

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TECRİT GÜNLÜKLERİ 1

LAUREN DESTEFANO

KUSURSUZ YIKIM

KUSURSUZ YIKIM

TECRİT GÜNLÜKLERİ 1

SÖZLER TUHAF ŞEYLER.
BİR KERE SÖYLENDİLER Mİ,
GERÇEK OLMADIKLARINA
İNANMAK ZOR GELİYOR.

Gökyüzünde asılı duran rüya gibi bir
şehir düşünün. Burası Tecrit ve kenara
yaklaşmadığınız sürece güvendesiniz.

Morgan Stockhour uçan bir şehirde yaşıyor ve
Tecrit'in kenarına çok yaklaşmanın insanı deliliğe
sürüklediğini biliyor. Ağabeyi Lex bir Atlayan olsa
bile, Morgan onunla aynı kaderi paylaşmamaya
kararlı. Bazen yeryüzünün onlara neden yasak
olduğuna kafa yorsa da Morgan'ın güvenli ve
sıradan bir hayatı var.

Yani vardı. Cinayete kadar... Şehir, nesillerdir ilk kez
bir cinayetle çalkanıyor. Tecrit'te esen rüzgârlara
korku ve fısıltılar karışırken Morgan merakına
yenik düşüyor. Özellikle de öldürülen kızın
nişanlısı ve katil zanlısı Judas'la tanıştıktan sonra.
Tecrit'in kalbinde yatan büyük sırlar bir bir açığa
çıkarsa da hiçbir şey Morgan'ı bulacaklarına ya da
kaybedeceklerine hazırlayamayacak.

12 12 18
PAN KİTAPBEVİ
27 00 TL

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisayinlari

ARTEMIS

ISBN 978-605-304-405-6

ARTEMİS

ABG/320
AB/623
AC/961
A/55

KUSURSUZ YIKIM

Lauren DeStefano

Orijinal Adı: *Perfect Ruin*

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

Editor: Elif Nihan Akbaş

Sayfa Tasarımı: Merve Ece Aras

Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gundogdu

1. Basım: Aralık 2018

ISBN: 978 - 605 - 304 - 405 - 5

Sertifika No: 10905

LAUREN DESTEFANO © 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 53 Çağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Ç. İli-Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 85

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

17. GÜNLÜKLERİ

LAUREN DESTEFANO

KUSURSUZ YAKINI

ARTEMİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**Bu dünyanın ötesinde hayaller kurmanın
önemini bilen aileme.**

*Yanlış ve doğru davranışlara dair fikirlerin ötesinde bir yer var.
Seninle orada buluşacağım.*

- Mevlana Celaleddin-i Rumi

İlk insanlar fazlasıyla nankördü. Güneş ve ayın doğumundan sonra yıldızları istediler. Toprakta ekinler bitmeye başladığında arazilerini dolduracak hayvanlar istediler. Bir vakit sonra, yeryüzü tanrısı onların isteklerinden sıkılıp bütün insanlığı yok etmeye ve yerlerine daha alçakgönüllü ve saygılı varlıklar yaratmaya karar verdi. Ne var ki gökyüzü tanrısı ilk insanların yok edilemeyecek kadar zeki olduğunu düşündü ve bir daha yere hiç inmemeleri şartıyla onları gökyüzünde yaşatmayı kabul etti.

-Tecritin Tarihi, 1. Bölüm

1

Kenarla ilgili uyarıları hepiniz duymuşsunuzdur. Bize oradaki rüzgârların bizi efsunlayacak bir şarkı olduğu ve dalıp gittiğimiz hayallerden uyandığımızda bizim için çok geç olacağı söylendi.

- “Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

TRENLERİN İÇİNDE YAŞIYORUZ. GÜNÜN HER SAATİ, oval biçimli bir hatta turluyorlar ve yolcuların inip binebilmesi için her istasyonda otuz beş saniye duruyorlar. Rayların ötesinde ve çitin arkasında gökyüzü var. Mühendisler aşağıyı görebilmemiz için bir teleskop inşa etti. Yüksek binaları ve bizimkine benzemeyen trenleri görebiliyoruz. Bazıları yeraltından, bazıları köprülerin üzerinden geçiyor. Şehirler ve kasabalar Lex’in yamalı battaniyelerini andırıyor.

İnsanları görebilecek kadar gelişmiş bir teleskopumuz olmadı hiç. Buna izin verilmiyor. Bizler gökyüzüne sürgün edilmişiz. Ama duyduklarım doğruysa, onlar Tecrit’i göre-

biliyormuş. Kim bilir onlara nasıl görünüyoruz? Altından kayalar ve kökler sarkan, oval şeklinde, dev bir kara kütlesi görüyor olmalılar. Tecrit'i bütün olarak gösteren resimler görmüştüm. Sanki bir el büyük bir toprak parçasını yeryüzünden söküp havaya fırlatmış gibiydi.

Çocukken, Tecrit'in yerden koparılıp gökyüzüne konduğu günü düşlerdim. İnsanlar korkmuş muydu, yoksa kurtarıldıklarına sevinmiş miydi, merak ederdim. Tecrit'in ilk neslinden olduğumu hayal ederdim. Gözlerimi kapar ve ayaklarımı bastığım toprağın yükseldiğini hissederdim.

"Bayan Stockhour," diyor öğretmen Newlan, "yine hayallere daldınız. Kırk altıncı sayfadayız."

Önümde açık duran kitaba baktığımda otuz ikinci sayfadan beri dersi takip etmediğimi fark ediyorum.

"Bizimle paylaşacak bir fikriniz yoktur herhalde?" Ders anlatırken sıraların arasında dolaşıyordu ve şimdi tam önümde duruyor.

"Yıldız festivalini mi diyorsunuz?" Sadece tahmin yürütüyorum. Genelde aklım dağınıktır. Newlan bunu bildiği için bana işkence etmeye bayılır. Sınıf arkadaşlarımdan kıkırdamalarına bakılırsa yine bir pot kırdım.

Yanımda oturan Kalem, "Coğrafyaya geçtik," diye fısıldıyor. Sonra gözleri pişmanlıkla öğretmene kayıyor. Yanaklarını okşayan bukleleriyle adeta bir masumiyet abidesi. Saf pozuna yatarak boşboğazlığını affettirebileceğinin farkında. Newlan onu seviyor, çünkü Kalem büyüyünce bir harita bilimci olmak istiyor ve coğrafya dersini bir tek o dinliyor. Newlan gözüklerinin üzerinden ona kınar gibi bir bakış fırlattıktan sonra

kitabımda doğru sayfayı buluyor ve anlatmaya devam ediyor.

“Bugün 1 Aralık,” diyor. “Hepinizin yıldız festivali için heyecanlı olduğunuzu biliyorum ama derslerimizi de boşlamayalım, lütfen.”

Yıldız festivali bütün ay sürecektir bir kutlama ve heyecanı şimdiden büyük küçük herkesi sardı. Ama Tecrit'teki herkes alacakları hediyelerin ve gökyüzü tanrısından dileyceklerinin hayalini kurarken ben tehlikeli düşlerin peşindeyim. Öyle ki bunlar için hapse atılabilir, hatta öldürülebilirim. Sıramın kenarına bakıp bunun küçücük dünyamın sonu olduğunu hayal ediyorum.

Ders bittiğinde sınıftan çıkmak için Basil'i bekliyorum. Beni evime bırakabilmek için hep aynı servisi yakalamamızda ısrar ediyor. Ondan inince trene biniyoruz. “Yine aklın nerede?” diye soruyor endişeyle

Kalem koluma girip “Nerede olacak? Aşağıda tabii,” diyor alayla. “Bu hayalperestliğinle ileride bir yazar olursan hiç şaşmam.”

Bana kalırsa, ben asla ağabeyim Lex gibi roman yazamam. Zaten o da bir sanatçı olamayacak kadar iyimser olduğumu söylüyor.

Hızlı hızlı yürüyoruz. Kalem, nişanlısı Thomas'ı atlatmaya çalışıyor. Amacını saklama gereği bile duymadan ikide bir arkasına bakıyor.

Servis vagonuna ucu ucuna yetişiyoruz. Bunlar tren vagonlarından küçük, elektrikli araçlar. Küçük oldukları için de genelde kalabalık oluyorlar. Sırtımızı kapıya dayayıp dengede durmaya çalışıyoruz. Kalem rahat bir nefes alıyor. Hareket

ettiğimizde Thomas daha okuldan yeni çıkıyor.

Basil tepemizde sallanan askılardan birine tutunuyor. Aniden hızlandığımızda düşmemek için koluna yapışıyorum. Nişanlılarımızın neye göre seçildiğini bilmiyoruz ama buna karar verenlerin Basil'in benden uzun olacağını tahmin ettiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Kafamın tam da boynuyla omuzu arasındaki boşluğa sığabilmesi iyi bir planlama değil de başka ne olabilir?

Kalem düşmesin diye kolunu bırakmıyorum. Gerçi o hiç dengesini kaybetmiyor. Akşam güneşinin vurduğu bulutlara bakıyor. Tecrit'in yanında avare avare dolaşıyorlar. Tam bize çarpacaklarını düşünürken birden küçük dünyamızın altından ya da üstünden kayıveriyorlar. Sanki biz onların sularında bir çakıl taşıymışız gibi. Tecrit, bulutların şehrimize girmesini engelleyen bir rüzgâr çemberiyle çevrili ama elimizi uzatsak dokunabilecekmışız gibi yakın görünüyorlar.

Servis durduğunda kapılar açılıyor ve yeni yolcular bizim yerimizi almak için hazır bekliyor. Yine de kapiya yakın durduğumuz için şanslıyız. En azından, servisten ilk inenlerden oluyoruz. Herkes trene yetişmek için birbirini eziyor.

Neyse ki, tren fazla kalabalık değil. Vagonun en önündeki koltuklarda bir hamile grubu oturuyor. Katıldıkları doğum kursundan söz ediyorlar. Karınlarının büyüklüğüne bakılırsa hepsi ocak ayında anne olacak.

Çalışanlarla daha küçük öğrencilerin mesailerinin ve derslerinin bitimine daha bir saat var. Üçümüzün sığabileceği kadar geniş bir koltuk buluyoruz. Cam kenarına Basil'i oturtuyorum. Kalem bulutları yeterince izledi.

“Yıldız festivalinin hazırlıkları başlamış,” diyorum vagonun tavanını süsleyen gümüş renkli dalları göstererek. Bunlardan insanların dileklerini temsil eden küçük, metal oyuncaklar ve çeşitli süsler sarkıyor. Oyuncak trenler, kitaplar, gerçek aşkın pirinç silüetleri, el ele tutuşan minyatür çiftler...

Aralık ayında şehri yıldız festivali heyecanı sarar. Sevdiklerimize onların hayatımızda olmasından duyduğumuz minneti ifade etmek için hediyeler veririz. Ve festivalin son günü gökyüzü tanrısından büyük bir dilekte bulunmamıza izin verilir. Her bir dilek bir parça parşömene yazılır ve bunları asla başkalarıyla paylaşmayız. Bütün şehir toplanır, parşömenlerimizi hep birlikte yakarız. Gökyüzüne yükselen kıvılcımlar için için yanan yıldızları andırır. Kol kola girip en büyük arzularımızın uzaklara sürüklenmesini ve sonunda sönmelerini izleriz. Dileklerimizden bazıları gerçekleşir, bazılarıysa unutulup gider.

“Bu yıl duvar resimlerine yardım etmemi istediler,” diyor Kalem. Çenesini hafifçe kaldırıışında belli belirsiz bir gurur var. “Öğretmenlerden biri beni festival komitesine tavsiye etmiş olmalı.”

“Zamanı gelmişti,” diyorum. “Yeteneğini sonsuza dek sır olarak saklayamazsın.”

Gülümsüyor. “Doğrusunu isterseniz, bu iş beni biraz geriyor. Bana ne çizeceğimi onlar söyleyecek. Bilirsiniz, emir almaktan hiç hoşlanmam.”

Beni omuzlarımdan çevirip uzun, siyah saçlarımı örmeye koyuluyor. Saçlarımı süpürge gibi salarak güzelliğimi gölgelediğimi kim bilir kaç kez söyledi?

Basil dış görünüşüm hakkında hiç yorum yapmaz. Gerçi bazen çocuklarımızın benim gibi mavi gözlü olmasını istediğini söyler. Gözlerim ona aşağıdaki suyu çağırıştırıyormuş. Onu hiç yakından görmedik. Burada göller var ama mavi değil, yeşiller.

“Sana baskı yapmaya kalkıştırlarsa, sanatına karışmalarını söylersin,” diyor Basil. “Sen insanları ikna etmeyi iyi bilirsin.”

“Doğru,” diyor Kalem neşeyle. “Teşekkürler, Basil.”

Tren durduğunda en yakın istasyonda incekler ayağa kalıyor ama acelelerinin yerini şaşkınlık alıyor. Daha istasyona gelmemişiz. Basil neler olduğunu görmek için kafasını uzatıyor ama ışıkları ilk Kalem fark ediyor. Saçımı bırakıp sırtıma dirsek atıyor. “Bak.”

Uzakta kırmızı-beyaz ambulans ışıkları yanıp sönüyor.

Etrafımızdan mırıltılar yükseliyor. Bazen bu tip acil durumlar çıkar. Şehrimizde ulaşım son derece düzenli işlese de, insanlar hareket halindeki araçlara çok yaklaşırsa kazalar kaçınılmaz olur. Bir keresinde bir sığır çitten geçip bir trenin altında kaldığında bir saat beklemek zorunda kalmıştık.

Neler olduğunu görmek için Kalem’le ayağa kalktığımızda tren tekrar hareket ediyor ve koltuklarımıza düşüyoruz. Ama bir sorun var. Ters yönde ilerliyoruz.

Tren geri geri gidiyor.

Kalem heyecandan yerinde duramıyor. “Bu şeyin geri geri gidebildiğini bile bilmiyordum,” diyor. “Tekerleklerle fazladan yük binmez mi?” Bazen merakı onu daha cesur birine dönüştürüyor.

Dudağımı ısırp camdan bakıyorum çünkü ne yöne gider-

sek gidelim, gökyüzü aynı. Gökyüzü tanıdık, gökyüzü güvenli.

Çitin arkasında, raylar boyunca ilerleyen yaklaşık bir kilometrelik bir arazi var. Ben rayların ötesine hiç geçmedim. Buna iznimiz yok ama Lex'in var.

Tecrit'te, hayalini kurduğun her şey olabilirsin. Bir yazar ya da şarkıcı, bir çiçekçi ya da fabrika işçisi. Bütün öğleden sonralarını bulutlara bakarak geçirebilirsin. Sana adımını atsan üzerlerine binebilecekmişsin gibi hissettirecek kadar yakından geçerler. Hayatın senindir. Onu ya kucaklarsın ya da boşa harcarsın. Tek bir kural vardır: Kenara yaklaşamazsın. Bunu yaparsan her şey biter. Ağabeyim bunun kanıtı. Onun sayesinde aşağıda neler olduğunu görme hayallerim tamamen suya düştü.

Mideme kramplar giriyor ama heyecandan mı, korkudan mı karar veremiyorum.

Gözlerimi camdan güçlkle ayırıp Basil'e bakıyorum.

Yolcuların bazıları heyecanlı, bazıları şaşkın görünüyor

Birkaç koltuk ötedeki siyah takım elbiseli adam Kalem'le trenlerin ve servis vagonlarının güvenlik sistemi üzerine konuşmaya başlıyor. Kalem'e o doğmadan birkaç yıl önce de bir trenin raylardaki bir sorun yüzünden geri geri gitmek zorunda kaldığını söylüyor.

"Yine aynısı olmuştur," diyor. "Arızayı tamir ediyorlardır."

Hamile kadınlardan biri dudaklarını kıpırdatarak bizim camdan dışarı bakıyor. Gökyüzündeki tanrıyla konuştuğunu fark ediyorum. Tecrit'teki insanlar bunu ancak kendilerini çok çaresiz hissettiklerinde yapar.

"Ters yöne gitmekten başım döndü," diyorum.

“Başın korkudan dönüyor,” diyor Basil. “Yoksa sen çok dengelisindir. Hani birinci sınıfta bir oyun oynuyorduk, sen fırlıdak gibi dönüyordun.”

Hafifçe gülüyorum. “Aslında o bir oyun değildi. Sadece hiç durmadan kaç tur dönebileceğimi merak ediyordum.”

“Evet ama her yerde yapardın. Merdivenlerde, trenin koridorlarında, kaldırımlarda. Hiç başın dönmezdi.”

“Bu da nereden aklına geldi şimdi?” diyorum ama hâlâ gülümsüyorum. Sabah uyanır uyanmaz dönmeye başlardım. Daracık su odamıza gidene kadar Lex’in önünde döner, her adımında ayağına dolanırdım. Öfkeden kudururdu.

Bir sabah kravatını düzeltirken eğer dönmeye devam edersem rüzgârın beni sürükleyip götüreceğini söylemişti. “Bir daha eve dönemezsin,” demişti. Bu sözlerin beni korkutması gerekirdi ama aksine, romantik hayallerimin bir parçası haline gelmişlerdi. Rüzgârın beni önüne katıp aşağı götürdüğünü düşlerdim. Orada inanılmaz şeylerle karşılaştığımı hayal ederdim. Kelime dağarcığımın ötesinde şeylerle.

Gençliğin deliliğiyle hiç korkmazdım.

2

*Cinsiyetlerimize annelerimizle babalarımız kuyruğa
girmeden çok önce karar verildi. Hayatlarımızın daha
ne kadarını gökyüzündeki tanrının ellerine bırakacağız?*

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

“BURAYA KADAR GELMENE GEREK YOKTU,” DİYO-
rum Basil’e. Ailemle oturduğum dairenin kapısının önünde
dikiliyoruz. Evlerimiz birbirine yürüme mesafesinde olmasına
rağmen okuldan dönen küçük kardeşini karşılayamamasının
sebebi olmaktan nefret ediyordum.

“Daha iyi misin?” diye soruyor. “Neyse. En azından dizle-
rinin titremesi geçti.”

Evet dercesine kafa sallıyorum ve parmağını elimde dolaş-
tırdığında ışıқта parlayan şeffaf yüzüklerimize bakıyorum.
Onları parmağımıza olana kadar bir zincirle boynumuza
asıyorduk. Geçen yıl elimize taktık. Evlendiğimizde kuyum-
cu onları açacak ve içlerini birbirimizin kanıyla dolduracak.

Onunla evlenmenin nasıl bir şey olacağını şimdilik hiç düşünmüyorum. Anneme bakılırsa, düşünmem gereken şeylerin hiçbirini düşünmüyormuşum. Halbuki on altı yaşına basalı iki ay oldu. Yüzüğüme bakıyorum ve ilk kez kanımı alırken canımı acıtırılar mı diye düşünüyorum. Gerçi Alice acımadığını söyledi.

“İstersen sabah da gelirim,” diyor Basil. “Servise birlikte yürürüz.”

Gülümserken yanaklarımın gerildiğini hissediyorum. Gözlerine bakamıyorum. “Hayır,” diyorum. “Burası sana ters. Hem yalnız değilim ki. Kalem var. Okulda görüşürüz.”

Okul üniformamın sert kumaşına dokunuyor ve elini kolumdan aşağı kaydırıyor. İçime tuhaf bir ürperti yayılıyor. “Pekâlâ, yarın görüşürüz,” diyor.

“Görüşürüz.”

Arkasından bakarken ensesinin kızardığını fark ediyorum.

Basil merdivenlerde gözden kaybolduğunda evin kapısı açılıveriyor. Annem unlu elleri ve mutfak önlüğüyle beni içeri alıyor. Meğer kapıyı dinliyormuş.

“Keşke akşam yemeğine kalsaydı. Bir sürü yemek var,” diyor. “Neden geciktiniz? Treni mi kaçırdınız?”

Çantamı mutfaktaki iskemlelerden birinin arkasına asıp omzumu silkiyorum. “Tren arızalandı.”

“Nasıl yani?” Fırındaki güvece bakarken sesi hafiften endişeli.

“Durdurdu ve sonra geri geri gitmeye başladı.”

Fırının kapağını kapayıp gözlerini kısarak bana bakıyor.

“Bir süre sonra düzeldi,” diyorum kırmızı kravatımı çözer-

ken. Bugün yaşadıklarımın sonra kravatım bana boğazıma geçirilen bir ilmek gibi geliyor.

“Ama sen iyisin değil mi?” diyor. “Kimse yaralanmadı?”

“İleride ambulans ışıkları vardı ama neler olduğunu göremedim.” Onu endişelendirmek istemiyorum. İlaçları bırakmasına rağmen iyi idare ediyor. “Önemli bir şey değildir,” diyorum.

Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor ve gözlerini kırıştırarak daldığı düşüncelerden uyanıyor. “Al,” diyor elimi fırın eldivenleri takıp kapağı kapalı bir tencere tutuşturarak. “Bunu ağabeyinle Alice’e götür.”

“Onlara yemek yapmaya devam edersen Alice aşçılığını beğenmediğini sanacak.”

“Saçmalama,” diyor. “Sadece endişeleniyorum. Alice de bunu biliyor.” Kapıyı açıyor. Nedense bugün beni mutfaktan kovmaya can atıyor. Aslında okuldan sonra burada sohbet etmemize bayılır. Elime minik meyveli keklerinden tutuşturup derslerimin nasıl gittiğini sorar. Eskiden Basil’i de soruyordu ama alyanslarımızı taktığımızdan beri nişanlıların kendilerine ait sırları olması gerektiğini söylüyor.

“Ağabeyine söyle hepsi bitecek, anlaşıldı mı?” diye sesleniyor arkamdan.

Annemin gerçekdışı beklentileri var. Ağabeyim sadece su içerek ve fikirleriyle yaşayabilir. Alice’le üst katta oturuyorlar ve çalışma odası yatak odamın tam üzerinde. Onu günün her saatinde, özellikle de, geceleri parkeleri arşınlarken duyabiliyorum. Romanlarını transkripsiyon makinesine fısıldıyor. Daha dikkatli dinlersem bazı kelimeleri ayırt edebiliyorum. Alice ara sıra onu yatağa çağırıyor.

Ağabeyim ziyaretlerimden hiç hoşlanmıyor. Özellikle de elimde annemin yolladığı bir yemek varsa. Ona çocuk gibi davranılmasından nefret ettiğini söylüyor. Ama Alice’le evlendiğinde bu apartmanda oturmayı tercih ettiğine göre, sonuçlarına da katlanmak zorunda.

Kapıyı tıklattığımda diğer taraftan Alice’in küfürleri geliyor. Kapıyı darmadağın saçlarına bağladığı bir eşarpı açıyor. Mutfağa sular ve çiçek yaprakları saçılmış. Alice talihsiz vazonun kırıklarını bir faraşa toplamış. Evde taze çiçek bulundurmaya pek sever ve Lex de onları hep devirir.

Utana sıkıla tencereyi gösteriyorum. “Annem yolladı.”

“Lex!” diye bağıyor koridorun sonundaki kapalı kapıya. Sonra içeri geçebilmem için yana çekiliyor. Lex cevap vermezince Alice gidip öfkeyle kapıyı yumrukluyor.

Eski temizlik robotu köşelere çarparak yolunu bulmaya çalışıyor. Her tarafı çizilmiş ve hareket ederken tuhaf gıcırıtlar çıkarıyor.

Alice mutfak süpürmeye devam ediyor. “Ağabeyini ininden çıkarmayı bir de sen dene,” diyor. “Belki seni kırmaz. Orada o kadar çok vakit geçiriyor ki bazen bir kocam olduğunu unutuyorum.”

Cam kırıklarını toplarken eli kanıyor

Tencereyi ocağa koyup ağabeyimin odasına gidiyorum. Annem sezgilerinde haksız sayılmaz. Alice yiyecek hiçbir şey hazırlamamış.

Kulağımı Lex’in çalışma odasının kapısına dayıyorum. Ne yazdığını asla bilmem. Küçükken beni susturmak için ortak kullandığımız odada bana yazdıklarını okurmuş. Şimdi

hikâyelerinin neyle ilgili olduğunu sorduğumda “Boş ver,” diyor. “Şiddet içerikli şeylerdi işte ama sen hiçbirini anlamıyordun tabii. Bana güler ve hemencecik uykuya daldırın.”

Makineye neler söylediğini duyamayınca kapıyı tıklatıyorum. “Lex?”

İçeriden gelen mırıltılar kesiliyor. Odada dolaştığını duyuyorum ama yardım ister mi diye sormuyorum. Tecrit nasıl yeryüzünden sürüldüyse, yardım gibi sözcükler de bu apartmanda aynı katiyetle yasaklandı.

Kapı açıldığında burnuma yanık kâğıt kokusu çarpıyor. Karanlıkta, odanın en uzak köşesindeki çalışma masasında duran transkripsiyon makinesinden kâğıtlar sarktığını görüyorum. Kıvrıla büküle yerde tuhaf şekilli yığınlar oluşturuyorlar. Makinenin çarklarından inceden inceye dumanlar yükseliyor.

“Bu şeyi bir saatten uzun çalıştırmaman gerek,” diyorum kaşlarımı çatarak. Gözlerinin altında torbalar var. Bana eskiden benimkiler kadar mavi olan gözleriyle boş boş bakıyor. O olaydan sonra ağabeyimin gözlerinin rengi soldu. Şimdi gri ve kan çanağı gibiler. Genç yüzüne hiç yakışmıyorlar. Lex daha yirmi dört yaşında ama yüz yaşındaki biri kadar yorgun.

“Ne oldu?” diye soruyor.

“Annem size yemek yaptı. Yemediğini anlarsa beni buraya geri yollar. Bari bir lokma al. Biliyorsun yalanımı hemen yakalıyor.”

“Ne oldu?” diye soruyor yine. Annem nasıl yalanımı hemen yakalıyorsa, Lex de huzursuzluğumu kolayca sezer.

“Hiç,” diyorum. “Tren bozuldu. Haydi, gel, yemek ye.”

“Şu an önemli bir şey düşünüyorum. Masaya bırak, sonra yerim.”

“O makineyi bozacaksın,” diye bağırıyor Alice mutfaktan. Birbirlerine deliler gibi âşık iki insanın aynı zamanda birbirlerinden nefret ediyormuş gibi davranabilmeyi nasıl başardığını anlayamıyordum.

Lex sonunda pes edip kapıyı arkasından usulca kapıyor ve duvarları yoklayarak mutfığa gidiyor. Alice yerleri süpürmüş. Evlerinde pek az eşya var. Alice sadelikten yana olduğunu söylüyor. Oysa bu onun Lex’e gizlice destek olma yöntemlerinden biri. Başına bir kaza gelmesin diye hep bir adım önünde yürüyor.

Bugün şanslı günümdeyim. Lex’i birkaç lokma da olsa yemek yemeye ikna edebildim. Ama ağabeyim tam çatalını ağzına götürüp sızlanmaya hazırlanırken kapı açılıyor.

Babam kıpkırmızı suratıyla karşımızda dikiliyor. Mavi devriye polisi üniformasının yakası ter lekeleriyle dolu.

“Baba,” diyoruz Lex’le aynı anda. Lex, Alice’in koluna yapışıyor. Onun birdenbire ortadan kaybolmasından korkar gibi.

Babam bir an nefesinin düzene girmesini bekliyor ama sonra rahatlamış görünüyor. “Morgan,” diyor. “Annen seni buraya yalnız başına yolladığını söyledi ama kralın emirlerini bilmiyor tabii.”

“Ne emri?” diye soruyor Alice babama musluktan su doldururken. Bardağı uzattığında babam *istemem* dercesine başını sallıyor.

“Ne oldu, baba?” diye soruyor Lex. “Herkesi korkutuyorsun.”

“Aşağı gel, Morgan,” diyor babam. “Kral bu gece kimsenin evden çıkmamasını emretti. Raylarda bir ceset bulundu.”

Neler olduğunu az çok tahmin etmeme rağmen yine de soruyorum. “Kaza mı olmuş?”

“Hayır, hayatım. Bir kız öldürülmüş. Soruşturmayı bir meslektaşımınla ben yürütüyorum.”

3

Sevdiğim biri kenara yaklaşıp dek, değil kendiminkini, hiçbir tanrıyı sorgulamazdım. Ama sevgimin ve arzumun, o steril odada baygın yatan küçük kızın gözlerini açmasına yetmeyeceğini görmek... Şimdi bizi gözeten tanrıyı sorgulamayayım da ne yapayım? Belki kenarın bizi korkutan yanı, bize birer ölümlü olduğumuzu hatırlatması değildir. Belki de yalnızca bize düşündürdükleridir.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

ANNEMLE AKŞAM YEMEĞİMİZİ SESSİZLİK İÇİNDE yiyoruz. Babam olayı soruşturmak ve herkesi evlerinde kalması konusunda uyarmak için dışarıda.

Cinayet sözcüğü kafamın içinde yankılanıyor. Bu bizim için tozlu ve örümcek ağlarıyla kaplı bir kelime. Tecrit’te, hayatım boyunca bu kelimeyi bir kere bile duymadım. Sadece romanlarda okudum. *Cinayet* aşağıda olan bir şey. Orası çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kalabalık ve çoğunluk birbirini tanımıyor. Orada insanlar kolayca kötü yola sapabiliyor. En azından, ben öyle hayal ediyorum. Aslında kimse aşağının nasıl bir yer olduğunu bilmiyor. Kral Furlow bile.

Mühendislerimiz yeryüzünü uzaktan inceliyor ve edindikleri bilgileri teknolojimizi geliştirmek için kullanıyor. Tecrit son yıllarda büyük ilerleme kaydetti. Yeraltına su boruları döşemeyi öğrendik. Mutfaklarımızda ve su odalarımızda onlardan gelen suyu kullanıyoruz. Şehrin elektriğini cam diyarı karşılıyor. Orada güneş enerjisini depolayan bir dizi panel ve küre var. Ama kral bazı yeraltı teknolojilerinin dünyamızı karmaşık ve tehlikeli bir yere dönüştüreceğini düşünüyor ve kullanılmalarını istemiyor. Yeraltının insanları savurganlaştırdığını söylüyor. Açgözlüleştirildiğini. Oysa Tecrit'teki insanlar becerikli ve alçakgönüllü.

Öldürülen kızı düşünüyorum. Son anları nasıldı acaba? Bencil ve korkunç biri olmalıyım çünkü onun yerinde benim de olabileceğim fikrini aklımdan çıkaramıyorum.

Annemin tabağındakiler olduğu gibi duruyor. Çatalının sapını parmaklarının arasında döndürerek pencereden bakıyor. Güneş çoktan battı ve haberi duyduğumuzdan beri tren duvarlarımızı ikinci kez titretiyor. Kızın cesedi raylardan kaldırıldı ve tren yine çalışmaya başladı. Hayat devam ediyor. Aksi takdirde endişelenecek daha çok şey olurdu.

“Basil iyi ki seni eve bırakmış,” diyor. “Bundan sonra seni hep o getirsin.”

“Yarın okul açık olur mu?” diye soruyorum.

“Elbette,” diyor gözlerini pencereden ayırmadan. Manzara

hep aynı. Diğer apartmanlar ve ışıklı pencereler. Ama bana bir şeyler değişmiş gibi geliyor. Sanki orada tehlikeli bir şeyler var ve biz onu asla bulamayacağız.

Annemlerin gençliğinde bir cinayet işlenmiş. İki adam kavga ediyormuş. Her nasılsa vakumlara gelmişler ve biri diğerini onlara itmiş. Vakumların etrafındaki çit bu olaydan sonra yapılmış.

Yüzlerce yıl önce, vakumlar tarım arazisiymiş ama sonra bir şeyler değişmiş. Atmosferik basınç ve gökyüzü tanrısının öfkelenmesiyle ilgili çeşitli teoriler var. Toprak yer değiştirmeye başlamış ve yıllar içinde çalkantılı bir çamura dönüşmüş. Ekinleri, hayvanları ve yanına yaklaşan ne varsa hepsini yutmuş. Onun slayt görüntülerini görmüştüm. Hiç durmadan hareket eden bir karanlıktı.

Katil, eczacıların çöpe attığı bozuk iksirler yüzünden çıldırmış haldeymiş. Onu bulduklarında o kadar saldırganmış ki kral idam fermanını imzalamak zorunda kalmış.

Tabakları toplayıp kalan yemekleri atık tüpüne döküyorum. Oradan doğruca bodrumdaki arıtma ve işleme odasına gidiyorlar. Derslerimle oyalanmaya çalışıyorum. Hayret! Annem ödevlerimi kontrol etmeyi teklif etmiyor. Bir koltuğa kıvrılıp Lex'in battaniyesini incecik omuzlarına sarıyor. Ellerini dalgınca püsküllerinde dolaştırıyor. Bu halinden nefret ediyorum

İki saat erken yatıp Lex'in yukarıda bir aşağı, bir yukarı dolaşmasını dinliyorum. Bir süre sonra yatakta ayağa kalkıp üç kez tavanı tıkladıyorum. Kısa bir sessizlik oluyor. Sonra ayağıyla üç kez yere vuruyor. Boğuk sesinin, "Uyu haydi," dediğini duyar gibi oluyorum.

Çocukken bir ranzamız vardı. O üstte yatarıdı. Lex geç saatlere kadar ışığını söndürmezdi. Bazen o yazı yazarken, ben de tavandaki gölgeleri izlerdim. Yatağının altına vurduğumda aldığım tek yanıt, “Uyu haydi,” olurdu.

Ama bu gece uyuyamayacak kadar gerginim. Kalkıp penceremi açıyorum. Kafamı yeterince uzatırsam soldaki cam diyarını görebilirim. Şehrin tam göbeğinde olduğu için çoğu yerden görünüyor zaten. Etrafını çeviren elektrikli telin ötesine yalnızca güneş mühendisleri geçebiliyor. Uzaktan bakınca camdan inşa edilen minyatür bir şehri andırıyor. Çocukken orada insanların yaşadığını hayal ederdim. Bazen hâlâ böyle düşünüyorum. Şehrin içinde başka bir şehir. Daha güvenli ne olabilirdi?

Kendime güvende olduğumu söylüyorum. Öldürülen kızın Basil gibi bir nişanlısı yoktu. Üst katta yaşayan bir ağabeyi, yan odada annesi ve polis bir babası yoktu. Düzenli bir hayatı yoktu. Benim gibi değildi. Olamazdı.

Rüyamda öfkeli bir gökyüzü tanrısı görüyorum. Atmosferi şimşeklerle ve mürekkep rengi rüzgâr girdaplarıyla kasıp kavuruyor. Ders kitaplarımdan çıkıp gelmiş. Yüzünü göstermiyor ama evrenin elementlerini bir orkestra şefi edasıyla yönetiyor. Rüzgârları şehri titretiyor, kenarlar kıvrılıp bükülüyor. Yeryüzünden sürüldük ve şimdi gökyüzü de bizi istemiyor. Gidecek hiçbir yerimiz kalmadı.

Babamın sesiyle uyanıyorum. Başucumdaki lambayı yakmış. Işıktaki yüzünde gölgeler oynuyor. “Morgan?” diye fısıldıyor. Üniforması hâlâ üzerinde. Daha yeni gelmiş olmalı.

Hemen doğruluyorum. “Ne var?” diyorum uyuklu göz-

lerimi ovuşturarak. Günün karanlık haberini hatırladığımda rüyanın etkisinden çıkıveriyorum.

“Morgan,” diyor yatağımın kenarına oturarak. “Bazen seni çok korunaklı yetiştirdiğimizden endişeleniyorum.”

“Korunaklı mı? Beni neden koruyorsunuz ki? Böyle şeyler sık sık olmuyor zaten.”

“Hayatı bütün gerçekleriyle görecek yaşa geldin.”

“Yani?” diyorum.

“Hayat sürprizlerle doludur, kızım. Çoğu zaman bizi sevindirir ama bazen de üzer. Ekranlar birkaç dakikalığına açılacak ve Kral Furlow raylardaki olayla ilgili konuşacak. Bütün gerçekleri anlatacak. Şimdiye kadar yaşananları ders kitaplarından okuduğunu biliyorum ama bu daha üzücü olacak. Bence sen de izlemelisin ama yine de kararı sana bırakıyorum.”

Düşünmeme bile gerek yok. “Tamam,” diyorum yorgancı açıp karyolamın direğine asılı sabahlığıma uzanarak.

Babam yataktan kalkıp sevecenlikle saçlarımı karıştırıyor. Onun için endişeleniyorum. İşinden pek az bahseder ama düzeni ve hepimizin güvenliğini sağlamak zor olmalı. Bunlar aslında kontrol edilebilir şeyler değil çünkü. Babamın öldürülen kızı kişisel bir başarısızlık olarak algıladığından eminim. Bugün Tecrit’in bir yerinde bir anne ve baba evlatlarını kaybetti. Acaba ona sahip olmak için kuyrukta ne kadar beklediler? Şimdi o öldüğüne göre kimin doğumu kesinleşti? Bir kadın veya erkek kararlaştırılan ölüm tarihinden önce ölürse, karar mercileri genellikle iki çocuğun doğumuna izin verir. Böylece birbirleriyle nişanlanabilirler.

“Sessiz ol da anneni uyandırmayalım,” diyor babam ortak oda ve mutfaktan geçerken.

“O izlemeyecek mi?” diye soruyorum. Ekranlar nadiren açılır. Şüphesiz bunu görmek isterdi.

“Hayır,” diyor babam bana kapıyı tutarken. “İzlemeyecek.”

Aşağıdaki yayın odası, gözlerinden uyku akan kiracılarla dolu. Çoğu terlikli ve sabahlıklı, bazıları polis üniformalı. Bir kadının kucığında uyuyan bebek dışında hiç çocuk yok. Herkes küçük kalabalığın arasında arkadaşlarını ve akrabalarını bulmuş, fısıldayarak konuşuyor. Saat gece yarısına geliyor. Şimdiye dek şehrin büyük bir çoğunluğu uyumuş olurdu. Devriye polisleri ve ağabeyim gibi hiç uyumayanlar hariç tabii.

Oda yıldız festivalinin şerefine süslenmiş. Tavandan incecik iplerle fenerler sarkıyor. Üzerleri gökyüzü tanrısından dilediklerimizi temsil eden kâğıt parçalarıyla kaplı ve içlerinde minik ampuller yanıyor.

Ölen kızın dileği neydi acaba?

Bunu unutmaya çalışıp Lex’le Alice’e bakınıyorum ama onlar yerine Kalem’i görüyorum. Annesiyle babasını bırakıp koşarak yanıma geliyor ve ellerimi tutuyor. “Olanlara inanabiliyor musun?” diyor. Yeşil gözleri korku ve heyecanla irileşmiş. “Baban kimin yaptığını biliyor mu?”

“Ben de senin bildiğin kadarını biliyorum,” diyorum. Koluma girmesi beni rahatlatıyor. Ölen kızın o olabileceğini düşününce ürperiyorum. Gelecek hafta rüzgâra savrulacak bir avuç kül olabileceğini. Ve birden bencilce bir hisse kapılıyorum. İyi ki ölen kızı tanımıyordum. Kalem, Alice ya da annem ölseydi ne yapardım?

Odanın karşısında, babam Alice’le konuşuyor. Lex yanlarında değil. Bunu anlayabiliyorum çünkü Lex ona bir ömür boyu yetecek kadar kötü tecrübe yaşadı. Hâlâ eski halini hatırlamadan edemiyorum. Bir ölçeği ışığa tutarken gözlerindeki derin ve düşünceli ifadeyi unutmam öyle zor ki. Lex en başarılı eczacılık öğrencilerinden biriydi. Diğerlerinin mezuniyetten önce yanma bile yaklaşmadığı en zorlu görevlerle onurlandırılırdı. Ama o olaydan sonra, bütün notlarını yaktı ve mesleği bıraktı. Şimdi yorgan ve battaniye dikerek para kazanıyor. Oldukça sabır ve emek gerektiren ama kazanç açısından istikrarsız bir iş. Neyse ki Lex doğuştan becerikli. Diğer yorgancıları kıskandıracak kadar çok müşterisi var.

Kalem, “Bak,” diye fısıldıyor.

Bir polis ekranın düğmelerini kurcalayarak görüntüyü sabitlemeye çalışıyor. Ekran en az yüz yıllık. Bronz kaplaması kararmış, kabloları yıpranmış. Aniden etrafa küçük kıvılcımlar sıçrayınca kalabalık hayretle inliyor.

Az sonra, ekranda Kral Furlow beliriyor. Görüntü önce titrek ve yeşil ama polis birkaç düğmeye daha bastığında kralın kırmızı melon şapkasını çıkarıp koca göbeğine bastırışını bütün netliğiyle görebiliyoruz.

Kral Furlow’un soyu Tecrit’in başlangıcına kadar uzanıyor. Tarih kitaplarımızda, en eski atasının gökyüzündeki tanrıyı duymak için seçildiği yazılı. Kimse gökyüzündeki tanrının kralla nasıl konuştuğunu bilmiyor ama bu, Tecrit’in bir asil soyundan diğerine geçen en uzun geleneği. Doğrusu ben kralla hiçbir zaman özenmedim. Koca bir şehrin sesi olmak büyük bir sorumluluk.

Bizler de korktuğumuzda ya da bir şeyler için teşekkür etmek istediğimizde gökyüzündeki tanrıyla konuşuruz ama ondan cevap beklemeyiz.

Kralın iki yanında çocukları var. Prenses Celeste ve ağabeyi Prens Azure. İkisi de ciddi görünmeye çalışıyor ama sı-kıldıkları belli. Ekrandaki görüntü sepya ve biraz da bulanık olmasına rağmen, ikisi de annelerine ve annelerinin annesine benziyor. Sarı saçları ve pırıl pırıl gözleri var. Yüzleri sağlıklı ve hafifçe yuvarlak. Biri on altı, diğeri on yedi yaşında. Tecrit'te aralarında bu kadar az yaş farkı olan iki kardeş daha yok. Geleneklerimize göre, kral çocuk sahibi olmak için sıraya girmez. Kraliçe hamileliklerini ilan ettiğinde, o ve kral listeden kuyrukta bekleyen heyecanlı aileleri inceler ve çocuklarının nişanlılarını doğurmaya aday anne babaları kendileri seçer. Ailenin itiraz hakkı olur tabii, ama Tecrit tarihinde hiç kimse uzun süre beklemek zorunda kalmadan çocuk sahibi olma fırsatını kaçırmamıştır.

“Bu akşamüzeri saat dört, pardon beşte,” diye başladı kral konuşmasına, “adli tabip on altı yaşındaki genç kızımızın bir cinayete kurban gittiğini doğruladı. Evlerinde, ekranları başlarındakileri uyarıyorum. Birazdan olayın temsili resimleri paylaşılacak. Küçük çocukların bunları görmeleri sakıncalı olabilir.”

Kiracılar korkuyla birbirlerine sokuluyor. Kalem'le sarmaş dolaş bekliyoruz. Önümdekiler yüzünden ekranın bir kısmını göremesem de, kafamı uzatıp bakmaya çekiniyorum.

Alice odanın karşısında başparmağını kemiriyor ve babam ona bir şey söylediğinde kafasını sallıyor.

Öldürülen kızın resmi gösterildiğinde odadan inlemeler yükseliyor. İşveli bir gülümsemesi var ve simli gözkapakları ışık saçıyor. Neşeli ve hayat dolu birine benziyor. Sepya görüntünün ardındaki renkli yüzü hayal edebiliyorum.

“Ah, onu tanıyorum,” diye fısıldıyor Kalem. “Birlikte romantik edebiyat dersine giriyorduk.”

Kral açıklamalarına devam ediyor. “Daphne Leander onuncu sınıftaydı ve ileride tıp okumayı düşünüyordu. Bu sabah saatlerinde öldüğünü tahmin ediyoruz. Annesiyle babasının polise verdiği ifadeye göre, onu en son okula gitmek üzere servis vagonuna binerken görmüşler.”

Sonraki detaylar üzücü. Daphne okula gitmemiş. Trene bindiğini gören bir yolcu da yok. Akşamın erken saatlerinde boğazı ve bilekleri kesilmiş olarak bulunmuş. Adli tıp kan kaybından öldüğünü açıklamış. Cesedinin güpegündüz raylara nasıl geldiğiye hâlâ bir sır.

“Suçlu yakalanana dek bütün vagonlara, istasyonlara ve Tecrit’teki her binanın kapısına polis memurları yerleştirilecektir.”

Kalem’in annesi ona yanına gelmesini işaret ediyor ama Kalem beni bırakmamakta kararlı.

“Hepinizden günlük hayatlarınıza devam etmenizi istiyorum,” diyor kral. Bu sırada Daphne’nin resminin yerini Tecrit’in krokisi alıyor. “Tiyatro ve mağazaların açılış kapanış saatleri değişmeyecek. Şüpheli bir durumla karşılaşırsanız derhal polisi haberdar edin. Zaten bundan sonra hep aranızda olacaklar.”

Panik, bir sarmaşığın dalları gibi ayaklarımdan mideme

doğru yükseliyor, kıvrılıp bükülüyor ve iç organlarıma doluyor. Tecrit ekranda ufakık görünüyor. Bir tren bütün şehri iki saatten az bir zamanda turlar. Ve ben bütün hayatımı o hatta geçiriyorum. Sevdiğim insanlar ve gittiğim her yer o hat üzerinde. Ne var ki, şimdi şehir bir çay poşetinin sıcak suya rengini vermesi gibi usulca karanlığa gömülüyor. Çirkinleşiyor, güvensiz bir yere dönüşüyor. Ekrandaki krokinin bir yerinde genç bir kızın boğazını kesen ve cesedini raylara atan biri yaşıyor.

“Midem bulanıyor,” diyorum.

“Benim de,” diyor Kalem.

Yayın bittiğinde ekran kararıyor.

“Margaret,” diye sesleniyor Kalem’in babası sabırsızca. Kalem öfkeyle homurdanıyor. Bir tek babası gerçek adını kullanıyor. Kimlik kartına rağmen herkes, öğretmenleri bile ona Kalem diyor.

Arkadaşımdan arkasından dalgın gözlerle bakıyorum. Gitmeden önce usulca elimi sıktı. Kalabalık dağılıyor ama babamla Alice’in yanma gitmiyorum. Merdivenlere çıkan kapıya doğru ilerliyorum ve kapı arkamdan kapanıp yalnız kaldığımda dört katı adeta uçarak çıkıyorum. Ağabeyimin dairesinin kapısı kilitli. Halbuki hiç olmazdı. Bir süre tokmağı çevirmeye çalıştıktan sonra kapıyı yumrukluyorum. İçeriden sesler geliyor. Lex birazdan kapıyı açacak ama merdivenlerde ayak sesleri yankılanıyor ve her an biri şu köşeyi dönebilir. Hay aksi! Koridorun ampulü de patlamış. Her yerde gölgeler var. Giderek yayılıyorlar...

Kapı açıldığında içeri dalıyorum.

“Morgan?” diyor. Lex göremese de beni hep hisseder. Siyah saçları bir tarafta toplanmış. Yazarken onları çekiştirip durur.

Konuşmaya çalışıyorum ama dudaklarım titriyor. Ne vardı merdivenleri o kadar hızlı çıkacak? Nefesim tıkanıdığı için bir türlü sesimi bulamıyorum.

“Yayını izledin değil mi?” diye soruyor. “Sakin ol. Derin derin nefes al. Otur bakayım şuraya.” Beni mutfağa götürüp iki iskemle çekiyor.

“Kalem onu tanıyormuş,” diyorum. “Tıp okumak istiyormuş. Aynı yaştaymışız. Resmini gösterdiler. Güzel kızmış.” Ne dediğimi bilmiyorum. Kelimeler tren camından görünen şehir manzaraları gibi birbirinin önüne atlıyor. Gösterdiğim çabadan ciğerlerim ağrıyor.

“Morgan.” Lex uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. “Her neslin bir korku hikâyesi vardır. Bir süre sonra başka bir şey olacak ve bunu unutacaksın. Bazen sırf yaşamak bile yeterince korkutucudur.”

“Öyle deme. Hiç de değil.”

Dışarıda bir sürü güzellik var ve Daphne Leander bir daha hiçbirini göremeyecek.

Lex donuk gözleriyle bana acıyarak bakıyor. Sanki acınması gereken benmişim gibi.

“Neden hep böyle şeyler söylüyorsun?” diye soruyorum

“Çünkü eczacılık okurken insanların hayatını kurtardım. Ve yaşamanın anlamını çözmeden, bir insanın hayatına devam etmesinin sebebi olamazsın.”

Elimi çekiyorum. “Ölüm döşeğinde olsam bile senden yardım istemeyeceğim. Vakti gelince bunu hatırlat, lütfen!”

“Kızma,” diyor. “Morgan, özür dilerim. Keşke bunlar hiç olmasaydı. Keşke böyle şeyleri hiç öğrenmeseydin.”

“Ama sen hep bunları yazıyorsun değil mi? İnsanların öldüğünü, vakumların onları yuttuğunu?”

“Bazen,” diyor. “Sen hiç karanlık bir hikâye okumadın mı sanki? İnsanların öldüğü hikâyeler?”

“Ama gerçek olmadıklarını biliyorum. Kitabı kapadığım anda onları unutup hayatıma devam ediyorum.”

Kaşlarını çatıyor. “Bazı şeyler değişiyor, küçük kardeşim ve iyiye gitmiyor. İçimden bir ses bizi kötü günlerin beklediğini söylüyor. Elimden gelse Tecrit’i yere indirip seni güvenli bir yere götürürdüm.”

“Tecrit’ten daha güvenli bir yer yok.”

Bu cümleyi içimden defalarca tekrarlayarak doğruluğuna inanmaya çalışıyorum.

4

Erdemli olmanın tanımı ne? Bize kenara yaklaşmamamız öğretildi ve kesinlikle oradan atlamamamız. Ama cesaret de bir erdem değil midir?

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

OKULA GİDERKEN TREN O KADAR SESSİZ Kİ TEKERleklerin raylarda çıkardığı gıcırtiları ve elektriğin uğultusunu duyabiliyorum. Öğrenciler, yayın sırasında komşularımızın yaptığı gibi birbirlerine sokulmuş, ara sıra usulca fısıldaıyor.

Basil’le Thomas bile suskun.

Kalem yanımdan geçen bulutları izliyor. Ya da belki vagonun önünde dikilen polisin camdaki yansımasını. Kral sözünü tuttu. Bu sabah her yerde bize kapıları tutup “Günaydın,” diyen polisler var. Sanki bizi küçük dünyamızın hâlâ güvenli olduğuna ikna etmek istiyorlar. Yine de, özellikle erkeklere şüpheli bakışlar fırlatmaktan geri durmuyorlar. Bu durumdan hoşlandığımdan emin değilim. Sözde bize güven

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

vermek için buradalar ama tek yaptıkları bir şeylerin değiştiğini hatırlatmak.

Trenden indiğimiz istasyonda da polisler bekliyor. Kalem plili eteğini çekiştirirken sıkıntıyla homurdanıyor. “Bu kadar adama ne gerek vardı?”

“Bizi korumak için buradalar,” diyor Basil. “Görmezden gel olsun bitsin.”

Kalem bizim için okulun kapısını açan polise son kez bakıp burnunu kırıstırsa da başka bir şey demiyor.

Normalde lobide on dakikalık serbest zamanımız olurdu ama bugün hemen sınıflarımıza gitmemiz isteniyor. “Öğle yemeğinde görüşürüz,” diyorum Basil’e.

Bir an elimi tutacakmış gibi yapıyor ama sonra vazgeçiyor. “Görüşürüz,” diye mırıldanıp arkadaşlarının yanına gidiyor.

“Bunda bir haller var ama ne?” diyor Kalem köşeyi döndüğümüzde.

Birden elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyorum. “Galiba beni öpecek,” diyorum. “Dün beni eve bıraktığında da bir hamle yaptı ama devamını getiremedi.”

“Küçük kızımız nihayet büyüyor,” diye şakıyor Kalem.

“Unutma. Senden üç gün büyüğüm.”

Gülerek bana omuz atıyor. “Ama ben senden daha tecrübeliyim.”

Kahkahası bana Tecrit’teki bütün polislerden daha fazla güven veriyor.

Öğle yemeğinde, yemekhane okulun aksine oldukça gürültülü.

“Daphne Leander’la ilgili haberlerim var,” diyor Kalem tepsisini Basil’le benim karşıma koyarken. Çantasını karıştırıp katlı bir kâğıt çıkarıyor. “Bunu kızların soyunma odasında buldum. El yazısıyla yazılmış. Tarihine bakın. Geçen aydan kalma. Tanrıların tarihi üzerine yazdığı kompozisyon. Sınıfta kompozisyonlarımızı okuduk ama Daphne’nin okuduğu bu değildi. Herhalde bunu kimsenin görmesini istemedi.”

Ben kâğıdı açarken Basil, “Kızın özel hayatına burnumuzu sokmuş olmuyor muyuz?” diyor.

“Yazıyı çoğaltıp her yere koymuşlar,” diyor Kalem. “Belli ki biri onları görmemizi istedi.”

Kâğıdı masaya serip okumaya başlıyorum. *Soyut Tanrılar, Daphne Leander, Sene 10.*

“Bugün çok güzelsin,” diyor Thomas, Kalem’in yanına otururken.

Kalem yemek tepsisine sert bir bakış fırlatıp keyifsizce mırıldanıyor. “Sağ ol.”

Thomas’a fark ettirmeden kâğıdı katlayıp eteğimin cebine atıyorum.

“Eee, Daphne Leander olayına ne diyorsunuz?” diyor Thomas bir Kalem’e, bir bana bakarak. “Siz kızlar için korkutucu bir durum olmalı.”

“Sadece kızlar değil, herkes korkuyor,” diye yapıştırıyor Kalem.

“Tabii,” diyor Thomas. “Ama siz kendinizi daha savunmasız hissediyorsunuzdur. Ne de olsa kızlar, erkekler kadar güçlü değil.”

Kalem, “Bunun kız olmakla ne ilgisi var?” diyor ters ters.

“Polis sadece kızları korumuyor. Hepimizi koruyor. Katilin neden bir kızı kurban seçtiğini bilmiyoruz. Ya da sıradakinin kim olacağını.”

“Affedersin, sizi gücendirmek istememiştim,” diyor Thomas pişmanlıkla.

Dikkatimi tepsime veriyorum. Kalem’in nişanlısını neden sürekli bozmaya çalıştığını anlayamıyorum. Oysa dışarıdan gayet uyumlu bir çift gibi görünüyorlar. Thomas’ın da tıpkı Kalem gibi gözlerinin içi gülüyor ve en az onun kadar çekici. İkisi de hayat dolu ve neşeli ama Kalem bana Thomas yerine ölü bir kurbağayla evlenmeyi yeğleyeceğini söyledi.

Neyse ki Basil’in ağzı iyi laf yapıyor. Gerginliği hissedip Thomas’la geçen haftaki geometri turnuvasını ve hakemin yanlış bir kararını tartışmaya başlıyor.

Kalem çatalıyla tabağındaki sebzeleri itiyor.

“En azından birazını ye,” diyorum.

“Sen yersen yerim.”

Yemeğin geri kalanında sessizce lokmalarımızı birbirimize uydurma oyunu oynuyoruz.

Yemekten sonra tepsilerimizle artık yemeklerimizi geri dönüştürme kutularına ve atık tüplerine atıp dört ayrı sınıfa doğru yola çıkıyoruz. Cebimdeki kâğıt sanki giderek ağırlaşıyor.

Akşam treni sabahki kadar kasvetli değil. Basil hafta sonu planlarıyla beni neşelendirmeye çalışıyor. Tiyatroya gitmemizi öneriyor. En sevdiği romanlardan biri bir oyuna uyarlanmış.

Başımı omzuna dayıyorum. Köprücük kemiği yanağıma

batıyor. Okul formasının keskin pamuk kokusunu içime çekiyorum. Belli belirsiz bir koku daha var. Tatlı ve baharatlı bir şey. Geçen yıla kadar sadece sabun kokardı.

“Beni eve kadar bırakmak zorunda değilsin,” diyorum. Normalde bir sonraki durakta inmesi gerek. Benimle gelebilmek için eve kadar yürüyor.

“Olmaz,” diyor tren yavaşladığında.

“Ama trende daha güvende olursun,” diye diretiyorum. “Lütfen.”

“Merak etme. Ben onu korurum,” diye atılıyor Kalem. Tren durduğunda ayağa fırlayıp kolumdan çekiyor.

“Yarın akşam gel beni al,” diyorum. “Dediğin oyuna gideriz.”

Trenden inerken Kalem kol saatinin camında kendine bakıyor. “Çok şanslısın,” diyor. “Geri zekâlının tekiyle evlenmeyeceksin.”

Bir polis bize kapıyı tutup başıyla selam veriyor.

“Belki de Thomas sandığın kadar kötü değildir,” diyorum. Basil’le bana özenmesi önceden ayarlanan nişanlılıkların amacına tamamen ters düşüyor. “Bir sürü çift kavga ediyor.”

“Onu asla arzulamayacağım,” diyor. “Suratı haşlanmış brokoliye benziyor.”

Bu benzetme beni güldürüyor. “Yok artık.”

“Ciddiyim. Bu yüzden kuyruğa girmeyi düşünmüyorum. Sırf o korkunç elmacık kemikleri yeni nesillere geçmesin diye. Çocuklarımız bana da benzeyebilir ama düşün, bunu bile göze alamıyorum.”

Daha zamanım var ama kuyruğa girme konusunu birkaç

kez düşündüm. Çocuğum olsun istiyorum tabii ama daha da önemlisi bizimkiler mutlaka torun diye tutturur. Altı yıl önce yeni evlendiklerinde, Lex'le Alice çocuk için başvurdu ama şimdi Lex'in durumundan ötürü asla anne baba olamayacaklar.

Tecrit'te yer kısıtlı olduğu için doğumlar ölümlere göre planlanıyor. Çocuk yapmak için uzun süre beklemek zorunda kalındığı için pek çok çift daha üniversitedeyken başvuruda bulunuyor. Annemle babam ağabeyim doğduğunda hemen ikinci çocuk için sıraya girmiş ve bana ancak yedi yıl sonra sahip olabilmişler.

Alice sırası gelmeden hamile kaldı. Bilerek yapmadı tabii. Sadece hapı düzensiz kullanmış. Karar mercilerine yalvardı. Hatta krala bile mektup yazdı ama daha sırasının gelmesine yıllar vardı. Çocuğunu yaşatabilmek için onu sıranın başındaki çifte vermeyi bile kabul etti ama tabii ki buna izin vermediler. Çocuğundan vazgeçmesi toplumda öfkeye sebep olabiliyordu ve bu tehlikeli sonuçlar doğurabilirdi. *Tecrit'in Tarihi*'nde bununla ilgili bir hikâye var. Bir kadın çocuğunu başkasına vermektense saklamayı tercih etmiş ve başına gelmedik kalmamış. Kalem daha iyi biliyor. Bütün tarih kitabını ezberledi.

Alice haftalarca uğraştıktan sonra çocuğu aldırmaya zorlandı. Hastaneden eve döndüğünde gözlerinin altı mosmordu. Günlerce yataktan çıkmadı. Teninin, hatta saçlarının bile rengi solmuştu sanki.

Tekrar kendi gibi davranması uzun bir süre aldı. O dönemde peşinden ayrılmadım. Hafta sonları onu alışverişe ya da yeni açılan çayevlerine gitmeye ikna etmeye çalıştım.

Bazen trende ya da yemek yaparken sebepsiz yere boynuna atılıverirdim. Tek istediğim biraz neşelenmesiydi.

Lex artık eczacılığa dair hiçbir şey yapmıyor. Eskiden diğer pek çok ilaçla birlikte kürtaajda kullanılan iksirlerin üretimine de yardım ederdi.

Kalem aynı konuya takılıp kalmış. “Senin gözlerin çok güzel,” diyor. “Ama kahverengi maviden daha baskın. Aman boş ver. En azından Basil çekici biri.”

Kalem’in dairesinin kapısında duruyoruz.

“Yarın bizimle tiyatroya gelsene,” diyorum. “Thomas’ı da getir.”

“Bakalım,” diyor iç çekerek. “Annemin yine başı tutarsa bir yere çıkamam. Görüşürüz.”

Annemi kanepede uyurken buluyorum. Lex’in battaniyesinin altına kıvrılmış. Fırında benim için bir tabak yemek duruyor ama aç değilim. Bir süre ödevimle oyalanmaya çalışıyorum. Sessizlik dayanılmaz olduğunda yukarı çıkıyorum.

Alice’le Lex’in evi her zamanki gibi hareketli. Alice mutfak masasının tepesinde ampulü değiştiriyor. Nedense siyah, topuklu ayakkabılarını çıkarmamış.

Daha içeri adımımı bile atmadan Lex, “Morgan geldi,” diyor. “Dur sana yardım etsin. Yoksa düşüp suratını dağıtacaksın.”

“Hiçbir yerimi dağıtmayacağım,” diye homurdanıyor Alice ve parmakları yanınca küfrediyor.

Yeni ampulü kutusundan çıkarıp ona uzatıyorum. “Sağ ol şekerim,” diyor çömelip ampulü alırken.

“Birazdan çıkacağız,” diyor Lex. “Bugün cuma. Atlayanlar grubu toplantısı var.”

“Ben de gelebilir miyim?”

Alice masadan indiğinde ellerini üstüne siliyor. “Neden olmasın? En azından laflayacak biri olur. Hep koridorda beklemek zorunda kalıyorum. Yiyecek bir şey bile ikram etmiyorlar.”

“Anneme haber ver de, merak etmesin,” diyor Lex.

“Uyuyor. Not bıraktım zaten.”

Alice musluğu açıp dağınık saçlarını suyla yatıştırmaya çalışıyor. Buklelerini tutturduğu bronz rengi fırketeler saçlarındaki pek çok farklı kızıl tonunu ortaya çıkarmış. Eteği ve kol ağzları volanlı, mavi bir elbise giymiş. Eski ampulü çöpe atarken ya da duvardaki çarpık bir tabloyu düzeltirken hoş bir şekilde dalgalanıyorlar. Alice bazen bana gerçek gibi gelmiyor. Sanki gökyüzünden inip buraya konmuş gibi.

O olaydan önce, Lex’le nadiren evde otururlardı. Güneş ışıklarının bütün tonlarında elbiseleri vardı ve içlerinden birini giymek için daima bir sebep bulurdu. Çocukken bile, aşklarını hayranlıkla izlerdim. Gittikleri her akşam yemeği, her parti ya da doğa gezintisi benim için ayrı bir maceraydı. Şimdi Alice sadece hafta sonları süsleniyor. Ve bir de Lex’in cuma günü atlayanlar grubu toplantıları için. Gerçi onu bir tek servis vagonu ve tren yolcuları görüyor. İş icabı bahçede çalıştığı için geri kalan günlerde onu fazlasıyla kapadığını düşündüğüm sıkıcı bir tulum giyiyor.

Okul formamla kendimi biraz tuhaf hissetsem de, üzerimi değiştirmeye vaktim olmadığını biliyorum. Aklımdan geçenleri okuyan Alice yatak odasına koşup elime bir çift gümüş küpe tutuşturuyor. Yıldız şekliindeler ve ortalarından incecik zincirler sarkıyor.

“Gidelim,” diyor Lex’in iskemlesini çekerek. “Treni kaçırırsak yürümek zorunda kalırız.”

Dışarıda gökyüzü koyu maviye dönmüş. Yıldızlar görünmeye başlamış. İstasyonda Lex taşların arasında biten bir papatyayı eziyor. Çiçekleri unutmuş mudur acaba? Belki de değil nasıl göründüklerini, var olduklarını bile hatırlamıyordur. Alice’in vazolarını kırıp duruyor ve o kırık camların eskiden neye benzediklerini bile bilmiyor. Bir keresinde bana kirpiklerin şeklini hatırlayamadığını söylemişti. Hayatının her günü onları görmesine rağmen artık annemin pencerelerdeki saksılarda yetiştirdiği domatesleri gözlerinin önüne getiremiyor.

Yedi buçuk treni kalabalık değil. Vagonun ucunda takım elbiseli bir grup adam var. Biri çapkınca şapkasının ucuna dokunarak Alice’e selam veriyor. Alice küpesini çekip hafifçe gülümsedikten sonra Lex’i bir koltuğa oturtuyor. Bir anne çarpım tablosunu ezbere okuyan çocuğunu sabırla dinliyor. Tek başına seyahat eden bir kız var. Cinayetten önce bunu doğal karşıladım. Altı ve sekizinci sınıflar arası öğrencilerin kullandığı mavi kravatlardan takmış. Yüzü genç ve masum ama gözlerinde bana tanıdık gelen belli belirsiz bir vahşilik var.

Alice başını Lex’in omzuna yaslıyor. Lex onun kolunu okşayıp kulağına bir şey fısıldadığında Alice gülümsüyor.

Tren hareket edince bir polis vagonda dolaşmaya başlıyor. Mavi kravatlı kız boynundan sarkan alyansla oynayarak onu izliyor. Bir an polise öfkeyle tısladığını görür gibi oluyorum ama yanıldım herhalde. Göz göze geldiğimizde başımı çeviriyorum. Gökyüzünün koyu bir laciverde dönüşmesini izli-

yorum. Uzun mevsimde, güneş akşamın geç saatlerine kadar yakıcılığını korur ama şimdi kısa mevsime yaklaşıyoruz ve günler kısalıyor.

“İki saat boş vaktimiz olacak,” diyor Alice. “Yakınlarda yeni bir çayevi açılmış. Deneyelim mi, ne dersin?”

“Olur,” diyorum gülümseyerek

“İyi misin?” diye soruyor. “Biraz dalgınsın.”

Mavi kravatlı kızın gözlerini üzerimde hissediyorum ama ona bakmıyorum. Polis de beni izliyor. Sadece burada değil, gittiğim her yerde beni izliyorlar. Hayatımda ilk kez kendimi güvende hissetmiyorum ve bu histen nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Kral hayatlarımıza hiçbir şey olmamış gibi devam etmemizi söyledi. Polis sizi koruyacak dedi. Öyleyse Daphne Leander’ı neden koruyamadılar?

“İyiyim,” diyorum.

“Babam ne demeye sana o yayını izletti ki?” diye söyleniyor Lex. “Seni boşuna endişelendirmekten başka ne işe yaradı?”

“Bence iyi oldu,” diyorum. “Sonsuza dek bir fanusun içinde yaşayamam.”

“Bunu saçma bir hayalet hikâyesinden sonra ışıkları kapamaya korkan kız mı söylüyor?”

“O yıllar önceydi,” diyorum. “Artık bebek değilim.”

“Yok canım. Daha geçen mevsimdi,” diyor Lex ve boğuk bir sesle ekliyor. “İnsanları gagalayarak öldüren hayalet kuşların hikâyesi.”

“Ben ışıkları açık bıraktığımı hatırlamıyorum.” Bunu söylerken sesim o kadar sakın çıkıyor ki gururla şışiniyorum.

“Sen ona bakma,” diyor Alice.

“Şu çayevinde kurabiye filan var mıdır?” diye soruyorum.
“Akşam yemeği yemedim. Açlıktan ölüyorum.”

“Kesin vardır.”

Lex bu kadar çok şeker yersem dişlerimin çürüyeceğini söylüyor ve bebekken ağladığımda bir tek şekerli suyla sustuğumu anlatıyor. Gülerek anılarımızdan söz ediyoruz ama camda, bulutların arasında mavi kravatlı kızın yansımasını görüyorum. Onu daha önce hiç görmememe rağmen nendense tanıdık geliyor.

Durduğumuzda Alice’le Lex’in koluna girip onu trenden indiriyoruz. Birden biri gömleğimin arkasını çekiştiriyor. Döndüğümde mavi kravatlı kıızı görüyorum. Bana doğru uzattığı avucunda yıldızlı küpelerimden biri var. “Bunu düşürdün,” diyor. Gözkapaklarına pembe sim sürmüş. Başka bir şey söylemeden uzaklaşırken birden neden tanıdık geldiğini anlıyorum. Tıpkı öldürülen kıza benziyor. Bu ondan birkaç yaş küçük ama kardeş olabilirler. Hatta muhtemelen öyleler.

Atlayanlar grubu adliye binasının yıllar önce nezarethane olarak kullanılan odasında toplanıyor. Eşler, kardeşler ve ebeveynler bile içeri kabul edilmiyor.

Alice, Lex’in gömleğinin yakasını düzeltip onu yanağından öpüyor. “Çok yakışıklısın, hayatım,” diyor. “Seni burada bekliyorum, tamam mı?”

“Tamam, güzellik.”

“Güzellik mi?” Alice kıkırdıyor. “Bugün yüzümü yeşile boyadığımdan haberin yok tabii.”

“Yeşil olman güzel olmana engel mi?”

Az sonra yanımıza bir adam geliyor. Alice bunu belli etmemek için elinden geleni yapsa da kocasını başka bir atlayana emanet etmekte zorlanıyor. Adam, Lex'i odadaki halka şekilde dizilmiş iskemlelere götürüyor. Burada toplanan insanların arasında başka kimsenin anlayamayacağı bir bağ var. Lex bize toplantılardan hiç söz etmiyor. Bu odada konuşulanlar burada kalıyor.

Mavi kravatlı kız yanımızdan geçip odaya giriyor ve bir iskemleye oturuyor. Diğerlerinin yanında ufacık ve tuhaf duruyor. Atlayanların çoğu küçük dünyamızdan şüphelenmeye başlayacak kadar yaşlı. Bir çocuğun atladığını hiç duymamıştım. Ötekiler yaptıklarının sonucunda sakat kalırken bu kız ütülü okul üniformasıyla gayet sağlıklı görünüyor. Saçları ölen kızınkiler gibi tatlı bir bal rengi. Kafasına yanı fiyonklu, beyaz bir bant takmış. Biri ona kâğıt bir bardak verdiğinde kibarca ama kederle gülümsüyor.

“Haydi, gidelim,” diyor Alice elini sırtıma koyarak. Koridorda sevdiklerini bekleyen diğer insanların yanından geçiyoruz. Bazıları vakit geçirmek için kitap okuyor, bazıları da birbirleriyle sohbet ediyor. Alice bu güzelim elbisesiyle işte burada bekleyecekti. Sonra da evine dönüp elbisesini yine dolabına asacaktı. Onun gibi bir kadının hayatını böyle harcadığı için Lex'i bir gün affedebilecek miyim bilmiyorum. Gerçi Alice asla şikâyet etmiyor. İstese daha sık dışarı çıkabilirdi. Lex bir romana dalmışken bunu fark etmezdi bile. Ama Alice sadece iş için seralara gidip gelmekle yetiniyor.

Bir polis bize kapıyı açıyor. “Hanımlar.” Yanından geçerken başını eğerek selam veriyor. “İyi geceler dilerim. Dikkatli olun, lütfen.”

Sokak lambalarının turuncu ışığı kaldırım taşlarında gölgeler oluşturuyor. Uzakta, cam diyarı ay ışığında parlıyor.

“O küçük kız da gruptan mı?” diye soruyorum polisten yeterince uzaklaştığımızda.

“Son birkaç seferdir geliyor.”

“Yani o da mı atlamış?”

“Herhalde...” Alice derin bir nefes alıyor. “Aya baksana, Morgan. Ne kadar da yakın. Sanki kenardan uzansak elimizle yakalayabilecekmişiz gibi.” Tek gözünü kapatıp ayı avucunda tartar gibi yapıyor.

Koluna giriyorum. Söylediği hoşuma gitmedi. Yasak bölgeye geçip, Tecrit’in kenarında ayı kovalama fikrinden hiç hoşlanmadım. İnsanlar orada deliriyor. Uçsuz bucaksız gökyüzünü görüp kendilerini kaybediyorlar.

“Çayevi burası mı?” diye soruyorum

“Ah, evet. Bak, tabelası fincan şeklinde. Ne şeker değil mi?”

Gerçekten öyle. Bir de kapısında bir polis dikilmesi!

5

Her ânımız bir armağan. Hayattaki en ufak şeyler bile değerli. Altın şurubunun tadı ya da en sevdiğimiz romanların sarı sayfaları. Ben böyle şeylerde tanrıyı buluyorum. Hangi tanrıyı bilmiyorum ama hepsi için minnettarım.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

KALEM AŞAĞI KAYAN KIRMIZI, KADİFE ELDİVENİMİ dirseğime kadar çekip “Pek şıksın,” diyor. Sonra kendi mavi eldivenlerine dudak bükerek bakıyor. “Amma da demodeler, değil mi? Annemin eldivenleri. Babamla buluştuğunda bunları takarmış. Tecrit hâlâ yeryüzünün bir parçasıyken.”

“Bence harika görünüyorsun,” diyor birdenbire arkasında biten Thomas. Vagon hareket ettiğinde düşmemek için tepedeki askıya tutunuyor.

Kalem omzunun üzerinden ona baktığında güneş yüzüne ve boynuna vuruyor. Bu ışıkta yaşındın daha olgun, daha ka-

dınsı görünüyor. “Yetişemeyeceksin sandım.”

“Son anda yakaladım. Benden sonra kapılar kapandı.” Gözleri bana kayıyor. “Diğer yarın nerede?”

“Onun istasyonunda inip yürüyeceğiz,” diyorum. *Diğer yarın* demesi garip geliyor. Thomas bir tiyatro aktörü gibi konuşmaya bayılıyor. Durmadan aşk romanları okuyor. En ünlü romantik klasikleri. Kapağında çiçekli, kocaman şapkalar takan kadınların ve smokinli erkeklerin olduğu kitapları.

Vagon sarsılıp Thomas üzerine düştüğünde Kalem, “Şapkamı bozacaksın,” diye bağırıp ona vuruyor. Mum kutusundan bozma, eldivenleriyle aynı renkte bir şapka takmış. Burada mu'mlar silindir şeklindeki küçük mukavva kutularda satılıyor. Onları bir terziye götürüp istediğiniz tarzda bir şapka yaptırabiliyorsunuz. Kutular boyanıp kenarlarına kumaş dikiliyor ve modaaya uygun şekilde yanlamasına takılıyor.

Bende gülünç duruyorlar. Zaten onları yalnızca cesur kızlar kullanıyor ve Kalem de her şeyi kendine yakıştıran biri.

Thomas öfkeli nişanlısına gülümsüyor. “Bir gün kalbini çalacağım, Margaret Atmus.”

“Gerek yok.” Kalem elini kaldırıp alyansını gösteriyor. “Kimse bu konuda fikrimi almadı zaten. Ayrıca sakın bir daha bana o isimle hitap etme.”

Trenden indiğimizde istasyonun fazla kalabalık olmaması dikkatimi çekiyor. Halbuki bugün cumartesi. “Herkes yürümeyi tercih etmiş,” diyor Thomas.

Kalem, Thomas'ın kolunu omzuna atmasına aldırmadan eğilip eteğini düzeltiyor.

“Oldukça tuhaf bir hikâye okudum,” diyor Thomas.

Kalem'in onu dinlemeyeceğini bildiği için bana bakarak konuşuyor.

"Neyle ilgili?" diye soruyorum.

"Yerdekiler bize ulaşmak için bir makine yapıp kuşlara takıyorlar."

"Kuşlar o kadar ağır bir şeyi nasıl kaldırırsın?" diyor Kalem. Kuşlar hakkında fazla bilgimiz yok. Tecrit onlara yüksek geliyor. Buraya asla çıkmıyorlar. Ama teleskopun çektiği görüntüleri gördüm. Yalnız ya da sürü halinde bir V oluşturacak şekilde uçan küçük, beyaz, bulanık şekillerdi.

"Sonunda başaramıyorlar zaten," diyor Thomas. "Ama hikâyenin asıl odaklandığı nokta, bize ulaşmaya çalışmaktıydı. Bazıları bunu yapabileceğini düşünüyordu, bazıları bizi gökyüzündeki bir kaya parçası kadar değersiz görüyordu. Belki de bizi tozlu bir ay sanıyorlardı."

"Ben de bu konuyu sık sık düşünüyorum," diyorum

"Sakın yine yeryüzüyle ilgili fikirlerinle kafamızı ütleme, Morgan." Tren durduğunda Kalem ayağa fırlıyor. "Hayallere de dalayım deme. Oyun sıkıcıysa bana fısıldaşacak biri lazım."

Basil bizi istasyonda bekliyor. Kahverengi gözlerindeki altın rengi harelerle uyumlu, kenarları yaldızlı bir ceket giymiş. Kalem kahverenginin maviden daha baskın olmasına üzülüyor ama ben onun gibi düşünmüyorum. Çocuklarımızın Basil'e benzemesi hoşuma gider. Bana kolunu uzatıyor ve gri takım elbisesinin üzerine koyduğum kadife eldivene bakıyorum. Eski bir tablodaki figürler olduğumuzu hayal ediyorum. Biliyorum, yapmamalıyım ama istasyonun merdivenlerinin

bizi gökyüzünden aşağı indirdiğini ve yeryüzüne ayak bastığımızı düşünüyorum.

“Nasılsın?” diye soruyor. Öyle yakınız ki, nefesi boynumu ısıtıyor.

“Katil bulunduğunda daha iyi olacağım,” diye itiraf ediyorum. “Dün gece babam kapıya bir sürgü daha taktırdı. Ona her baktığımda o kızın yüzünü görüyorum.”

“Bizim apartmanda da herkes fazladan kilit taktırdı.” Kaşlarını çatıyor. “Onu bulacaklar. Tecrit çok büyük bir yer değil. Saklanabileceği fazla yer yok.”

Ben de bundan korkuyorum ya. Tecrit’in küçüklüğünü hep sevmişimdir. Geceleri yatağımda uzanırken trenlerin sesini dinlemeyi. Daima zamanında gelişlerini. Oysa şimdi Daphne Leander’ın ölümü kenarlarını kıvrımış gibi, şehir üzerime üzerime geliyor.

Tiyatronun koltukları bile sanki daha bir ufalmış, daha bir yakınlaşmış. Loş ışıklar daha da loşlaşmış.

“İyi misin?” diye soruyor Kalem. “Yanakların kızardı.”

Basil ateşime bakıyor. “Hasta mısın?” Dokunuşunun beni rahatlatması gerek ama tek istediğim ondan uzaklaşmak. Diğer herkesin nefes aldığı bu havadan kaçmak, kurtulmak istiyorum.

“Su odasına gitmem gerek,” diyorum.

“Ben de geleyim,” diyor Kalem.

“Hayır.” Sonra sesimin fazla sert çıktığını fark edip “İlk sahneyi kaçırma,” diyorum. “Hemen gelirim.”

Endişeyle yüzüme baksa da beni durdurmaya çalışmıyor.

Tiyatronun girişinde gişelerdeki görevlilerden başka kimse

yok. Su odasının kapısını açtığımda hayretle irkiliyorum.

Üzerinde okul forması olmamasına rağmen dün geceki küçük kızı hemen tanıyorum. Lavabonun kenarında parmaklarının ucuna kalkmış, bir aynanın arkasına bir kâğıt parçası sıkıştırıyor. Beni gördüğünde sırtını duvara yapıştırıp gözlerini yüzüme diyor.

“Özür dilerim. Seni korkutmak istemezdim,” diyorum.

Bütün aynaların yanlarına kâğıt parçaları sıkıştırılmış. Hepsinde Daphne Leander’ın kompozisyonundan alıntılar var. Hepsi el yazısıyla yazılmış. Daktilolar hayatlarını yazı yazarak kazananlara özgü bir ayrıcalık. Eski kral bir ara onların standart ev eşyalarından sayılmasını düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. *Kelimeleri kolayca yazıp silmek yazdıklarımızı değersiz görmemize sebep olur*, demişti.

Ona bunu neden yaptığını sormak istiyorum ama birden kapıya doğru atılıp dışarı fırlıyor.

Ben de peşinden koşuyorum. “Dur!”

Hızlı ama ben de öyleyim. Ona yetiştiğimde tiyatronun önündeki kaldırımda birden duruyor. Hiç de nefesi tıkanmış gibi bir hali yok. Neden durduğunu anlayamıyorum ama bakışlarını takip ettiğimde sokağın sonundaki binanın yandığını görüyorum.

Bana baktığında gözlerinde öylesine derin bir keder var ki, şaşırıyorum. Tıpkı öldürülen kızın gözlerine benziyorlar ama nedense bir o kadar da farklılar.

“Her şey daha da kötüye gidecek,” diyor.

Atlayanlar’ın sloganı bu. Lex’in de benzer bir bakış açısı var.

Bir polis tiyatroya doğru koşarken bize içeri girmemiz için bağıyor. Kız kıpırdamayınca kolundan çekistiriyorum. Karşı koymuyor ama omzunun üzerinden hâlâ alevlere bakıyor. Yanan bina Tecrit'in en eskilerinden biriydi. Şimdiki taş binaların aksine ahşaptı. Yüzyıllar içinde değişik amaçlara hizmet etmiş. Eskiden hâlâ hapishaneler varken suçluları barındırıyormuş. Sonra bir geri dönüşüm tesisi olarak kullanılmaya başlamış. Ben kendimi bildim bileli çiçekçiydi. Alice'le oraya defalarca gittik.

Tiyatro sadece birkaç adımlık mesafede olmasına rağmen içeri girmeden önce gökyüzündeki değişimi görebildim. Hava küllerle ağırlaştı. Sanki güneş isle kaplandı. Polis bile durmuş, hayretle yukarı bakıyor. Uzaklardan siren sesleri geliyor. Az sonra, yangını söndürmeye gelen acil durum araçlarının gürültüsü sokağı dolduruyor.

Hâlâ kızın kolunu tutuyorum. Onu içeri sokmama ses çıkarmıyor ama sonra elimden kurtulup yüzünü camlı kapıya yapıştırıyor.

Tiyatronun girişi kalabalıklaşmış. Herkes camlara koşuyor ya da tanıdıklarına sesleniyor. "Yalnız mısınız?" diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Burada olmamalıyım. Müzik çalışmasında olmalıyım."

"Benimle gel o zaman," diyorum. "Arkadaşlarımı bulalım."

"Seni tanımıyorum."

"Morgan Stockhour," diyorum. "Şimdi tanıyorsun işte."

Etrafımızdaki gürültü giderek artıyor. Bir kadın çığlık atıyor.

Kız kararsızca bana bakıyor. Pembe sim topakları kirpiklerine yapışmış.

“Ben de Amy,” diyor.

“Morgan!” Kalem kalabalığın arasından eldivenli elini kaldırıyor. Thomas’ı itip bana doğru koştüğünü görüyorum. Yıllardır hasretmişiz gibi boynuma atılıyor. Çarpışmanın şiddetinden dengemi kaybediyorum. “Neler oluyor? Oyun durdu. Sen...”

O anda alevleri ve dumanı görüyor. Dudakları aralanıyor, yüzünün rengi atıyor.

“Çiçekçide yangın çıktı,” diyorum. Belki herkes gibi ben de paniklemeliyim. Korkmalıyım. Ama kendimi tıpkı o yayını seyrettikten sonraki gibi hissediyorum. Hiçbiri gerçek gelmiyor.

“Annenle baban seni merak etmiştir,” diyorum Amy’ye.

“Yokluğumu bile fark etmemişlerdir.” Kimseye görünmeden bir yere kolayca girip çıkabilecek birine benziyor. Tiyatroda gündelik kıyafetleriyle dolaşması da bunun kanıtı.

Basil arkamdan belime sarılıyor. Thomas da aynısını Kalem’e yapıyor ve Kalem ilk kez bundan memnun görünüyor. Amy aramızda dikiliyor. Hep birlikte güneşle bulutların dumanların arasında kayboluşunu izliyoruz. Yangının söndürülmesi bize saatler almış gibi geliyor. Tiyatronun girişi polis kaynıyor. Bizi binadan çıkarıp servis vagonuna bindiriyorlar. Kalem, Thomas’ın ona sarılmasına izin veriyor. Basil de elini belimden çekmemekte kararlı. Amy boynundaki alyansı çekiştirerek bir adım önümden yürüyor.

Dört kişilik bir koltuğa beşimiz sıkıştığımızda Basil ona “Nerede oturuyorsun?” diye soruyor.

“Üçüncü Bölge’de.”

“Ben ikideyim,” diyor Basil. “Seni evine bırakırım.”

Amy kafasını iki yana sallıyor. “Gerek yok. Başımın çaresine bakarım.”

“Normal şartlarda bakarsın belki,” diyor Kalem, “ama Tecrit tamamen güvensiz bir yere dönüştü.”

“Farkındayım,” diyor Amy camdan dışarı sert bir bakış fırlatarak. Dumanlar altındaki şehir kasvetli ve ürkütücü görünüyor.

“Korkuyor musun?” diye soruyor Thomas, Kalem’e.

Kalem gözlerini kucağına dikmişti ama bunu duyunca kafasını kaldırıp cesurca Thomas’ın yüzüne bakıyor.

“Biliyorsun, sana bir şey olmasına asla izin vermem,” diyor Thomas.

Kalem kafasını sallayıp alnını onunkine dayıyor.

Durmadan didişmelerine bakmayın. Onlar çoktan öpüştü. Birkaç ay önce oldu. Thomas bunu istediğini açıkça belli etti ve Kalem de bir an önce olup bitmesine karar verdi. “O kadar da korkunç değildi,” dedi. Güzel değilmiş ama iğrenç de değilmiş. İnanamadım çünkü Kalem onu sürekli tersliyor, ama şimdi neden nişanlandıklarını anlayabiliyorum. Daima bir sebep vardır zaten.

Vagon durduğunda Basil elimi tutuyor. “Ortalık karışık. Sakın elimi bırakma,” diyor. Diğer elimle Kalem’i tutuyorum ve hep birlikte ayağa kalkıyoruz.

Amy’nin arkamda olduğunu bir saniye geç hatırlıyorum. Ve o bir saniyede eğilip Kalem’le ellerimizin altından geçiyor ve kalabalığın arasında kayboluyor.

“Amy!”

“Bırak gitsin,” diyor Kalem. “O acayip kızı nereden buldun?” Cesur davranmaya çalışıyor ama gözlerinden korku akıyor.

Amy’e bakınıyorum ama onu bulsam ne olacak ki? Polis bizi istasyonda bekleyen trene doğru yönlendirmeye çalışıyor. Keşke Amy’ye ölen kızın yazdıklarını neden aynalara sıkıştırdığını sorabilseydim.

Basil’le Kalem’e tutunmak gittikçe güçleşiyor. Tecrit’i ilk kez bu kadar karmaşık görüyorum. Zihnimi başka endişeler ele geçiriyor. Babam da bugün görevli. Şimdi o da bu kargaşanın ortasında olmalı. Alice yanan çiçekçiye sık sık uğradı. Ek iş olarak davetlere çiçek düzenlemeleri yapıyor. Acaba yangın çıktığında orada mıydı?

Ve hepsi bir yana, yangın neden çıkmış olabilir?

Amy her şeyin daha da kötü olacağını söyledi. Daphne Leander’ın cinayeti henüz çözülmeden bu yangın çıktı. Herkes panik içinde ve daha da kötüsünün ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

Trende koltuklarımıza oturduğumuzda bir tek Kalem’in gözlerinde yaşlar yok. Diğer yolcular da panik içinde.

Basil bile endişeyle camdan bakıyor. Vagonun ön tarafında duran polis doğruca evlerimize gitmemizi söylüyor. Herkesten aileleri ve arkadaşları iyi mi diye kontrol etmelerini istiyor. Tren her bir istasyonda iki dakika daha fazla duracakmış. Böylece herkes kalabalık vagonlardan doğru istasyonda inebilecekmış.

“Bir gariplik var,” diyor Basil.

“Eminim yalnızca bir kazaydı,” diye atılıyor Thomas. “O

bina o kadar eskiydi ki, elektrik tesisatını kaldıramıyordu. Odaların çoğu hâlâ fenerlerle aydınlatılıyordu. Onlardan biri devrilmiştir.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye soruyor Kalem.

“Eminim dedim ya.”

Hiçbirimiz buna inanmıyoruz ama söylemeye de cesaretimiz yok.

“Rimelin akmış,” diyor Kalem. “Dur bakayım.” Eldivenli parmağıyla gözümün altını siliyor.

Teşekkürler desem de eldivenindeki siyah lekeye bakılırsa rimeli daha da yaydı.

Tren bizim bölgede durduğunda Basil elimi sıkıyor. “Keşke seni bırakabilseydim.”

“Meraklanma. Sadece iki adım yürüyeceğim.” Ondan ayrılmaktan hiç hoşlanmıyorum. “Dikkatli ol,” diyorum.

Gürültüden mi, havadaki belli belirsiz toz kokusundan mı, yoksa korkudan mı bilmiyorum ama onu öpmek istiyorum. Eğilip dudaklarımı alnına bastırduğimde teninin sıcaklığı ve yumuşaklığı benim için hoş bir sürpriz oluyor.

Tepkisini göremiyorum çünkü Thomas, Kalem’i çekiştiriyor, Kalem de beni.

Birkaç bölge ötede olmasına ve söndürülmesine rağmen yangının kokusunu hâlâ alıyoruz. Gökyüzü hâlâ mavi ama sanki biraz matlaşmış. Bir polis bizi merdivenlere doğru itme- se belki biraz rahatlayabilirdim ama ne mümkün?

Thomas, Kalem ve benimle aynı bölgede oturuyor ama evi bir blok ötede, sokağın hemen ucundaki kavşağın orada. Thomas onu öpmek için eğildiğinde Kalem bir adım geri

çekiliyor. “Bir trajediden faydalanmaya kalkışma, lütfen,” diyor. “Pazartesi görüşürüz. Tabii okul o zamana kadar sağlam kalırsa.”

Thomas’ın suratı asılıyor. Bize başıyla selam verip kalabalığın arasında gözden kayboluyor.

Kalem hayretle başını sallıyor. “Ne tuhaf bir çocuk.”

“Sadece biraz eski kafalı,” diyorum.z

“Sen de öylesin. Trenden inerken ne yaptığını görmedim mi sanıyorsun? Polis nezaretinde olmadığımızda bunu konuşacağız, tamam mı?”

“Haydi, hanımlar,” diyor polis arkamızdan. “Bir an önce evlerinize gidin, lütfen.”

Kendimi bildim bileli Tecrit’te ilk kez olağanüstü bir durum var ve benim tek düşünebildiğim Basil’in teninin dudaklarımnda bıraktığı hoş ürperti.

Alice çılgına dönmüş. Sokak kapısını açtığımda boynuma atılıyor. “Geldi!” diye sesleniyor Lex’e. Ağabeyimin kucağında henüz bitirmediği bir yorgan, elinde iğne iplik var. En iyi işlerini sinirleri gerginken çıkarır. Heyecanla doğrulup bize doğru yürüyor.

Alice omuzlarıma yapışıyor. “Gözlerinin altına ne oldu? Mosmorsun.”

“Yaralanmış mı?” diye soruyor Lex. Başka zaman olsa bana selam bile vermez. Belki bu ilgiden hoşlanmalıyım ama bana Tecrit’te bir tuhafılık olduğunu hatırlatıyor.

“Bir şey değil. Rimel,” diyorum Lex’in beni bulması için elimi uzatarak. “Annemle babam nerede?”

“Babam sabahtan beri devriyede,” diyor Lex. “Annem mar-

kette. Eve döndüğünde yalnız kalmayasın diye aşağı indik.”

“Herkesi eve gönderiyorlar. Trenleri yavaşlattılar. İnsanlar kendi istasyonlarında inebilsin diye iki dakika gecikmeli kalıyorlar. Vagonlar tıklım tıklım.” Şimdiye kadar iyi idare ettiğimi sanıyordum ama annemle babamın dışarıda olması fikri yüreğimi sıkıştırıyor. Hâlâ yanık kokusu alıyorum. Belki de üzerime sindi.

Alice beni mutfakta bir iskemleye oturtup temiz bir bezi ıslatıyor ve yüzümdeki makyaj kalıntılarını silmeye başlıyor. Gözyaşlarımın tek sebebi gözüme kaçan küller olmasına rağmen bana her zamankinden daha şefkatli davranıyor.

Lex elimi bırakmadan masanın karşısına oturuyor. Elimi sıkı tutmazsa kaybolacakmışım gibi, avucunu parmaklarıma bastırıyor. Bazen körlüğünün karanlığına saklanıyor, bazen de o karanlığın herkesi yutmasından ve yalnız kalmaktan korkuyor.

Alice soğuk bezi alnıma bastırıp enseme koyuyor. Hâlâ kırmızı olmam onu endişelendiriyor.

“Thomas korkacak bir şey olmadığını söylüyor,” diyorum. “Çiçekçiyi fenerlerle aydınlatıyorlarmış. Onlardan biri devrilmiştir diyor.”

“Bu gece olayla ilgili bir yayın yaparlar,” diyor Alice. “Çok şükür iyisin. Yangının tiyatroya yakın olduğunu duyunca endişeden deliye döndük.”

Lex elimi sıkıyor. Gözlerimi kapayıp kör olduğumu hayal ediyorum. Dünyayı görmeden onu anlamaya çalışmak, sevdiklerinin nerede olduğunu bilmeden güvenliklerinden endişe etmemek öyle zor ki.

Gözkapaklarımın kırmızısını görsem bile yine de korkutucu. Lex beni o karmaşada kaybetme olasılığından çok daha fazlasını yaşadı. Sesimi duymadığı zamanlarda onun için bir karanlıktan ibaretim. Belki bugün de benim Tecrit'in kenarından kayacağımdan korktu.

"Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim," diyorum. Ona yakın olmak için masanın üzerinden eğiliyorum. "Ben asla kaybolmayacağım. Söz veriyorum, her gittiğimde geri döneceğim."

"Geri dönmemek o kadar da kötü olmayabilir," diyor Lex
"Yine başlama," diyor Alice. "Morgan'ı korkutacaksın."

"Korkmalı zaten," diyor Lex.

"Hiç korkmuyorum," diye yalan söylüyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor Alice. "İşin aslını yayından öğreniriz. Yayın yapmazlarsa da ortada ciddi bir durum yoktur." Elime bir fincan çay tutuşturup Lex'le beni kanepeye götürüyor.

Az sonra, Lex'in kenarlarını diktiği yorganının altında gözlerim kapanıyor. Bir yanımda endişelenecek bir şey olmadığını söylüyor. Burada güvendeyim. Mutfaktan Alice'in sesi geliyor. Bütün evi tatlı, nefis bir koku sarıyor. Bana saçım-
la ilgili bir soru soruyor. Onu duymamama rağmen kafamı sallıyorum. Kadife eldivenlerimle saçlarımdaki tahta tokaları çıkarıyor.

Çocukken Lex'in peşine takılıp bütün öğleden sonralarını bir trende geçirirdim. Acıkana ya da su odasına gitmeye ihtiyaç duyana dek trenden inmezdik. Vagon hep kalabalık olurdu. Lex kendi kendine mırıldanarak kâğıt parçalarına

notlar alır, ben de ona sokulup etrafa bakardım. Benimle hiç konuşmazdı. Ya yazı yazar ya da şehri seyre daldardı ama alırdırmazdım. Sırf davet edilmek bile bana yeterdi. O zamanlar iki kişilik bir ekiptik. Camlardan sızan güneş ışığında soluk tenli, mavi gözlü ve sessiz iki çocuk. O yolculuklarda aynı kişi olduğumuzu hissederdim. Camdaki yansımamıza bakar ve kendimi onun minyatürü olarak hayal ederdim.

Ne var ki, Tecrit'i turlayan tren onu yeterince uzağa götüremedi. Ağabeyim bir bilge ve bir gezgindi. Bir yerde duramayacak kadar hareketliydi. Oysa bize sadece tek bir yer verilmişti. Lex'in huzursuzluğunu yalnızca Alice giderebildi. Alice hep ona âşık olarak doğduğunu söylerdi. Ama çocuğunu doğurmasına izin verilmediğinde bu aşkı bir şeyler kırıldı. Bir süreliğine kendilerini kaybettiler.

Apartmanın önünden bir tren geçtiğinde duvarlar sarılıyor ve tiyatro elbisemle ona bindiğimi hayal ediyorum. Nişanlım bir sonraki istasyonda beni bekliyor. Diğer yolculara bakıp *acaba onları kimler bekliyor*, diye düşünüyorum. Kondüktör karanlık geceyi izlerken kimi düşünüyor? Ya katil? O nerede? Trenin sesini o da dinliyor mu?

6

Kır gökyüzünü. Yukarı bak. Aşağı bak. Tanıdık olanın ötesine bak. Bugüne kadar hiç korkmadıysan, henüz cesaretini kanıtlamamışsın demektir.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

SABAH TUTULAN KASLARIM VE İÇİMDE BİR ŞEYLERİN ters gittiğine dair bir hisle uyanıyorum. Sonra hâlâ kanepede olduğumu ve Lex’in yorganının yerini kendiminkinin aldığını fark ediyorum.

“Günaydın, hayatım,” diyor annem gözlerimi açık görünce. “Acıktın mı? Taze çilek aldım.”

Doğru ya. Yangın çıktığında marketteydi. Doğrulup “İyi misin?” diye soruyorum. “Kaçta geldin?”

Sorularımı duymazdan geliyor. “Gece yayın yaptılar. Baban seni kaldırmak istedi ama ben kıyamadım. Öyle derin uyuyordun ki.” Kanepenin kolçağına oturup saçlarımı okşuyor. Lex annemin şefkat gösterilerine katlanamayacak kadar büyüdü-

ğünde beni iki katı şımartmaya başladı. Ben de Lex'in yokluğunu hissettirmeyeyim diye buna hiçbir zaman itiraz etmedim.

"Ne dediler?" diye soruyorum.

"Kralın müfettişleri yangının sebebini araştırıyormuş. Kral her şeyin yoluna gireceğini söyledi." Babam bana şehri daha gerçekçi bir açıdan göstermeye çalışırken, annem hâlâ beni avutmanın derdinde.

"Kralın müfettişleri olduğunu bilmiyordum."

"Olmaz mı? Böyle olaylar için bir ekibi var."

Olay kelimesinden hiç hoşlanmıyorum ama çaresiz kullanıyorum. Üç yıl önce dersten çıkarıldım ve bana ağabeyimin başına tatsız bir olay geldiği söylendi. Hastaneye gittiğimde onu yaşamla ölüm arasında gidip gelirken buldum.

Birden Basil'in dün trende söylediğini hatırlayıp panikliyorum. "Bir şeyler oluyor, değil mi?"

Babam bana asla yalan söylemez ama annemi bilemiyorum. Fakat belki de alyansımı parmağıma takacak yaşa geldiğim için, "Belki," diyor. "Biz de bilmiyoruz ki. Hepimiz bekliyoruz. Bugünlük tren seferleri iptal edildi. Kimse evden çıkmayacak. Yarın öğleden sonra dükkânlar açık olacak. Alışverişimizi o zaman yapacağız."

Eskiden beri annemin bana dürüst olmasını isterim. Küçükken onun elbiselerini giyip üzerime olacakları günü düşlerdim. Beni tuvalet masasının kırmızı taburesine oturtup gözkapaklarıma, dudaklarıma ve yanaklarıma boyalar sürdüğü günü asla unutamam. Hayatımda ilk kez makyaj yapıyordum ve annemin beni bir genç kız olarak görmesi koltuklarımı kabartmıştı.

Birden kafamı kucağına koymak istiyorum. Bana kendi şehrimde hapismişim gibi hissettiren bu tatsızlıkların tekrarlanmayacağını söylemesini istiyorum. Lex bir atlayan olmadan önceki annemi geri istiyorum. Ona ihtiyacım yokmuş gibi, çocuk değilmişim gibi davranmak zorunda kalmamayı istiyorum.

Bunları ona söylemek yerine çilek istiyorum. Birlikte kahvaltı ederken ödevlerimden ve akşam yemeğinde ne yiyeceğimizden konuşuyoruz.

“Baban akşam evde olmayacak,” diyor. “Yorgunluktan hastalanmasa bari. Sabah tekrar göreve çağrılmadan önce bir saat ya uyudu ya uyumadı.” Konuşurken bana değil de, pencereden görünen şehre bakıyor.

Annem bugünlerde biraz dalgın. Gözleri hep endişeli. Bakışlarını takip ettiğimde yediğim onca çileğe rağmen ağızıma duman tadı doluyor. Raylarda boğazı kesik, simli gözlü bir kız bulundu. Ayağa kalkıp annemin yanına gidiyor ve kollarımı boynuna doluyorum.

“Tiyatrodaki o acayip kız kimdi?” diye soruyor Kalem. Elini gözlerine siper edip karşıya bakıyor. Alyansının içi şimdi güneş ışığıyla dolu ama bir gün orada kan olacak.

“Bence Daphne Leander’ın kardeşiydi,” diyorum. “Onu su odasında Daphne’nin yazdıklarını aynalara sıkıştırırken yakaladım.”

“*Haydi canım!*” Durup heyecanla bana bakıyor.

Basil bana ters bir bakış fırlatıyor.

“Yürüyün, hanımlar,” diyor arkamızdaki polis.

“Kendimi mezbahaya götürülen bir hayvan gibi hissediyorum,” diye sızlanıyor Thomas. Yine birdenbire yanımızda bitti. Bunu nasıl yapıyor anlamıyorum. “Gören de hayvanlarla birlikte yedinci bölgedeyiz sanır.”

Kalem zaten sığır gibi koktuğunu söylediğinde konuyu ustalıkla onun ıtır kokulu bileklerine getiriyor. Kalem ona ne kadar hakaret ederse etsin o hep bir iltifatla karşılık veriyor. Basil kulağıma eğiliyor. “Bana Amy’nin öldürülen kızın kardeşi olduğunu söylemedin.”

“Fırsat bulamadım,” diyorum. “Hem emin değilim ki. Benimki sadece bir tahmin.”

“Kim olduğu önemli değil,” diyor Basil. “Sen yine de bu laşma. Daphne’nin yazılarından erkeklerin su odasında da vardı. Yaptığı hiç hoş değil. Böyle bir durumdan faydalanıp dikkat çekmeye çalışıyor. İnsanlar zaten yeterince gergin.”

Haklı tabii. Ama bunu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

Ayrı ayrı sınıflara gitmeden önce Basil elimi tutup sıkıyor. Bana söylemek istediği bir şeyler daha var gibi ama bir polis buna fırsat vermiyor. Bir sıranın üzerine çıkıp bize sesleniyor. Sesi mermer koridorlarda yankılanıyor.

“Şimdilik dersleriniz her zamanki gibi devam edecek,” diyor. “Gün içinde derslerden alınıp kralın görevlendirdiği bir uzmanla konuşacaksınız. Ortada panikleyecek bir durum yok.”

İnsanlar babamı da bu polis gibi soğuk ve sinir bozucu mu görüyordur? Bu polisi benim babamı gördüğüm gibi gören biri var mıdır? Ne zaman bir yabancidan hoşlanmasam mutlaka bir seveni olduğunu düşünüp ona farklı bir açıdan

bakmaya çalışırım. Ama şimdi bunu yapamıyorum. Tek hissedebildiğim endişe ve huzursuzluk.

Polisin söyleyecekleri bittiğinde bile kimse konuşmuyor. Sessizce sınıflarımıza gidiyoruz. Derslerimize kaldığımız yerden devam ediyoruz ama öğretmenler çağırılan her öğrencide daha da aksileşiyor. Sabahki derste öğretmen ruhsuz bir sesle on beşinci bölgede hiç maden olmadığının kaç yıl önce anlaşıldığından söz ediyor.

Çağrılan bir öğrenci geri döndüğünde hepimiz ona bakıyoruz. Öğretmen kısa bir duraksamanın ardından, “Evet?” diyor.

“Margaret Atmus’u müdürün odasına çağırıyorlar, efendim,” diyor çocuk.

Kalem bana yarı avutucu, yarı endişeli bir bakış fırlatıyor. Ders notlarını toplayıp dosyasına yerleştirirken hafiften oyalanıyor. Sonra onları çantasına koyup ayağa kalkıyor.

Dersin geri kalanı boyunca gelmiyor.

Yemek saatinde, yemekhane her zamankinden sessiz. Basil kolumu okşayıp bir şeyler yememi söylüyor.

“Kalem hâlâ yok,” diyorum çatalımın sapını çevirerek. “Neden bu kadar uzun sürdü ki?”

“Benimle sabah konuştular,” diyor Thomas. “Sadece delirip delirmediğimizi kontrol ediyorlar. Delirmediniz, değil mi?”

Bakışlarının keskinliği beni korkutuyor. Bunu fark edince ifadesi yumuşuyor. “Hey, rahatla biraz.”

Thomas böyle diyor ama bu işte bir iş var. Kral sebepsiz yere uzmanlarını yollamaz.

Günün son dersine kadar Kalem ortaya çıkmıyor. Öğretmen Newlan küçük dünyamızdan tutkuyla söz ediyor. Ona neden bu kadar geç kaldığını, neler konuştuklarını sormamak işkence gibi. Neyse ki Kalem iyi görünüyor. En azından derste not alacak kadar iyi.

Newlan dokuzuncu bölgenin otlaklarını anlatıyor. Ya da belki yedinci bölgedeler. Ne kadar uğraşsam da dikkatimi derse veremiyorum. Daracık bir dünyada yaşadığımızı ilk kez fark ediyorum. Her bir bölge, bir pastanın incecik dilimleri gibi. Altımızdaki yeryüzü de bizim daha geniş bir benzerimiz mi? Orada da daha uzun bir hatta ilerleyen daha büyük trenler var mı? Aşağıdakiler de kenardan korkuyor mu? Onların da altında başka bir katman var mı? Belki de hepimiz havada uçuyoruz.

Acaba deliriyor muyum? Giderek ağabeyime dönüşüyor da olabilirim. Kenar beni öylesine büyülüyor ki nerede olduğumu unutup hep aşağıyı düşünüyorum.

Müdürün odasından bir öğrenci daha döndüğünde kimse sıradaki ismi merak etmiyor. Çağrılmayan bir ben kaldım.

“Merhaba, Morgan,” diyor uzman. Uzun boylu ve zayıf bir kadın. Baştan aşağı griler içinde. “Bana Bayan Harlan diyebilirsin. Ben de sana Morgan diyebilirim değil mi?”

Elinde alyans olmadığını fark ediyorum. Onun yaşında bir kadın bekâr olamayacağına göre nişanlısı artık yaşamıyor.

“Elbette,” diyorum baston gibi dimdik oturarak. Annemin çocukken öğrettiği gibi ellerimi kucağımda kavuşturuyorum. O zamanlar pek hareketliymişim. Çok merak eder, çok dü-

şünürmüşüm. Hâlâ da öyleyim. Bu bakımdan Lex'e benziyorum.

"Biliyorsun bazı trajediler yaşadık. Bayan Leander'ı tanıyor muydun?"

"Hayır," diyorum. "Ama başına gelenlere çok üzüldüm."

Bu odaya ilk kez geliyorum. Müdürün odasındaki kapıyı daha önce de gördüm ama ardında hep bir giyinme odası olduğunu hayal ettim. Darlığı açısından bir giyinme odasını andırıyor zaten. Karşılıklı iki sandalyeden başka mobilya yok. Uzmanın kaleminin cızırtısı sinirlerimi geriyor.

"Benzerine az rastlanacak kadar vahşi bir cinayet," diyor. "Şehirde böyle bir olayın olması seni korkuttu mu?"

"Evet," derken sesim hissettiğimden daha kayıtsız çıkıyor.

"Belki de Tecrit'in artık güvenli olmadığını düşünüyor-sun?"

"Burası benim evim," diyorum. "Burada kendimi hep güvende hissettim."

Gülümsemesinde huzursuz edici bir yan var. Öne eğilip kollarını dizlerine dayıyor. "Morgan, sana karşı dürüst olacağım. Zeki bir kıza benziyorsun. Beni anlayacağını umuyorum."

Kararsızca kafamı sallıyorum.

"Dosyanı okudum. Üç yıl önce travmatik bir olay yaşamışsın."

Kanım donuyor. Konuşmanın gidişatı hiç hoşuma gitmiyor. "Ben değil, ağabeyim yaşadı," diyorum.

"Ama sen de sarsılmışsındır. Sana bu kadar yakın biri kenarın büyüüne kapılmış."

Her öğrenciye okulun ilk yılı öğretilip sonra her yıl hatırlatılanları tekrarlıyorum. “Lex kendine hâkim olamadı. Rayların bu tarafında kalmakta özgürüz. Diğer tarafa geçsek kenara çok yaklaşmış oluyoruz ve bilinmeyen ilgimizi çekiyor. Gökyüzünün uçsuz bucaksızlığını görmek mantığımızı yitirmemize sebep oluyor. O anda en sevdiklerimizi bile unutuyoruz.” Ders kitabımda yazanları aynen tekrarlıyorum.

Uzman notlar alıyor. Parmaklarımı kenetliyorum.

“Ya annenle baban?” diye soruyor.

“Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Baban polismiş. Lütfen, ona tebriklerimi ilet. Onurlu bir meslek seçmiş. Annen de on dördüncü bölgedeki bir geri dönüşüm tesisinde çalışıyormuş. Seninle hiç kenarı konuştular mı?”

Babamın beni kralın konuşması için uyandırışını hatırlıyorum. Hayatın bazen korkunç olabileceğini söylerken odanın karanlığına rağmen gözlerindeki kederi görmüştüm. “Sadece beni ondan uzak durmam konusunda uyarıyorlar,” diyorum.

“Sana karşı aşırı korumacı davrandıklarını düşündüğün oldu mu?”

“Evet.”

“Ya ağabeyin Alexander? O kenarla ilgili tecrübesini seninle paylaştı mı?”

Kendimi iyi hissetmiyorum. Bu konuşmanın Daphne Leander’la bir ilgisi kalmadı. Diğerlerine de bu kadar özel sorular sordular mı?

Sonra bağlantıyı fark ediyorum. Diğer çocukların çoğu kenardan atlamaya çalışan birini tanımıyor. Ama Daphne Leander tanıyordu ve öldü.

“Ağabeyim benimle bu konuyu hiç konuşmuyor,” diyorum. “Her hafta destek grubuna gidiyor. Orada konuşulanları bizimle asla paylaşmaz.”

Harlan yine not alıyor.

“Morgan, biliyorum, bu tip sorular seni rahatsız ediyor. Kral benden seninle ve arkadaşlarınla konuşmamı istedi. Tek istediği sizin güvenliğinizi sağlamak. Birkaç yıl önce bir cinayet işlendi. Annenle baban belki söz etmiştir. O zaman, insanlar Tecrit’in güvenliğini sorgulamaya başladı ve bazıları kenarın büyüüne kapıldı. İnanır mısın, benim bile aklım karıştı.”

Ayağımın altında rayları görür gibi oldum. Tahtaların arasını dolduran gri çakıl taşlarını. Kara bulutların gölgesinde bir anıt gibi yükselen çiti.

Kralın uzmanına bakıyorum ve ona inanmadığımı hissediyorum. Sadece beni sınamak için böyle diyor.

“Eğer sen de bazı şeyleri sorgulamaya başlarsan gelip benimle konuşmanı istiyorum,” diyor. Bana takım elbisesi kadar gri bir kart uzatıyor. Üzerinde üçüncü bölgedeki bir apartmanın adresi var.

“Teşekkür ederim,” diyorum kartı eteğimin cebine koyarken.

“Sınıfına dönebilirsin. Bugünkü son öğrenci sendin.”

Aceleci görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Tam kapıyı açacakken, “Morgan?” diyor.

Arkamı dönüyorum.

“Hiç kenara gitmeyi düşündün mü? Bir an için olsa bile?”

“Hayır,” diyorum. Yalan söylediğimde avuçlarım terler. Şimdi de sıırıslıklamlar.

*

Trenle eve dönerken, Kalem notlarına bakıyor. Thomas onu konuşturmaya çalışıyor ama başaramıyor. Bu sefer omzunun üzerinden kafasını uzatıyor ve Kalem'den şaplağı yiyor.

“Uzmanla görüşmen nasıl geçti?” diye soruyor Basil bana.

“Bilmem,” diyorum. “Sana neler sordu?”

“Genelde ailemi. Ne iş yaptıklarını. Birkaç yıl önce bir cinayet işlendiğini söyledi.” Alnıma düşen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. “Sonra da derslerimi sordu.”

“Bu kadar mı?”

“Evet.”

“Benimle de bunları konuştu,” diyorum ama Basil duraksadığımı fark ediyor. “Babam herkesin işten ya da okuldan sonra eve gitme zorunluluğunun kalktığını söyledi,” diyorum. “İstersen yemeğe gel. Annem festival ayı boyunca bir sürü yemek yapar.” Ona söylemek istediklerim var ama bize Tecrit'in uçan tabanında güvende olduğumuzu hatırlatmak için vagonun içinde dolaşan polis dikkatimi dağıtıyor.

“Olur,” diyor. “Bu akşam Leland de yok. Annemle forma alışverişine çıkacaklar.”

“Nasıl yani? Formasını mı kaybetmiş?” Basil'in erkek kardeşi bütün eşyalarını kaybetmesiyle ünlüdür. Boynunda taşıdığı alyansını hâlâ kaybetmemesi bir mucize.

“Hayır,” diyor Basil. “Bilerek göle atmış. En azından bir kısmını.”

Kalem bile notlarından kafasını kaldırıyor.

Basil derin bir iç çekiyor. “Pantolonuyla balık yakalamaya çalışıyormuş. Gözümüzü üzerinden beş dakika ayırmaya gelmiyor.”

“Zavallı Basil,” diyorum gülerek. “Küçük kardeş olmak ne kadar eğlenceliyse büyük kardeş olmak da bir o kadar zor.”

“Her küçük kardeşin Leland gibi olduğunu sanmıyorum,” diyor Basil. “Sen öyle değildin.”

“Yedi yaşındayken kek yapmaya çalıştığımızı hatırlıyor musun?”

“Ben sadece yerdeki kırık yumurtaları ve un çuvalını taşıyamadığını hatırlıyorum.”

“Lex o gün bana göz kulak olacağına söz vermişti,” diyorum. “Mutfağı o temizlemek zorunda kaldı.”

Basil dudaklarını birbirine bastırıp bana bakıyor.

“Ne oldu?” diyorum

“Hiç. Saçların una bulanmıştı da onu hatırladım.”

“Burnuma da kaçmıştı. Bütün gün hapşırılmışım.”

Trenin kasvetli sessizliğinde usulca kıkırdıyoruz.

“Sizin romantizm anlayışınız bu mu?” diyor Kalem alayla.

“Evet, biz böyle mutluyuz. Öyle değil mi, Basil?”

“Kesinlikle.”

Akşam güneşi trenin bütün metallerini gümüşü pırıltılarla yıkıyor ve bir an için kendimizi yıldızların arasında buluyoruz.

Annem nişanlımın akşam yemeğine gelmesine tabii ki memnun oluyor. Basil'i sevmesi bir yana, günlük hayatımıza kaldığımız yerden devam etmemiz galiba onu rahatlatıyor. Çiçekçinin külleri çoktan uzaklara sürüklense de, şehir hâlâ gri bir battaniyenin altında. Ben gökyüzünün böyle kararmasına alışık değilim ama annemin son günlerdeki umutsuzluğuna bakılırsa bununla ilgili acı hatıraları var.

Babam yine dışarıda, görevinin başında.

Tabağımdaki her şeyi yemek için kendimi zorluyorum. Gerçi uzmanla görüşmemden beri midemdeki huzursuzluk geçmedi. Masada bundan bahsetmiyorum tabii.

Tabaklarımızı kaldırdıktan sonra yorgun olduğumu ve uzanacağımı söyleyip Basil'i yatak odama götürüyorum.

"Sabah hapını aldın mı, tatlım?" diye sesleniyor annem arkamızdan.

Yanaklarım yanmaya başlıyor. "Evet," derken Basil'in gözlerine bakamıyorum. Nişan yüzüğümü parmağıma taktığım günden beri kısırlık hapi kullanıyorum. Annem, Alice'in hatasını tekrarlamağdan korkuyor. Benim yaşımda kızlardan nişanlılarıyla ilişkiye girenler olduğunu biliyorum ama bunun düşüncesi bile beni utandırıyor.

Yatak odamın kapısını kapadığımda derin bir iç çekiyorum.

Basil yatağımanın kenarına oturup kollarını uzatıyor. "Gel," diyor. Ellerini tuttuğumda beni yanına oturtuyor.

"Berbat bir gündü," diyorum kırmızı kravatını parmağıma dolayarak. "Birkaç günde bütün hayatımız değişti sanki."

"Yakında her şey normale döner. Her sabah uyandıgımda kendime kapımda bir polis bulmayacağımı söylüyorum. Katili yakalamışlar. Yangının bir kaza olduğu anlaşılmış. Hayal bu ya."

Bir süre konuşmadan oturuyoruz. Ben kucağıma bakıyorum. Günbatımı şehri turuncuya boyamış.

"Benimle her şeyi konuşabilirsin, biliyorsun değil mi?" diyor Basil.

Bir terslik olduğunu seziyor. Basil insanların akıllarından geçenleri okumakta ustadır. Ben de duygularımı hiç saklayamam. İyi bir çift olmamızın diğer bir sebebi de Basil'in beni dengelemesi. Onun sayesinde düşüncelerimde kaybolmuyorum. Ona elimden geldiğince açılmaya çalışıyorum. Sınıfta sunum yapmaktan ne kadar çekindiğimi ve annemin yıldız festivalinde pişirdiği cevizli kurabiyeleri hiç sevmediğimi biliyor. Ama ona ağabeyim gibi olmaktan korktuğumu nasıl söylerim? Ya da belki zaten onun gibi olduğumu? Dün gece rüyamda kendimi kenarda gördüm. Amy kâğıt parçalarını bulutlara atıyordu. Arkasındaki alevler onu aşağı atlamaya zorluyordu.

Uzmanın verdiği kart hâlâ cebimde.

“Basil?” diyorum. “Benim güvende olmamı istiyorsun, değil mi?”

Elini benimkinin üzerine koyduğunda kravat parmaklarımdan kayıyor. “Elbette.”

O halde ona söyleyemem. Kenarı merak ettiğimi öğrenirse beni kralın saat kulesinin tepesindeki evine kendi elleriyle götürür. Deliliğimi tasdik ettirip ayağıma ışıldaklı bir bileklik taktırır ve bir daha dışarı adımımı atamam. Eskiden alt katta oturan kadın gibi. Kapısının önünden geçerken bazen onu görürdüm. Kocasını işe uğurlarken eşikte dururdu. Onun peşinden gitmeye çalıştığında acıyla inlerdi.

“Neyin var?” diye soruyor.

Yalan söylemeden cevap vermenin bir yolunu arıyorum. Neyse ki tam o sırada kapı tıklatılıyor. “Bir polis geldi,” diye sesleniyor annem. “Birazdan yayın başlayacakmış. Zavallı kızın katilini bulmuşlar.”

7

Tanrıların bile sırları olmalı.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

BİNA AYNI ANDA AŞAĞI İNMEYE ÇALIŞANLARIN AYAK sesleriyle sarsılıyor. Katilin adını öğrenmek yaşanan dehşeti anlamamızı sağlayacakmış gibi heyecanlıyız. Hatta öyle ki artık korkmuyoruz bile. O yakalandı ya, kâbus sona erdi.

Merdivenlerde Basil’in elini tutuyorum. Bütün apartman yayın odasında.

Asla aşağı inmeyen Lex bile gelmiş. Alice’le duvarın dibinde duruyor. En çok yerde otururken ya da duvar diplerinde rahat ediyor. Bana ancak oralarda kendini gökyüzünden aşağı düşüyormuş gibi hissetmediğini söylemişti. İlk aylarda, hâlâ daimi karanlığına alışma sürecindeyken, yerde sürünürdü.

Alice elini sallayarak bizi yanına çağırıyor.

“Katili bulmuşlar öyle mi?” diye soruyor Basil.

“Biz de öyle duyduk,” diyor Alice.

Lex anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Nerede olduğumu anlasın diye koluna dokunuyorum. İyice öfkelenmeden onu yatıştırmak istiyorum. Lex, kralla ya da yayınlarıyla ilgili tek bir iyi laf etmemiştir. Özellikle de Alice'in çektiklerinden sonra. Bir gün hepimizi vatan hainliğinden tutuklatabilir.

Parmak uçlarımda kalkıp kulağına fısıldıyorum. "Göreceksin, yine eski, düzenli hayatımıza geri döneceğiz."

"Tüm bunlar yaşanmadan önce iyi bir hayatımız olduğuna gerçekten inanıyor musun? Çok safsın, kardeşim."

Alice onu susturuyor. Bir polis ekranı sallayarak çalıştırmayı deniyor. Birkaç saniyelik cızırtıdan sonra kralın bulanık görüntüsü beliriyor

Odadaki herkes sustu. Az sonra kralın sesi daha net duyulmaya başlıyor. "...yoğun araştırmalarımız sonucunda ve somut delillere dayanarak, Daphne Leander'ın ölümünden nişanlısı Judas Hensley'nin sorumlu olduğu sonucuna vardık."

Kanım donuyor. Basil elimi sıkıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor Lex.

Katilin okul fotoğrafı yerine bir video yayınlanıyor. Judas Hensley birkaç polis eşliğinde mahkemeye getiriliyor. Sarı saçları yüzüne düşmüş. O ağır, tahta kapıların ardında onu neyin beklediğinden emin değilim. Ben doğmadan nesillerce önce Tecrit, suç işlenen bir yermiş. İnsanların en çok açgözlülük ve kıskançlıktan suç işlediği saptanınca evliliklerin önceden kararlaştırılmasına ve herkese eşit şartlarda bir ev tahsis edilmesine karar verilmiş. Tabii ki, insan denen varlık asla kusursuz olamaz. Özgür iradenin olduğu bir yerde hatalar ve yanlış hükümler kaçınılmazdır. Hâlâ mahkemeye taşınan an-

laşmazlıklar ve kazalar oluyor. Karmaşık bir dava söz konusu olduğunda jüriye halktan da insanlar seçiliyor.

Şimdi elimizde bir katil var. Acaba nasıl bir mahkeme olacak? Bu süreçte onu nereye kapatacaklar?

Lex bir şey söyledi ama duymadım. Alice hemen parmağını onun dudaklarına bastırıyor. Tüm bunlar ağabeyim için ne ifade ediyor acaba? Ekranda tekrar kral belirmeden önce Judas Hensley'nin yüzünü görüyorum. Onu okuldan biliyorum. Birlikte aldığımız bazı dersler oldu ama konuştuğumuzu hatırlamıyorum.

“Tanıyor musun?” diye soruyorum Basil’e.

“Görmüşlüğüm var.”

Kral gelişmelerini bize bildireceğini söylüyor ama gözüm Alice’le Lex’e takılıyor. Alice kimseye belli etmeden onu odadan çıkarmaya çalışıyor. Lex neden bu kadar etkilendi ki? Öldürülen kızın nişanlısıyla ne gibi bir ilişkisi olabilir?

Yayın sona erdiğinde odanın gürültüsü artıyor. Her kafadan bir ses çıkıyor ama konuşulanlar incir çekirdeğini doldurmaz.

Bütün gece, rüyalarım ağabeyimin tavanı döven ayak sesleriyle bölünüyor. O kadar sert yürüyor ki döşemeleri kıracağından korkuyorum.

Yemekhane aptalca dedikodularla dolup taşıyor. Judas tarih kitabındaki bir kahramanın adı. Kralın sağ kolu olarak *Tecrit’in Tarihi*’nin ilk sayfasını o kaleme almış. Gökyüzü tanrısı onu severmiş ve Judas öldüğünde, Tecrit ilk ve son su fırtınasını yaşamış. Judas’ın adını taşıyan bir çocuğun böyle bir vahşeti gerçekleştirmesine kimse inanamıyor.

Kalem heyecanla koluma yapışıyor. “Tıpkı dandik bir korku romanı gibi,” diyor.

Yemekhanedeki tek konu bu. Biliyorum, çünkü konuşmaları bölük pörçük duyuyorum. “Onları tanıyor muydun?”, “Biraz tuhaf bir kızdı zaten ama güzeldi,” , “Bana sorarsan kaçığın tekiydi,” ... Konuşmalar böyle uzayıp gidiyor ama yorum yapmak içimden gelmiyor. Ben dedikodularla değil, cinayetin sonuçlarıyla ilgileniyorum.

“Dava ne zaman başlayacak acaba?” diyor Basil.

“Bir jüri toplamakta zorlanacaklar,” diye fikir yürütüyor Thomas. “Tarafsız bir jüri olmalı ama bir cinayetle ilgili nasıl tarafsız olabilirsin ki?”

“Belki de o yapmamıştır,” diye patlıyorum kendimi bile şaşırtarak. Herkes bana dönüyor. “Yani mahkeme bunun için değil midir? Sanığın suçlu olup olmadığına karar vermek için?”

Kalem omzunu silkiyor. “Göreceğiz. Bu hafta matematik sınavı var mı?”

Ve bununla birlikte Daphne Leander ve Judas Hensley konusu kapanıyor.

“Lex?”

“Efendim?” diyor kısa bir duraksamanın ardından. Çalışma odasının kapısını çaldım ama açmadı. Herhalde yine derin düşüncelere dalmıştı. Lex hep içine kapanık biriydi ama körlüğüyle birlikte daha da kabuğuna çekildi.

“Seninle konuşmak istiyorum,” diyorum.

“Ne hakkında?”

“Hiç. Biraz ağabey kardeş muhabbeti yaparız diye düşündüm.”

“Ama beni rahatsız ediyorsun. Belki uyuyorum.”

“Uyumadığını biliyorum,” diye diretiyorum. “Demin az kalsın yatak odamın tavanını başıma yıkacaktın.”

Cevap vermiyor. Alice koridorun ucundan özür dilercesine kaşlarını çatıyor. Lex onu bile dışlamaya başladı. Karanlığında tek başına kalması beni endişelendiriyor.

Yere oturup kapıya yaslanıyorum.

“Atlayanlar grubundaki o küçük kız kim?” diye soruyorum. “Saçında fiyonklu taç olan?” Sonra fiziksel bir tanımın ağabeyimin işine yaramayacağını fark ediyorum. “En fazla on bir on iki yaşındadır.”

Cevap yok.

“Yangın günü onu tiyatronun su odasındaki aynalara kâğıt parçaları sıkıştırırken yakaladım. Okula da aynalarından koydu. Daphne Leander’ın tanrıların bir efsane olduğuna dair yazısını çoğaltmış.”

Birden kapı açılıyor ve arkaya düşmemek için sırtımı dikleştiriyorum. Lex elini uzatıyor.

“Neredesin?”

“Burada.” Havaya kaldırdığım elimi tutup dizlerinin üzerine çöküyor.

“Unut o kızı.”

“Gerçekten atlamış mı?”

“Evet. Bir daha onunla konuşmanı istemiyorum, anlaşıldı mı?”

“Amy Daphne Leander’ın kardeşi, öyle değil mi?”

“Ciddiyim, Morgan. Ondan uzak dur.”

Lex perişan görünüyor. Böyle bir ruh hali içindeyken onu zorlamakla bir yere varamayacağımı bilsem de, merakıma yenik düşünüyorum.

“Hazır ininden çıkmışken gel bir şeyler ye,” diyor Alice. “Karadutlu turta yaptım.”

Daha sonra, Lex yeniden çalışma odasına kapandığında Alice bulaşıkları yıkamaya koyuluyor. Ben de elime bir kurulumama bezi alıyorum.

“Lex haklı,” diyor. “En iyisi o kızıdan uzak durman.”

“Bari kim olduğunu söyleyin,” diyorum. Alice genelde kocasının tarafını tutsa da bana karşı zaafı vardır.

“Doğru tahmin ettin,” diyor bana sular damlayan bir tabak uzatarak. “Amy, Daphne’nin kardeşi. Yaşının ufaklığına bakma, kafasında bir sürü şeytan dolaşıyor. Onu rahat bırakman en iyisi.”

Ağabeyim için de aynı tanımlama kullanılmıştı. *Bir sürü şeytani var*. Hastanede Lex’in başında nöbet tutarken babam böyle demişti. Ne demek istediğini anlayamamıştım. Amy Leander’ı düşünüyorum. Ablasının bir daha eve dönmeyeceğini öğrendiğinde ne hissetti acaba? Lex o hastane odasında yaşam savaşı verirken onu kaybedebileceğimi düşünmek bile istemiyordum. Ama en azından o hâlâ hayattaydı. Bir umut vardı.

Alice havadan sudan konuşmaya başlıyor. Seradan, gülmüşçüde gördüğü ve bana çok yakışacağını düşündüğü küpelerden söz ediyor. Oyununu bozmuyorum ama beni kandıramaz. Tecrit’te bir şeyler oluyor. Bu da Daphne Leander’ın ölümü kadar somut ve gerçek.

8

*Her bir yıldız gökyüzünde kendiliğinden oluştu. Oraya
bizim için konduklarını düşünmek hata.*

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

BASIL'LE GÖLDE TAŞ KAYDIRIYORUZ.

“Bak, böyle yapacaksın,” diyorum elimdeki taşın açısını ayarlayıp hızla fırlatarak. Taş yüzeye değer değmez batıyor. Basil gülmek için kendini zor tutuyor.

“Küçükken daha iyiydim. Zamanla paslanmışım.” Kendimi çimlere atıp tepemizden geçen bir bulutu izliyorum.

“Mühendislerimiz durmadan yeryüzünü inceliyor,” diyor Basil yanıma otururken. “Acaba yukarıda ne olduğunu düşünüyorlar mıdır?”

“Gökyüzündeki tanrı var ya?”

“Ama o soyut bir kavram. Ruhani. Benim demeye çalıştığım acaba tepemizde bir kara parçası daha var mıdır? Yıldızlarda yaşayan insanlar var mıdır?”

“Bak ben bunu hiç düşünmemiştim.” Birden hayatımızda ne kadar çok soru işareti olduğunu fark ediyorum. Belki de merak ettiklerimin yarısını bile öğrenemeden göçüp gideceğim.

Biraz ötedeki çardakta birkaç polis oturuyor. Çaktırmadan bizi izliyorlar. Bizden şüphelendikleri için mi, yoksa bizi korumaya çalıştıkları için mi bilmiyorum.

Basil başını eğip yüzüme bakıyor. Uzaktan okuldan sonra parkta tembellik eden sıradan bir çift gibi görünüyor olmalıyız.

“Sen deli değilsin,” diyor.

“Efendim?”

“Kendimi bildim bileli seni tanıyorum. Hep kusurlu olduğumu sandığın yanlarını saklamaya çalıştın. Ama sende bir kusur yok.”

Bunlar bana söylediği en güzel sözler olabilir. “Teşekkür ederim,” diye mırıldanıyorum ama yeterli gelmiyor.

Bayan Harlan’ın bana kartını verdiğini Basil’e söylemedim. Yardıma ihtiyacım varmış gibi hissetmeye başladığımı da bilmiyor.

Kenarı düşünme, diyorum kendime. Sana izin verilenin ötesini merak etme. Korkunç şeylerin olduğu ama güzelliğin güneşin ışıklarında, yemyeşil çimenlerde ve usulca dalgalanan gölün sularında gizlendiği bu ufacık yerde kal. Bu narin manzarayı bozan üniformalı adamları görmezden gel. Yakında gidecekler. Her şey normale dönecek

Cuma günü, Lex atlayanlar grubunun toplantısına gitmiyor. Ve yukarıda her ne oluyorsa, oturma odasının tavanını sanki bir süvari alayı dövüyor.

Gürültüyü duyan üst katta bir parti var sanır ama bu imkânsız. Lex böyle bir şeye asla izin vermez. Anneme neler olduğunu sormak isterdim ama uyuyor. Aldığı ilaçlar yüzünden günün büyük bir kısmını uykuda geçiriyor zaten. Lex'e bundan söz etmedim çünkü ilaçlara çok karşı. En hafif olanlarına bile. Okuldan eve döndüğümde annemi uyurken buluyorum. Sonra gecenin bir vakti yatak odamın kapısı gıcırdayarak açılıyor ve usulca içeri kafasını uzatıyor. Hep uyuyormuş gibi yapıyorum. Benim için endişelenmesini istemiyorum. Lex'in başına gelenlerden sonra onlara bir de ben yük olamam.

Üst kattan gelen seslere daha fazla dayanamadığımda yukarı çıkıyorum. Alice kapıyı aralayıp zincirli sürgünün arkasından bana bakıyor. Zinciri kullandığını ilk kez görüyorum.

“Morgan,” diyor gözlerini kırpıştırarak. “Ne oldu?”

Kafamı uzatıp içeriyi görmeye çalışıyorum. Burnuma tatlı bir koku çarpıyor. Alice elmalı turta pişirmiş olmalı. “Parti mi veriyorsunuz?” diye soruyorum.

“Dava devam ettiği sürece adliye sarayına girmek yasak. Lex de bu hafta grubu burada topladı. Kusura bakma, hayatım ama seni içeri alamam. Ben de mutfakta tıklıp kaldım. Ama sonra uğra da sana tatlı vereyim. Hepsini bitirmezlerse tabii.”

Tek kelime etmeme fırsat vermeden kapıyı suratıma kapıyor.

Merdivenlerin başında kapı tekrar açılınca umutla arkamı dönüyorum. “Morgan,” diye sesleniyor Alice. Bana bir zarf veriyor. “Şunu posta kutusuna atsana.”

Ne olduğunu bilmem için üzerini okumama bile gerek yok.

Saat Kulesi

Sağlık İşleri

Alice her hafta bir rapor doldurmak zorunda. O ve Lex'in alması gereken ilaçları yazıp şüphe çekmemek için yenilerini sipariş ediyor.

Zarfi apartman boşluğundaki uzun, metal kutuya atıyorum. Sabah bisikletli bir postacı bunu alıp ilgili yere ulaştıracak. Postacı öğlen ve akşam da geliyor ama bu kadar geç kalmaz.

Eve gidemeyecek kadar enerjijim. Uyuyana kadar saatin tik taklarını dinleme fikri dayanılmaz geliyor. Kalem dışarı çıkamaz. Aynı apartmanda oturmamıza rağmen yangından beri gece bize gelmesine bile izin vermiyorlar. Kalem tek çocuk ve annesi aşırı korumacı bir kadın. Gerçi Kalem onun bu tavırlarını kapris olarak nitelendiriyor.

Saat o kadar geç değil. Basil benimle yürüyüşe gelir. Onun bölgesine kadar tek başıma gittiğime biraz kızar o kadar. Ama katil (kundakçının da o olduğundan şüpheleniliyor) yakalandı ve hâlâ her köşe başında bir polis bekliyor.

Kapıyı bana bir polis açıyor. "Güvenli geceler, küçük hanım," diyor. Bu cümle benim için anlamını yitirmeye başladı.

Ama babam da bir yerlerde aynısını tekrarlayıp duruyor. Acaba güvende olacağımıza gerçekten inanıyor mu?

Dışarıda beni sokak lambalarının yumuşak ışığı karşılıyor. Yıldızlarla bezeli gökyüzü bana Daphne'nin simli gözkapak-

larını hatırlatıyor. Yıldızlar beni neden rahatlatıyor bilmiyorum. Belki de hayatta her şeyin bir şekilde bağlantılı olması hoşuma gidiyor. İnsanlar ister yerde ister gökyüzünde olsunlar aynı kocaman çatının altındalar.

Ağabeyimin öleceğini düşünürken tanrıları aklımdan çıkaramıyordum. Kalem insanların zor durumlarda maneviyata sarıldığını söyler. Haklı da. Bizi Tecrit'te tutan atmosferi hep merak ederdim ve ağabeyim kenara gittiğinde, acaba gökyüzü tanrısı kendini ihanete uğramış gibi mi hissetti diye düşündüm. Belki de yeryüzündeki tanrı ona kanmamızı istiyordu. Kitaplarımızda kenarda insanı hipnotize eden bir melodi duyulduğu yazar. Bu, yeryüzü tanrısının çağrısı olabilir mi?

Lex ölseydi ailemize ne olurdu?

Hayır. Artık buna kafa yormayacağım. Lex yaşıyor. Sorularımın cevaplarını alamadım ve onları istemek nankörlük olur.

Güzel bir gece. Kısa mevsimler yaklaştığı için hava biraz serinlemiş ama aldırmiyorum. Basil'in bölgesi yakın ve oraya gitmek için gölün yanından geçeceğim. Yolda tabii ki polisler olacak. Umarım beni eve göndermeye kalkışmazlar. Yok canım, yapmazlar. Katil yakalandığı için herkes rahatladı. Ya da kral bizi güvende olduğumuza inandırmaya çalışıyor.

Beklediğimden daha az polis görüyorum. Apartmanların önünde ve belirli noktalarda nöbet tutuyorlar ama birkaç blok sonra sokaklar ıssızlaşıyor.

Göl durgun.

Suyun yüzeyi yıldızlarla bezeli ve karanlıkta şehrin ortasındaki pırıltılı bir çukuru andırıyor. Küçükken Lex'le Alice beni

buraya getirirdi. Sığda bana yüzmeyi ve alabalıklar yanımdan geçerken kıpırdamadan durmayı öğrettiler. Şehrin her bir köşesi anılarla dolu. Sadece çalışanların girebildikleri hariç, bütün bölgeleri gördüm.

Birden parkın etrafını çeviren çalılıklarda bir dalgalanma oluyor. Sokak lambalarının hemen ötesindeki karanlıkta bana doğru koşan birini görüyorum. Arkasından ayak sesleri ve bağrışmalar geliyor. “Bu taraftan!” diyor biri. “Sen şuraya bak!” diye bağırıyor başka biri.

Üzerime koşan kişi karanlıkta önünü göremeyip hızla bana çarpıyor. Düşmemek için birbirimize tutunuyoruz. Derin derin soluk alıp veriyor. Ter kokusu alıyorum. Karanlık yüzünde gözyaşları pırıldıyor.

Yıldızların ışığında bileklerimi tutan yabancıyı hayal meyal seçebiliyorum.

Ve birden onu tanıyorum. Bu, Judas Hensley.

Sesler yaklaşıyor, çalılıklar hışırdayarak aralanıyor. Tabii ki, onun peşindeler. Judas nişanlısını öldürdü. Ya da belki öldürmedi.

“Yardım et,” diye fısıldıyor.

Hâlâ kollarını sıkıca tutmama şaşırılmış gibi görünüyor. “Şştt,” diyorum ve onu göle itiyorum.

Hiç direnmeden suya batıyor.

Bir polisin bana doğru koştuğunu görünce hemen yerden bir avuç çakıl taşı alıyor ve birini hareli suya atıyorum.

Polis yanıma geldiğinde iki büklüm oluyor. “Yalnız mısınız?” diye soruyor nefes nefese. Uzun zamandır üniformalıları koşturacak bir sebep çıkmamıştı. Hamlamışlar tabii.

“Evet,” diyorum. “Ama demin biri şu tarafa doğru koştu.” Kaldırım taşlarını işaret edip suyun altındaki Judas Hensley’nin oluşturduğu hareleri gizlemek için göle bir taş daha atıyorum. “Yoksa sizden mi kaçüyordu? Ne yaptı ki?”

“Hırsızlık,” diyor polis. “Gecenin bu saatinde yalnız dolaşmanız doğru değil. Evinize dönün, lütfen.”

Bir mazeret uydurmaya çalışıyorum ama gerek kalmıyor. Polis hayalet hırsızın peşinden gidiyor.

Birkaç saniye sonra Judas kafasını sudan çıkarıyor. Ona yardım etmek için elimi uzatıyorum ama çıplak ayakları çamurlarda kayarak kendi çabasıyla gölden çıkıyor. Ay ışığında gözlerinin ağlamaktan şiştiğini fark ediyorum.

Tecrit’i iliklerine kadar titreten azılı katil bu demek? Judas Hensley uzun boylu ve zayıf. Yüzü keskin hatlı. Çenesini havaya dikişinde ukala bir yan var.

Ama ondan korkmuyorum. Belki de şiş gözleri yüzünden.

Kendini çimlere atıyor. Aldığı her nefeste ıslak gömleğinin sardığı göğsü inip kalkıyor. Onu bir makineye benzetiyorum. Sanki teninin altında çarklar dönüyor.

Tedbiri elden bırakmadan yanına çömeliyorum. “Seni tanıyorum,” diyorum.

“Kralın yayınından mı?” diye soruyor kederle.

“Hayır, okulda görmüştüm.” Tecrit’te dört tane okul ve üniversite var. “Aynı dönemdeniz.”

“O eskidendi,” diyor. “Bundan sonra bir eğitim hayatım olacağını sanmıyorum.” Çenesi titriyor. Keşke onu sıcak tutacak bir şeyim olsaydı.

Annemlerin çocukluğunda ilaçlar yüzünden aklını kaçıran katili hiç görmedim ama Judas Hensley'nin ona benzemediğinden eminim. Onda Daphne Leander'ın katilini görmüyorum. Islak gömleğinin yakasından sular damlayan ve ay ışığında titreyen bir çocuk görüyorum o kadar.

"Baban polisti değil mi? Stockhour?"

"Boş ver," diyorum birden cesaretlenerek. Babamın mesleğini bilmesi tuhaf geliyor. Oysa sınıf arkadaşlarımdan çoğu ağabeyimin bir atlayan olmasıyla ilgileniyor. "Ellerin kanıyor."

Kırmızı çizgilerle dolu avuçlarına bakıp onları kayıtsızca yere sürtünce irkiliyorum.

"Bana neden yardım ettin?" diye soruyor. "Kim olduğumu bilmiyor musun? Seni öldürebilirdim."

"Nasıl? Islak saçlarını boynuma dolayarak mı? Sana sıcak bir yer bulmalıyız, yoksa üşüteceksin."

"Aklında ne var? Beni evine mi alacaksın?" diyor ayağa kalkarken. Başka bir şey demeden yürümeye başlıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diyorum. "Her yer polis kaynıyor."

Cevap vermeden çalılıkları aralıyor ve parkı çevreleyen küçük koruya dalıyor. Ağaçların çoğu cılız ve çıplak. Bazılarının gövdeleri kollarım kadar ince.

Basil karanlıkta bir suçlunun peşine takıldığını bilse beni asla affetmez. Bende bir kusur olmadığını söylüyor ama belki de bir daha düşünmeli.

"Kenardan atlamayı düşünmüyorsun, değil mi?" diye soruyorum onu birkaç adım gerisinden takip ederken. Alçak bir dala çarpmamak için eğiliyorum. "Sorunlarından böyle kurtulamazsın. İntihar et daha iyi. Ağabeyim atlamayı denedi."

Bir süre konuşmuyoruz. Ayaklarımızın altında ezilen çalı çırpıların çıtırtısı dışında gece derin bir sessizliğe gömülüyor. “Şimdi pişman mı?” diyor Judas az sonra.

“Kör oldu,” diyorum.

“Olabilir ama pişman mı? Keşke yapmasaydım diyor mu?”

Zınk diye duruyorum. Birkaç adım daha yürüyor ama sonra beni fark edip o da duruyor. Sadece saçlarını ve yüzünün yan tarafını görebiliyorum.

“Hayır,” diyorum. “Öyle bir şey demedi. Benimle eskisi gibi konuşmuyor. Ama ima etti.” Sesimdeki tereddüdü sadece ben de Judas’la birlikte fark ediyorum. Yürümeye devam etmeden önce hüznle gülümsüyor. Öfkeli adımlarının bu kadar az ses çıkarmasına hayret ediyorum.

Hâlâ peşindeyim. Nerede olduğumuzu biliyorum. Çocukken Kalem’le burada küçük bir mağara bulmuş ve onun gizli sığınağımız olmasına karar vermiştik. Sonra ben boşboğazlık edip mağarayı Basil’e söyledim. O da Thomas’a söyledi. Kalem benimle koca bir gün boyunca konuşmadı. Basil’le Thomas mağarayı çoktan unuttu ama biz Kalem’le hâlâ ara sıra oraya gideriz.

“Beni izlemeye devam edersen seni öldürürüm,” diyor Judas.

“Doğru biliyorsun. Babam polis. Beni öldürürsen kaybolduğumu ancak bir hafta sonra fark eder.” Babamı görmeyeli daha bile uzun oldu.

Cılız ay ışığı dalgalanıyor ve sonraki an sırtımı bir ağacın gövdesine yapışmış buluyorum. Judas’ın ağzıma kapanan elinde kan ve toprak tadı alıyorum.

“Kulaklarını aç ve iyi dinle,” diye tıslıyor.

Dediğini yapıyorum. Kulaklarımda zonklayan kalp atışlarımı dinliyorum. Yapraklar hafif rüzgârda hışırdıyor. Judas’ın boğuk ve titrek nefesi beni sarmalıyor.

“Geri dön,” diyor. “Şehre tepeden bakan güvenli evine dön ve beni gördüğünü unut.”

Elimi ağzından çektiğinde nefes almıyorum. Kollarımı arkamdaki ağaca dolamışım. Judas geri çekildiğinde sırf bu yüzden öne düşmüyorum. Birden sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi hissediyorum. Ellerimi bırakırsam rüzgâr beni onun peşinden sürükleyecek. Ama bir şey beni burada tutuyor. Gözlerimi zorlayarak ona son kez bakıyorum ama görüntüsü bir türlü netleşmiyor. Judas Hensley’yi hep karanlıkta hatırlayacağım. Hep benden uzaklaşırken hatırlayacağım.

9

Yazarlar; hayaletler, katiller ve yeryüzüyle ilgili hikâyeler yazıyor. Tüm bunlar kurgu olarak sunuldukları sürece kabul görüyor.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

EVE DÖNDÜĞÜMDE BABAMI MUTFAK MASASINDA buluyorum. Üzerinde üniformasıyla önündeki çay fincanına bakıyor.

“Dışarı çıkmak için biraz geç değil mi?” diyor kafasını kaldırmadan.

“Öyle mi?” Su ısıtıcının düğmesine basıyorum. “Özür dilirim. Basil’e uğramıştım.” Neden yalan söylüyorum bilmiyorum. Babam başka bir yerde olduğumu düşünmüyordur zaten.

“Annen kaç saattir uyuyor?”

Kullandığı monoton ses tonu hoşuma gitmiyor. Karşısına oturduğumda gözlerinin altındaki morluklardan da hoşlanmıyorum.

“Okuldan döndüğümden beri,” diyorum.

“Onunla daha çok vakit geçirmelisin. Ağabeyin bencilin teki oldu. Artık bizimle hiç ilgilenmiyor. Ama sen onun gibi değilsin. Hep başkalarını düşünürsün.”

Judas Hensley kaçmışken neden bunları konuşuyoruz? Babam haberi duymamış olmalı.

“Annem son günlerde çok baş ağrısı ilacı alıyor,” diyorum. Fincanı çevirerek kafasını sallıyor.

“Baba?”

“Evet, hayatım?”

“Biliyorum, aklında bir sürü şey var. Cinayet, yangın, bizim güvenliğimiz. Bir de benim için endişelenmeni istemiyorum.”

Ben ağabeyim gibi olmayacağım, demek istiyorum. Sizi üzmeceğim.

Belli belirsiz gülümsüyor. Su ısıtıcının düdüğü ötünce fincanına uzanıyorum ama babam ayağa kalkıyor.

“Gitmem gerek. Sen uyu. Kapıyı kilitlemeyi unutma.”

Mutfaktan çıkarken saçlarımı okşuyor.

Tren duvarları sarsarak geçip gidiyor. Mutfak masasının üzerinde annemin yaptığı bir tablo asılı. Küçük bir kız çimenlerin arasına eğilip ellerini bir şeyin üzerine kapamış. Elindeki şey parmaklarının arasından ışık saçıyor. Yanındaki oğlan çocuğu mürekkep karanlığında yüzen ışık parçalarına bakıyor. Çocuklar da ışık saçıyor ama yüzlerinde bir kaybolmuşluk var. Annem bunu bana hamile kalmak için sırada beklerken gördüğü bir rüyadan esinlenerek yapmış. Kararı yetkililer vermesine rağmen kız olacağım içine doğmuş. Ona tablodaki küçük kızın ne tuttuğunu sordum. O ışık-

ların ne olduğunu. Henüz görmediği bir rüyanın parçaları olduğunu söyledi.

Tablo titriyor ve duruyor. Rüyası anneme iyi gelmiş midir? Yoksa karanlık onu korkutmuş mudur? Tablodaki çocukların hep Tecrit'te olduklarını hayal ettim ama rüyalar daima rüyayı görenin bulunduğu yerde mi geçmek zorundadır?

“Anne?” diye fısıldıyorum.

Yatağa oturduğumda hafifçe kıpırdanıyor. Ellerine sürdüğü kremin naneli kokusunu alıyorum. Annem elleri konusunda takıntılı. Yatağın altı ve odadaki bütün dolaplar annemin eserleriyle dolu. Nakışlar, resimler, geri dönüşüm tesisindeki atık metallere yaptığı heykeller... Annem bir sanatkâr. Ağabeyim gözü yükseklerde bir romancı ve oyun yazarı. Ya ben? Normal biri olabilmek için her gün düşüncelerimi yeniden sıraya dizmem gerek. Belki bu da bir sanattır.

“Başın ağrıyor mu?” diye soruyorum.

“Hayır, rüya görüyorum,” diyor iç çekerek. Sırtüstü dönüyor. “Tavan köklerle kaplı. Kocaman bir ağacın altındayız.”

Böyle yaptığında beni korkutuyor. Hayalleriyle gerçekler arasına çizgi çekemiyor.

“Bu gece birini gördüm,” diyorum sırf bana inanmayacağına bildiğim için. “Bakışları bıçak gibi keskin bir çocuk. Bana evime dönmemi söyledi. Burası güvenliymiş.”

Elini uzatıp beni yanına çekiyor. “O zaman sana yalan söylemiş. Burası güvenli değil.”

“Öyle,” diyorum. “Kapı kilitli. Dışarıda polisler var.”

Tavan çıtırdıyor. Lex'le Alice'in misafirleri hâlâ gitmedi

mi? Dinlemenin anlamı yok çünkü buradan sadece ayak sesleri duyuluyor. Kelimeler asla seçilmiyor.

Annem çenesini kafama dayayıp köklerin hareket ettiğiyle ilgili bir şeyler söylüyor. “Onlar Alice’le Lex’in ayak sesleri,” diyorum.

Beni duymuyor. Az sonra nefesi yavaşlıyor. Yine uyuyakaldı ya da belki hiç uyanmadı.

Annem, vazgeçtiği sanatının ufak tefek eserleriyle çevrili, uyuyor, uyuyor. Benim yaşımdayken, yıldız festivaline duvar resimleri yaparmış. Sonra Lex doğmuş ve hep çocukları ve çiçekleri resmetmiş. Lex’in başına gelenlerden sonra annemin resimleri evden birer birer kaybolmaya başladı. Annem şimdi yalnızca nakış şablonlarıyla dikiş dikiyor. Sanki desenden sapsarsa kendi düşüncelerinde kaybolacağından korkuyor.

Bu bakımdan Kalem’e benziyor. Kalem de bazen resimlerini yok ediyor. Geri dönüşüm kutusunda buruşuk sayfalar gördüğümde bana arkadaşımın bir parçası sonsuza dek kaybolmuş gibi geliyor.

Bize Judas Hensley’nin kaçtığını bildiren bir yayın yapmalarını bekliyorum. Ya da yeniden yakalandığını. Bir haber bekliyorum. Ama pazartesi okul her zamanki gibi. Trenler doğru yöne gidiyor. Polisler kapıları açıp bizi sıraya diyor.

Gün boyunca, Judas Hensley’nin ağaçların arasında kayboluşunu düşünüyorum. Yıldız festivalinde onun parşömeni bizimkilerle birlikte yanmayacak. Daphne’nin ona dönmesini isteseydi dileği reddedilirdi. Bir tanrının bile yapamayacakları vardır.

Akşam bizi trene götürecek servis vagonlarına doluşırken Kalem koluma yapışıp beni Basil'den koparıyor. "Sana bir şey göstereceğim," diyor. "Sadece bir dakika sürer."

Nişanlımdan özür dilemeye fırsat bulamadan tekrar okula giriyorum. Kalem polise ödevini masasında unuttuğunu söylüyor. Yalnız kaldığımızda beni hademelerin eşyalarını koyduğu odalardan birine sokup kapıyı kapıyor. Karanlıkta boşluğu yokluyor ve nihayet tepemizdeki lambayı yakan ipi buluyor.

"Kalem, neler..."

Ellerini omuzlarıma koyuyor. "Oh, nihayet yalnız kaldık! Oğlanlar bütün gün tepemizden ayrılmadı."

"Onlar bizim nişanlılarımız," diyorum. "Görevleri bu."

Koridorda ayak sesleri duyduğumuzda beni susturuyor. Önümüzden geçip gidiyorlar.

"Treni kaçıracağız," diyorum.

"Ötekine bineriz."

"Bir saat bekleyecek miyiz?"

"En kötü yürürüz. Bırak şimdi treni. Ondan daha büyük endişelerimiz var."

"Ne gibi?"

"Cuma gecesi yanında gördüğüm çocuk gibi."

Birden odanın ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum. Tepemizde cızırdayan ampulden bunaltıcı bir sıcaklık yayılıyor. "Hangi çocuk? Neden bahsediyorsun?"

"Bana yalan söylemeyeceksin, değil mi? Bu çılgın dünyada güvenebileceğim bir sen varsın. Sen de böyle yaparsan delirim."

Birimiz delirmek üzere, evet, ama o değil.

Kapıya bakıyorum. Okulu boşken ilk kez görüyorum. Huzursuzum. “Ne gördün?” diye soruyorum.

“Koruda biriyle birlikteydin. Sonra sana eve dönmeni söyledi.”

“Mağarada mıydın? Gecenin bir vakti orada ne işin vardı?”

“Boş ver beni. Mağara bizim sığınağımız değil mi? Orada konuşulan orada kalır. Hani bir gün annenin dolabından bir tonik yürütmüştük?”

Hatırlıyorum. Sonrasında bütün gün kusmuştuk. Ailelerimiz hâlâ sebebin bir çeşit mide virüsü olduğunu sanıyor.

“Ama şimdi mağarada değiliz,” diyorum. “Ve senin yüzünden bütün vagonları kaçırdık.”

Kalem ipi çekip ışığı kapıyor. “Tamam,” diyor kapıyı açarak. “Sen istedin.”

Koridorda koşuştururken çantasından bugünkü ödevleri çıkarıp kapıdaki polise sallayarak kıkırdıyor.

“Bir sonraki servis vagonuna bir saat var, hanımlar,” diyor. “Personelle birlikte ona binersiniz.”

“Biz yürüyeceğiz,” diyor Kalem beni kolumdan çekiştirerek. “Annem bir gün gelinliğime sığmamı istiyorsam egzersiz yapmam gerektiğini söylüyor.”

Polisin kıpkırmızı kesildiğini görüyorum. Sebebi Kalem’in söyledikleri mi, yoksa ona çapkınca göz kırpması mı bilmiyorum.

Hava ılık olmasına rağmen Kalem kendini soğuktan korumak istercesine kollarını gövdesine sarıyor. Gözlerinde yine o mesafeli ifade var.

“Ağabeyim teleskopları izleyen mühendislerle çalışırdı,” diyorum. “Ona fazla bir şey anlatamazlardı. Yalnızca yeni ilaçlar üretmesine yardım edecek kadarını söylerlerdi. Ama senenin bu zamanında yeryüzü beyaz bir tozla kaplanıyormuş.”

“Toz mu?”

“Toz değil de daha çok buz talaşı gibi bir şey. Bulutlar aşağı su yağdırdığında o su donuyormuş. Uzun mevsimde de eriyormuş.”

“Yeryüzü ne tuhaf bir yer,” diyor. “Düşünsene, bulutlardan düşen onca şeye dayanacak kadar sağlam binalar yapıyorlar.”

“Belki de buna aldırıyorlardır,” diyorum. “Nasil olsa hep yenilerini inşa ediyorlar. Sonsuz kaynakları olmalı.”

“Hiçbir şey sonsuz değildir,” diyor Kalem. Yeryüzüyle ilgili fikirlerimi dinlemek istemiyor. Ondan sır sakladığım için bana kızgın. Ama göl görününce keyfi yerine geliyor.

Judas’ın hâlâ orada olabileceğine dair bir iz arıyorum ama yok tabii.

“Eğer ben bir ev yapacak olsaydım,” diyor Kalem, “kayalardan yapardım. Hatta belki yeraltında olurdu.”

Gülüyorum. “Tavandan solucanlar sarksa bile mi?”

“Solucanlar sırları ele vermez.”

Önümden mağaraya dalıyor. Çocukken eğer kafalarımızı eğersek burada ayakta durabilirdik ama şimdi ancak karşılıklı oturabileceğimiz kadar yer var.

“Pekâlâ,” diyor Kalem ellerini kenetleyip işaretparmaklarını bana doğru uzatarak. “Dökül bakalım. Hepsini anlat.”

“İnanmazsın ki,” diyorum. Kalbim kulaklarımda zonkluyor. Tıpkı o gece Judas kanlı avucunu ağzıma bastırdığındaki gibi.

“Şu haline bak. Kıpırmızı kesildin.” Birden ciddileşiyor. “Basil’den gizli biriyle mi görüşüyorsun? Eğer öyleyse başın büyük dertte kızım.”

“Hayır! Şakasını bile yapma. Beni bir şehvet kampına at-tırmak mı istiyorsun?” Gözlerimi yerdeki çakıl taşlarına diki-yorum. Burada hademe odasından daha rahat hissedeceğimi sandım ama şimdi de taşlar üzerimize kapanacak gibi geliyor.

“O çocuk...” Derin bir nefes alıp sesimi alçaltıyorum. “Judas Hensley’di.”

Kalem’in bakışlarını üzerimde hissediyorum. Birkaç sani-yelik bir sessizlik oluyor. Sonra patlatıyor kahkahayı.

Suçlu bir gülümsemeyle yüzüne bakıyorum.

“Ah, Morgan! Şaka ediyorsun değil mi?”

“Burada konuşulan burada kalır, tamam mı?”

Parmağıyla kalbinin üzerine bir çarpı çiziyor. Ben de aynı-sını yapıyorum.

Ona o geceyi anlatıyorum ve bitirdiğimde hepi topu birkaç dakika süren bir şeyi ne kadar büyüttüğümü fark ediyorum. Judas’ın kanının tadından ve o tuhaf hafiflik hissinden söz etmi-yorum. Ona dün gece rüyamda Judas’ı kenara kadar izlediğimi ve ağabeyimi çağıran şeyin beni de çağırdığını söylemiyorum.

“O olduğundan emin misin?” diyor nefes nefese.

“Evet.”

“Öyleyse neden yayın yapmadılar? Ortalıkta serbest dola-şan bir katil varken okula gitmemize ya da şehirde dolaşma-mıza neden izin veriyorlar?”

“Bilmiyorum. Ona fazla bir şey sormadım. Peşine düşer-sem beni öldüreceğini söyledi.”

“O çelimsiz mi? Hele bir denesin!”

“İnanmadım zaten. Bence Daphne’yi o öldürmedi,” diyorum. “Biliyorum, kanıtım yok ama katil olsaydı anlardım.”

“Böyle düşünmek işine geliyor tabii.” Kayalara yaslanıp pis pis sırtıyor. “Demek bir katille buluştun, ha? Seni yaramaz kız.”

“Buluşmadım!” Kızaran yanaklarım Kalem’i daha da keyiflendiriyor. “Bence o yapmadı,” diye tekrarlıyorum. “Çok sessiz bir tipti.”

“Seni bir ağaca yapıştırmış.”

“Sadece birkaç dakikalığına.”

“Belki hâlâ buradadır, bizi izliyordur,” diyor heyecanla.

“O gece ayrıldığımızdan beri beni gözetliyormuş gibi geliyor zaten. Ne saçma değil mi?”

Kalem yerden bir çakıl taşı alıp büyük kayalardan birine sürterek “Katil sen misin?” yazıyor.

“Buraya döndüğünde belki bize cevap verir,” diyor

“Dönerse tabii.”

“Dönecek. Tecrit, kralın yumruğu kadar. Saklanacaksan aynı yerleri turlamak zorundasın.”

Saklanma konusundaki uzmanlığının nereden kaynaklandığını merak ediyorum.

Eve döndüğümde annemi pencerenin kenarında otururken buluyorum. Lex’in battaniyesine sarınmış, nakış işliyor.

“Merak etmeye başlamıştım,” diyor iğneyi kumaşa batırıp çıkarırken. “Nerede kaldın?”

“Kalem ödevini kaybetti. Onu aramasına yardım ettim.

Servis vagonunu kaçıınca eve yürüyerek dönelim dedik.” Yalan söylediğim için gözlerimi kaçırıyorum ama annem de yüzüme bakmıyor zaten. Su ısıtmamı ve fırındaki böreğe bakmamı istiyor. Börek sebzeli ve bir orduyu doyuracak kadar büyük. Yarısı yukarı, Lex’le Alice’e çıkacak tabii. Annem onları o kadar çok besliyor ki Alice artık yemek yapmıyor.

“Hava erken kararmaya başladı,” diyor. “Okuldan sonra oyalanmadan eve dön.”

Ona çayını getirirken, “Özür dilerim,” diyorum. Nakışını bir kenara bırakıyor. Kendi desenlerinden birini kullanıyor. Bir buluttan tuhaf bir ışıltı çıkıyor. Parmağımı sarı ışıltıda gezdiriyorum.

Başkalarının göremediği güzelliklerden enteresan desenler yaratmasına öyle özeniyorum ki. Ama onu bıktırmamak için buluttan çıkan ışıltının ne olduğunu sormuyorum. Sorularım annemi hep öfkeliendiriyor. Ya da belki anlayışsızlığıma sinir oluyor. Ona benzeyen evladı deli ilan edilmenin eşiğinde. Alice bu kadar sabırlı olmasaydı, Lex belki de çoktan delirirdi.

“Börek pişmiş,” diyorum.

“Yarısını yukarı götür. Alice’e söyle mutlaka Lex’e bir dilim yedirsin. Oğlum bir deri bir kemik kaldı.”

Bunu nereden biliyor? Ağabeyim üst katta oturmasına rağmen annemle hiç görüşmüyorlar ki. Annem, Lex’i böyle görmeye dayanamıyor. Haberleşmek için beni kullanıyorlar ve annemin mesajlarının çoğu yemeklerden ibaret.

Böreği bir tabağa koyup soğumasın diye üzerini örtüyorum.

Ağabeyimin kapısı kilitli. Alice’in açması uzun zaman alıyor. Hâlâ iş kıyafeti içinde. Yorgunluktan omuzları çökmüş.

Elimdeki tabağı görünce gülümsüyor. “Gelsene. Ama sessiz ol. Lex zor bir gece geçirdi. Bugün de pek iyi değil.”

Masada ağabeyime üç haftada bir gönderilen hastane logolu torbalardan biri var. Ağzı hâlâ kapalı. Lex, annemin baş ağrısı ilaçlarına bile karşı. Onları o olaydan sonra almaya başladığını da biliyor tabii.

“Yine mi?” Kaşlarımı çatıyorum. Son krizinin üzerinden birkaç hafta geçti. Bir daha tekrarlanmayacağını umuyordum.

“Keşke bu kadar inatçı olmasa,” diyor Alice usulca. “Sabaha karşı uyandık. Acısını dindirmek için ilaç vermek istedim, almadı.” Böreği elimden alıp örtüsünü açıyor ve ılık kokusunu içine çekiyor.

“Nerede?” diye soruyorum.

“Odasında. Kapısı açık. Cesaretin varsa gir.”

Böreği dilimlemeye başladı bile. Bütün gün ağzına lokma koymamış olmalı. Lex’in bir sıkıntısı varsa, Alice en temel ihtiyaçlarını bile unuttur.

Ağabeyimi karanlık çalışma odasının bir köşesine büzülmüş halde buluyorum. Bir battaniyeye sarınmış, titriyor.

“Neden geldin?” diye soruyor.

Neden olacak? Endişeden tabii.

“Girebilir miyim?” diyorum.

“Hiçbir şeye dokunma.”

Transkripsiyon makinesi kapalı. Yerde rulolarca kâğıt var. Ben aşağıdaki odada uyurken Lex o muazzam hayal gücünü satırlara döküyor. Havaya mürekkep ve aşırı ısınan kabloların kokusu sinmiş.

Son romanının üzerinden atlayıp önünde diz çöküyorum. Ayaklarının dibinde bozuk bir saat var. Hep on iki çeyreği gösteriyor ama durmasına rağmen tık takları hâlâ kesilmemiş. Lex sırf bu sesi sevdiği için onu yanından ayırmıyor. Sessizlikte kendini kayıp hissediyor.

Elimi yumruğunun üzerine koyuyorum. Eklem yerleri bembeyaz kesilmiş. Teni kuru ve soğuk. Alnını dizlerine dayıyor. “Neren acıyor?” diye soruyorum.

“Kemiklerin içinde ilikler var ya?” diyor. “Benimkiler giderek uzayıp genişliyor gibi. İskeletim bu basınca dayanamıyor ve yavaşça çatlıyor.”

Ona sarılmak istiyorum. Sıcaklığımla iliklerini yumuşatmak ve acısını dindirmek istiyorum.

Ama Lex beni itip onu anlayamayacağımı söylüyor. Artık bir çocuk olmadığımı kabullenmek zor geliyor olmalı. Beni son gördüğünde on üç yaşındaydım.

Sessizce duruyorum. Elimden bir tek bu geliyor. Fazla soru sormamalıyım. Ona beni korkuttuğunu hissettirmemeliyim. Yaşam enerjisiyle dolduğu günleri hatırlatmamalıyım. Ve en önemlisi de masada duran ilaçlardan hiç söz etmemeliyim. Lex başka bir iksir ya da toniğin damarlarına yayılmasındansa ölmeyi yeğler. Bunu eczacılar bilmiyor tabii. Kral atlayanların toplum güvenliğini tehdit etmemeleri için bazı ilaçlar alması konusunda ısrarcı. Alice onları lavaboya atıp sağlık işlerine kocasının ilaçlarını düzenli aldığına dair rapor veriyor.

“Annem değişik bir desen işliyor,” diyorum. “Bir buluttan çıkan...” Duraksayıp doğru tanımlı bulmaya çalışıyorum. “... Bir zikzak.”

Gözlerini yumuyor. “Zikzak mı?”

Elinin üzerine parmağımla deseni çiziyorum ve bunu birkaç defa tekrarlıyorum. “Çok acayip bir şekildi. Acaba bulutlarda gördüğü bir şey mi?”

“Bence uydurmuştur.”

“Nasıl?” diyorum. “İnsan var olmayan bir şeyi nasıl uydu-rabilir?”

Alice kapının çerçevesini tıklatıyor. Elindeki tabakta mis gibi kokan bir dilim sebzeli börek var. “Bir şeyler yemelisin, sevgilim,” diyor. “Yine huysuzluk edersen kardeşinden kollarını tutmasını isteyip hepsini zorla ağzına tıkacağım.” Bana göz kırpmıyor.

“Midem...” diye başlıyor Lex.

“Biliyorum, bir ateş kapanı. Ya da belki başka bir şiirsel ve zırva tanımın vardır. Ama bunu yersen iyi olacaksın.” Yanıma oturup tabağı Lex’in dizlerine koyuyor ve gözlerini kısarak yemesini bekliyor. Lex karısının bu tehditkâr halini göremese de hissetmiş olacak ki börek diliminin neredeyse yarısını bitiriyor.

“Şimdi mutlu musun, hayatım?” diye soruyor.

“Hem de nasıl. Ya sen biraz daha iyi misin?”

“Berbatım.” Ama Lex bunu bıyık altından gülererek söylüyor ve Alice koluyla kocasının ağzını siliyor.

Evliliklerinin kaderi mi buydu, diye düşünmeden edemiyorum. Keşke daha mutlu bir hayatları olsaydı ama fazlasında gözleri yok gibi.

Bir çocuk isterlerdi tabii ama ikisi de bundan hiç konuşmuyor.

Alice, Lex'i yatağına yatmaya ikna etmeye çalışıyor. "Bari kanepeye uzan," diyor ama ağabeyimi yerinden kıpırdatmak mümkün değil. Alice sonunda pes edip boynu tutulmasını diye ona bir yastık getiriyor. Lex az sonra düşünceleriyle baş başa kalmak istediğini söyleyip bizi kovalıyor.

Alice odadan çıkarken birkaç saat sonra tekrar yiyecek bir şeyler getireceğini hatırlatıyor.

Alice'in peşine takılacağım sırada Lex, "Kim olduğunu unutarak," diyor. Kapıda duraksıyorum. "Sorunun cevabı bu," diyor. "Kimliğini ve şimdiye kadar doğru bildiklerini bir kenara bırakırsan, daha çok keşifte bulunabilirsin."

"Anlamadım," diyorum.

"Ben de çoğu şeyi anlamıyorum, küçük kardeşim. Belki bir gün..."

Alice mutfakta tabakları yıkıyor. Bir kum saatini andıran vücudunun her bir kası ahenkle hareket ediyor. Musluktan akan suyu izlerken gözlerini kırıştırıyor. Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum. Perdelerin arasından sızan güneşte saçları kestane rengi ve altın ışıltılarla parlıyor. Alice benim için yıkılmaz bir bina gibi. Öyle sağlam, öyle dayanıklı.

Ona Judas'ı ve Bayan Harlan'ın hâlâ cebimde duran kartını anlatmak istiyorum. Kenarla ilgili korkularımdan nasıl kurtulacağımı sormak istiyorum. Tren raylarıyla çevrili bu dünya bana yetmediğinde ne yapacağımı söylemesini istiyorum. Ama yorgun görünüyor. Hayatında ağabeyim kadar büyük bir endişe kaynağı varken ona daha fazlasını yüklemek haksızlık olur. Mutfak tezgâhından bir bez alıp tabakları kurulamaya başlıyorum.

“Yıldız festivali için bir hediye düşündün mü?” diye soruyor.

Son tabağı da kurulayıp tezgâha oturuyorum. “Hayır.” Alice yıkadıklarını dolaba yerleştiriyor.

Cevabımı duyunca elini beline koyup gözlerini suratıma dikeyor. “Altıncı festivalini hatırlıyorum da...”

“Tek istediğim ön dişlerimin çıkmasıydı. Kendimi kırık camlı bir apartman gibi hissediyordum.”

Dizime dostça bir şaplak atıyor. “Koca bir kavanoz şekeri unutuyorsun.”

Çocukluğumun rengi parlak maviydi. Mutlu ve biraz da bulanık, upuzun bir hatıralar zinciri. O zamanlar, Tecrit gözüme daha büyük görünürdü. Rayların ötesindeki topraklarsa uçsuz bucaksızdı.

“Belki bir kolye,” diyor Alice. “Aslına bakarsan gümüşçüde bir tane gözüme kestirdim. Bana uçan kuşları anımsattı.”

“Güzelmış,” diyorum kucağıma bakarak. “Gerçi olanlardan sonra hediye filan istemiyorum. Yeniden huzura kavuşalım yeter. Korkularımız dinsin.”

Alice de tezgâha tünüyor. “Büyüyorsun,” diyor.

Ona yaslandığımda kolunu omzuma atıyor. “Ah, Morgan,” diye iç çekiyor. “Ne yapacağız biz?”

Alice ve ben hep böyleydik. Biz tamirci, haberci ve yardımcıyız. Dertler boyumuzu aşsa bile onlarla baş etmeden rahatlayamayız.

Alice’e veda edip aşağı indiğimde Kalem’i merdivende otururken buluyorum. “Nihayet,” diyor ayağa kalkıp eteğinin plilerini düzelterek. “Katil arkadaşımızı düşünüyordum da...”

“Bağırmasana,” diye tıslıyorum. Onu kolundan tutup bizim eve sokuyorum. “Senin yüzünden ikimizi de deli ilan edecekler.”

Annem hâlâ nakışıyla pencere kenarında ama başı önüne düşmüş ve usulca horluyor.

“Hani mağarada konuştuklarımız orada kalacaktı?” diyorum.

Kalbinin üzerine bir çarpı daha çiziyor. “Merak etme, sözüm söz. Onunla ilgili ne düşündüğümü söylemedim ki, sadece onu düşündüğümü söyledim. Bence sığınağa gidip konuşmalıyız.” Duvarı tıklatıyor. “Duvarların bile kulakları vardır ama kayaların yoktur.”

“Şimdi mi gideceğiz?” diyorum. “Gece gece?”

“Hayır. Hensley şimdi tetiktedir. Ona hiç beklemediği bir anda baskın vereceğiz. Mesela yarın öğleden sonra.”

“Okul ne olacak?”

“O bizi okulda bilirken karşısında bitivereceğiz,” diyor ama sorunun cevabı bu değil.

“Gün ortasında kapıdan çıkıp gidemeyiz.”

Saçlarımın uçlarını çekiştiriyor. “Kapıdan söz eden kim? Pencereler ne güne duruyor?”

10

*Tarih kitabımız bizim için belirlenmiş kurallarla dolu.
Hepsi, onları çiğneyenler sayesinde keşfedilmiş.*

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

YÜZÜMÜ BASİL’İN BOYNUNA GÖMÜYÖRÜM. ŞİŞELİ ıtır ve pamuklu kumaş kokusunu içime çekiyorum. Bir gün kıyafetlerini benim yıkayacağımı düşünüyorum. Gömleklerini ütöleyeceğim ve sevdiği sabunları alacağım.

Derin bir nefes aldığında ürperiyorum. Ben kesinlikle buraya aidim.

Bunu fark etmem neden yüz yüzeyleken daha kolay geliyor? Son zamanlarda bana baktığında gözlerimi kaçırıyorum. Basil hep söylediği türden şeyler söylüyor ve yanaklarım kızarıyor. Ama bir servis vagonunda böyle ayakta dururken vücudumun her bir kıvrımı ve kası onunkıyla mükemmel bir uyum içinde. Evlenmemize üç yıldan az kaldı. Umarım o zamana dek tüm kafa karışıklıklarım sona erer.

Kalem yanımda Thomas'ı cama doğru itiyor. "Neden hep saçıma takılıyorsun?"

"Buklelerinden uzak duramıyorum da ondan, aşkım."

Kalem kollarını gövdesine dolayıp başını çeviriyor.

Basil kıkırdıyor.

Kalem dikkatimi çekmek için hafifçe öksürüyor. Ona baktığımda başıyla servis vagonunun önündeki polisi işaret ediyor. Polis camlardan birine sıkıştırılan kâğıt parçasını alıp cebine atıyor. Sonra kafasıyla çarpıp hafifçe yamulttuğu gümüş festival dalını düzeltiyor.

Kâğıtta ne yazdığını görmedim ama Daphne Leander'ın sözlerinden biri olduğunu biliyorum. O kâğıt parçaları her yerde karşımıza çıkıyor.

Basil de görüyor.

Dikkatimi yine ona veriyorum. Basil benim güvenli bölgem. "Bugün öğle yemeğini birlikte yiyemeyeceğiz," diyorum. "Kalem'le bir edebiyat projesi üzerinde çalışacağız."

"Bir oyun yazıyoruz," diyor Kalem.

"Ne yaratıcı," diye atılıyor Thomas. "Sizi ayakta alkışlıyorum, hanımlar."

Kalem gözlerini deviriyor.

Servis vagonu durduğunda polis "İlerleyin, lütfen," diyor. "Güvenli günler."

Kâğıt parçasını cebinde diğer sırlarının arasında dururken görür gibiyim.

Kararsızca etrafıma bakıyorum. Kalem lavabonun üzerine çıkıp küçük pencereye asılıyor. "Bu kadar açılıyor," diyor.

“Ben önden gideceğim. Eteğimin altına bakmak yok.”

“Kalem... ben emin değilim.”

Pencerenin kolunu çekiştirmeyi bırakıp bana bakıyor. “En kötü ne olabilir ki?”

“Yakalanabiliriz,” diyorum.

“Eee? Birkaç azar ve ihtarla paçayı kurtarırsınız. Yanlış bir şey yapmıyoruz ki. Bir katil serbest dolaşıyor ve kimsenin bundan haberi yok. Asıl suçlu kral.”

Kalem çoktan kararını vermiş. Onu caydırmam imkânsız. “Sen kal istiyorsan, ben gidiyorum,” diyor neşeyle. “Judas Hensley beni vahşice öldürürse ömür boyu vicdan azabı çekersin.”

Tek kelime daha etmeme fırsat vermeden pencereden atlıyor. Aşağıdaki çalılığa düştüğünü duyuyorum.

Lavaboya çıkıp tekrar etrafa kaçamak bir bakış fırlatıyorum ve pencereden kafamı uzatıyorum. “Yaşıyor musun?”

“Korkma, tıpkı bir bulutun üzerine düşmek gibi,” diyor saçlarındaki yaprakları ayıklarken. “Geliyor musun?”

Judas’ın ay ışığında beyaz gibi görünen saçlarını ve şişmiş gözlerini hatırlıyorum. Kalem’in mağaranın duvarına yazdığı yazıyı görmüş müdür?

Daha fazla düşünmeden aşağı atlıyorum.

Kalem düşüşümü yavaşlatmak için ellerini uzatıyor. Sınıf arkadaşlarımız öğle yemeğindeyken ve nişanlılarımız bir proje üzerinde çalıştığımızı sanırken, biz gün ortasında okulun bahçesindeyiz. Bir şey bizi durdurmalı. Belki de gökyüzündeki tanrı sert bir rüzgârla bize bir uyarı mesajı yollamalı ama hiçbir şey olmuyor.

Kalem'le okulu üniversiteden ayıran taş duvar boyunca yürüyoruz. Koruluğun başlangıcında sığ bir derenin üzerinden atlıyoruz. Tecrit bir saat olsaydı, okulun olduğu bölge saat altıyı, parkın bölgesi on ikiyi gösterirdi. Aralarında kısa bir yürüme mesafesi var.

Yaptığımız her yönüyle bana yanlış geliyor ama geri dönmüyorum.

“Basil ona yalan söylediğimi anlarsa çok kırılır,” diyorum.

“Merak etme, atlatır. Birkaç yıla evleneceksiniz nasıl olsa.”

Avuçlarım terliyor, göğsüm sıkışıyor.

Mağaraya vardığımızda koltukaltılarımda ıslak ter lekeleri var ve nefes nefeseyim. Kalem mağaranın içine bakıyor.

“Morgan!” diye seslendiğinde eğilip bakışlarını takip ediyorum.

Biri sorusunu silmiş ve yerine *Evet* yazmış.

Kalem eliyle ağzını kapıyor. Yanaklarının şişmesine bakılırsa gülümsüyor.

Emekleyerek mağaraya giriyorum. *Buradaymış*. Tek düşünebildiğim bu.

Kalem, Judas'ın cevabını siliyor. “Bir soru daha soralım.”

Ona neden yalan söylediğini sormak istiyorum ama bunu Kalem'e söylemiyorum. Belki de buraya geri döner ve Judas'a kendim sorarım.

“Boş ver. Gidelim haydi,” diyorum

Kalem elindeki çakıl taşını evirip çevirerek düşünüyor. Taşı alıp yere atıyorum. “Öğle teneffüsünün bitmesine az kaldı. Ders başlamadan dönmeliyiz.”

“Aman tamam,” diye homurdanıyor. Okula dönüş yolunda en ufak bir seste durup kulak kesiliyor. Kalem bunu bir oyun olarak görüyor. Ağaçların arasından bizi gözetleyip bize mesajlar yollayan esrarengiz bir katilimiz olması fikrine bayılıyor.

Ona, yaptığımızın yanlış olduğunu söyledim ama bir sırrımız olması hoşuma gidiyor. Kalem benimle bir sırrı paylaşmayalı uzun zaman oldu.

Okula döndüğümüzde atladığımız pencerenin hatırladığımızdan yüksek olduğunu görüyoruz. Ve bahçede üzerine çıkabileceğimiz bir lavabo yok. Kalem çalılığı kullanmaya çalışıyor ama işe yaramıyor.

“Tamam. Ellerime basıp çık ve beni yukarı çek,” diyor

“Boşuna uğraşmayın, hanımlar,” diyor Müdür Vega arkamızdan. “Kapıdan buyurun. Birlikte odama gidip biraz sohbet edelim.”

11

Öldüğümüzde vücutlarımız yakılıyor. Ruhumuzdaki iyilikler küller nehrinde yaşıyor, kötülükler yanıp kül oluyor. Bu beni korkutuyor. Neyin iyi, neyin kötü olduğuna kim karar veriyor? Ruhlarımızdan neyin saklanıp neyin yok edileceğine kim karar veriyor?

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

KALEM CÜRETKÂRLIKTAN PİŞMANLIĞA KOLAYCA geçiş yapabiliyor. Koridor boyunca, “Evet, efendim,” “Tabii, efendim”den başka bir şey demiyor. Müdür öğrenci işlerinin kapısını açmak için arkasını döndüğünde, Kalem bana kaş göz yaparak adamcağızın kelini gösteriyor.

“Önden buyurun, hanımlar,” diyor Müdür Vega.

Başımız önde içeri giriyoruz.

Sekreteri bize hayretle bakıyor. Nasıl şaşırmasın? Birimiz bir polisin kızı, diğerimiz örnek öğrenci. Müdür bizi odasına alıp kapıyı kapıyor.

“Evet,” diyor koltuğuna oturup bize masanın diğer tarafındaki iki iskemleyi göstererek. Kalem eteğini dizlerine çekerek kibarca bunlardan birinin köşesine ilişiyor.

“Öncelikle okul saatinde dışarıda ne işiniz vardı?” diyor Müdür Vega. “Ve neden kapı yerine pencereden girmeye çalışıyordunuz?”

Kalem bana bakıp boğazını temizliyor. “Konuşuyorduk.”

“Öyle mi?”

Kalem utançla ezilip büzülüyor. “Bilirsiniz, kızsal meseleler işte. Ben Morgan’dan biraz daha tecrübeliyim. Nişanlısıyla ilgili bazı konularda bana akıl danışıyordu.”

Müdür Vega hafifçe öksürüp masasındaki kâğıtları düzenlemeye koyuluyor. Kalem onu kapana kısırdı. Esmer yüzünün kızardığını fark ediyorum. “Öğle teneffüsünde neden konuşmadınız? Yemek yerken?”

“O zaman bizi herkes duyardı,” diyor Kalem. Yüzüm alev almış gibi yanıyor. Onu tekmelemek istiyorum. Söylediği yalandan o kadar hoşnut ki kıs kıs gülüyor. Nişanlılar belirli bir yaşa geldiklerinde aileler ve okul yönetimi aralarındaki samimiyete karışmıyor. Kalem, Müdür Vega’nın onu suçlayamayacağı tek konuyu seçti.

“Kapıyı da kullanabilirdik tabii ama Morgan nişanlısının peşine takılmasını istemedi.” Kalem bir yönetmenden aldığı talimatlarla hareket edencesine başını eğip kucağına bakıyor. “Kötü bir niyetimiz yoktu. Sadece biraz yalnız kalmak istemiştik, efendim.”

Müdür Vega yine boğazını temizliyor. “Anlıyorum. İkiniz de daha önce kurallara harfiyen uyduğunuz için ailelerinizi

çağırmayacağım. Bundan sonra özel meselelerinizi okul dışında halletmenizi istiyorum, anlaşıldı mı? Burası bir eğitim kurumu.”

“Çok iyi anladık, efendim,” diyor Kalem. “Bir daha yapmayız.”

“Özür dileriz,” diyorum. Boğazım kuruduğu için sesim güçlkle duyuluyor.

Müdür Vega bir kâğıda bir şeyler karalayıp Kalem’e veriyor. “Siz dersinize gidebilirsiniz, Bayan Atmus. Siz kalın, Bayan Stockhour.”

Kalem de en az benim kadar şaşkın ama soru sormuyor. Çıkarken omzumu sıkıyor ve Müdür Vega’nın isteğiyle arkasından kapıyı kapıyor.

Utancımдан müdürün gözlerine bakamıyorum. Endişemi fark edip “Üzülme, başın belada değil,” diyor. “Sadece seninle konuşmak istedim.”

“Sizi dinliyorum, efendim.”

“Biliyorsun, her öğrenci için çocukluktan itibaren akademik bir kayıt tutuluyor. Son üç yıldır notların düşmüş. Hâlâ kötü değilsin ama senin gibi başarılı bir öğrencinin en ufak bir başarısızlığı hemen göze batıyor.”

Bunun okulun dışında yakalanmamızla bir ilgisi yok. Yine de endişem geçmiyor, çünkü konuşmamızın nereye varacağını az çok tahmin edebiliyorum.

“Ağabeyinin yaşadıklarından sonra ailen zor günler geçiriyor olmalı. Duyduğuma göre sakat kalmış.”

“Lex görme engelli,” diyorum. Kenardan atlayanlardan bazıları akıllarını kaybedip yok ediliyor. “Hâlâ hayatını kendi

kazanıyor.” Kimlik kartında bir tıp öğrencisi olduğu yazılıydı. O olaydan sonra kartını attı ama Alice onu gizlice geri dönüşüm kutusundan aldı. Kartı mücevher kutusunda saklıyor ve bazen çıkarıp bakıyor. O ağabeyimi her yönüyle seviyor. Lex’in unutmak istediği yönleriyle bile.

İyi tanımadığım insanlarla Lex’i konuşmayı sevmiyorum. Belki de onu kaybetmediğime şükretmeliyim ama ağabeyime olanlar bizim aile için hep bir üzüntü kaynağı olacak. O olay olduğunda bütün arkadaşlarım benden uzaklaştı. Bir tek Kalem sadakatini kanıtlayıp yanımda kaldı. Babam kendini işine verdi. Kendi oğlunu koruyamamışken, Tecrit’i korumak için gece gündüz çalışıyor. Annem deseniz, çoğu zaman kendinde değil.

Müdür Vega gülümsüyor. “Neyse ki, öğretmenlerin son zamanlarda düzelmeye başladığını söyledi. Bir iki tanesi hâlâ fazla dalgın olduğunu düşünse de...” Newlan! “... bu olumlu bir gelişme. Ben daha da iyi olmanı istiyorum. Kralın gönderdiği uzmanla görüşmüşsün. Bayan Harlan sana kartını verdiğini söyledi ama onu aramamışsın.”

“Rahatsız etmek istemedim,” diyorum. Bu doğru değil. Onu aramayı düşündüm. Hatta Basil’e bile akıl danışmak istedim.

“Onunla konuşmak sana iyi gelecek,” diyor. “Anladığım kadarıyla aileni endişelendirmek istemiyorsun. Haksız mıyım?”

İsteksizce kafamı sallıyorum. Aslında bütün derdim bu.

“O halde, Bayan Harlan’la öğle teneffüsünde konuşabilirsin. Hatta yemeğini onunla yiyebilirsin. Ne dersin?”

Seçme hakkım varmış gibi davranıyor ama aslında bu bir soru değil. Müdür bir otorite figürü ve otorite figürleri öğrencilere önerilerde bulunmaz. Sadece emrederler. Nişanlılarımızın malı olana dek, öğretmenlerimizin malıyız.

“Merak etme, buluşmanızdan kimsenin haberi olmayacak,” diyor.

Cevap vermediğimde, “Bu senin düşündüğünden çok daha yaygın bir durum,” diyor. “Pek çok öğrenci farklı sebeplerden bir danışmanla görüşme ihtiyacı duyar ve bundan mutlaka fayda görürler.”

İyi. Bu kelimeyi kucağıma bakarak ve sadece dudaklarımı kıpırdatarak söylüyorum. Umut verici sözler duymaya meğer ne kadar muhtaçmışım?

“Tamam, onunla görüşeceğim,” diyorum.

Gülümsediğinde tombul yüzünde, gökyüzündeki tannının gönderdiği rüzgârlar kadar sert çizgiler oluşuyor. “Arkadaşlarınızla gizli konuşabilmek için okuldan kaçmanın güzel bir davranış olmadığını anlamışsınızdır umarım?”

“Evet, efendim.”

“Harika.” Bir mazeret kâğıdı yazıp bana uzatıyor. “Gidebilirsin.”

Okuldan sonra, Kalem’le spor sahasının kenarından Thomas’la Basil’in maçını izliyoruz. Rakip takımlardalar ve bizi etkileyebilmek için gizli bir çekişme içinde oldukları o kadar belli ki. Thomas neredeyse Basil kadar uzun boylu. Basil daha dayanıklı, Thomas daha çevik. Şimdilik ortada bir eşitlik var gibi.

Aşırı rüzgârlı, tipik bir kısa mevsim günü. Ellerimi kırmızı okul kazağımın içine sokarak ısınmaya çalışıyorum.

“Şunlara bak,” diyor Kalem. “Aşktan gözü kör olan o şapşal kızlardan olsaydık iki büyükbaş hayvan gibi birbirleriyle tepişen nişanlılarımızla gurur duyardık.”

Konuşurken tam da âşık bir kız gibi elini kalbinin üzerine koyduğunun farkında mı acaba? Yüzünde donuk bir ifade belirliyor. “Thomas uzaktan o kadar da kötü görünmüyor, ha? Yakma gelince büyük bir hayal kırıklığı yaratıyor.”

“Bence çok çekici,” diyorum.

“Burnu kırık bir köprüye benziyor.”

“Yok canım.”

“O kadar meraklıysan senin olsun. Günlük atıkların karışılığında onu sana verebilirim. En azından onlardan midemin kaldıracacağı bir şey üretebilirim.” Kalem böyle dese de, Thomas’a bakarken gülümsüyor. Ben de gözlerimle Basil’i takip etmeye çalışıyorum. Terden yüzü parlıyor. Peşindekileri atlattığında bir an iki büklüm olup nefeslenmeye çalışıyor.

Kolumu Kalem’in omzuna atıp başımı ona yaslıyorum. “Keşke evlendiğimizde aynı apartmanda otursak.”

“Ben o zaman bir haritacı olacağım. Mum ışığında haritalar yapacağım. Belki de delinin teki olurum. Ama aptal bir deli değil. Hani sessiz deliler vardır ya? Cam kavanozlara sırtlarını fısıldarlar. Kimse ne düşündüklerini bilmez.”

Bir an susuyor. Sonra başlıyor kıkırdamaya. Ne zaman ciddi, ne zaman şaka ediyor, hiç anlamıyorum. O da anlaşılmasız olmayı istiyor zaten.

“Resim odasından bir şey almam gerek,” diyor. “Gelsene.”

“Eve Basil’le dönmeye söz verdim.”

“Hemen döneriz,” diyor beni zorla ayağa kaldırarak. Okula girip resim odasına çıkıyoruz.

Boş bir sınıfın ürkütücü bir yanı var. Şövalelerdeki resimlerin her biri Tecrit’in soyut bir manzarası. Kalem’inkinin hangisi olduğunu daha o yanına gitmeden anlıyorum. Şövalenin kenarında karmakarışık kalemler, fırçalar ve boya keseleri var. Bu keseler genellikle küçük hayvanların idrar torbalarından ürettiyorlar. Kâğıt işe yaramıyor. Yüz yıl önce bir mucit ince metal kullanılmasını önerdiğinde savurganlıkla suçlanmış. Boyalar da bitkilerden elde ediliyor.

Kalem akşam ışığında cam diyarını çizmiş. Kulelerle kubbe-ler gökyüzünün turunculuğuna ve dumanlı bulutlara karışmış. Orayı en ince ayrıntısına kadar belleğine kazımış gibi. Kalem’in babası bir güneş mühendisi ve cam diyarında çalışıyor. Ama Kalem yatak odasının penceresinden de her gün onu görüyor.

Resmine bakarken kaşlarını çatıyor. “Festivale bununla katılacağım,” diyor. “Öğretmen çok beğendi. Kraldan onay çıkarsa saat kulesinin tam ortasında olacak.”

“Sahi mi?”

Omzunu silkiyor.

Her yıl şehrin en usta ressamı büyük bir pano hazırlar. Aralığın son haftası kral bunun saat kulesinin etrafına kurulmasına izin verir. Son haftanın kutlamaları bu panonun önünde olur ve nadiren ortaya çıkan prensle prenses bile kalabalığa karışır.

“Kalem bu büyük bir onur,” diyorum. “Neden bu kadar heyecansızsın?”

Birden resmi şövaleden alıp iki eliyle birden buruşturuyor. Boya hâlâ ıslak olduğu için parmaklarına turuncular ve griler bulaşıyor. “Bence o kadar da iyi değildi,” diyor ve dişlerini gıcırdatarak resmi paramparça ediyor.

Projesini geri dönüşüm tüpüne attığında, geriye sadece boya lekeleri kalıyor.

“Ne yaptın?” diye bağıyorum.

“Şimdi bütün gece buna takılacaktım. Yarın daha iyisini yaparım. Belki bir portre. Bana modellik yapar mısın?”

“Sizden şehir manzaraları istemediler mi?”

Kafasını sallıyor. “Hayır. Sevdiğimiz bir şeyi yapmamızı istediler.” Eliyle şövaleleri gösteriyor. “Belli ki herkes Tecrit’i pek seviyor. Ama ben senin bir avuç binadan daha ilginç olduğunu düşünüyorum.”

“En iyisi bulutları çiz,” diye fikir vermeye çalışıyorum.

“Bin kere yapıldı. Doğrusu beni hayal kırıklığına uğrattın, Morgan.”

“Affedersin,” diyorum. “Hepimiz senin kadar yaratıcı değiliz.”

Odadan çıkarken birden şövaesine koşup bir kurşunkalem alıyor. Bunu eteğinin cebine atarken “Evde biraz çalışırım,” diyor.

Resimden anlamam. Bu Kalem’in uzmanlık alanıdır ama özünde dürüstlük olduğuna inanırım. Geri dönüşüm tüpündeki boya lekelerine bakarken Kalem’in benden bir şeyler sakladığını düşünmeden edemiyorum.

Bu evde bir dakika daha kalamam. Lex’in battaniyesine sarınmış uyuyan annemin hırıltılı nefesini ve Alice’in ayak sesleri-

ni dinlemekten bıktım. Alice, Lex'in pek sevdiği tahta ayak-kabılarını giymiş olmalı. O kadar çok gürültü çıkarıyorlar ki, Lex karısının nerede olduğunu hemen anlıyor. Normalde bu ses beni rahatsız etmez ama bu gece Alice'in adımlarına takılıp kaldım. *Tıkır, tıkır, tıkır...* Delirmemek işten değil.

Evet. Kayalara kazınan bu kelime gözümün önünden gitmiyor.

Katil sen misin?

Evet.

Evet.

Alice dinlenme odasına geçiyor.

Bir kazak giyip dışarı çıkıyorum.

Bir polis bana kapıyı açıyor ve güvenli geceler diliyor. Bunu her gün duyuyorum. Güvenli günler, güvenli geceler. Polis katili yakalamak için ne yapıyor acaba? Ya Daphne Leander'ı gerçekten öldüren kişiyi yakalamak için ne yapıyorlar? Okulda bir anma töreni düzenlendiği konuşuluyordu. Pazartesi günü olmuş ve sadece ailesi katılmış. Hiçbir arkadaş davetli değilmiş. Gerçi Daphne'yle Judas hep yalnız takılmış. Herkes onları züppe bulurmuş. Ama ben insanların söylediklerine aldırmamayı çoktan öğrendim. Lex'in olayından sonra benim için söylenenleri tahmin edebiliyorum. Kim bilir Kalem için neler diyorlar? Kalem benim için bütün *iyi aile çocuğu* arkadaşlarından uzaklaştı. "Onlara ihtiyacım yok," dedi.

Park bu saatte bomboş. Çalılıklardaki böceklerin şamatası geceyi yırtıyor. Mağarada Judas'tan ne bir mesaj bulabiliyorum ne de bir iz.

LAUREN DESTEFANO

Onun yerine, kırmızı okul kazağına sarınıp bir köşeye bü-
zölmüş uyuyan Amy Leander'ı buluyorum.

.

12

İksirler. Haplar. Uzmanlar. Amaçları bize yardım etmek mi, yoksa bizi itaatkârlaştırmak mı? Kendimi bildim bileli başkalarına yardım etme arzusuyla yanıp tutuştuğum için tıp okuyorum. Ama bunu da düşünmeden edemiyorum.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

BİLEĞİNE BİR KUMAŞ PARÇASI BAĞLI. SEVDİĞİMİZ biri yakılıp külleri saçıldıktan sonra yasta olduğumuzu belirtmek için böyle yaparız. Battaniye olarak kullandığı kazak ablasının olmalı.

Cep fenerimin mavi-beyaz, keskin ışığında gencecik yüzü acıyla çarpılmış. Onu görelî daha birkaç dakika bile olmadan biri arkamdan yaklaşıyor. Boğazıma bir kol sarılıyor.

O konuşmadan önce bile kalbim çılgınca çarpıyor çünkü bu yumuşak ve ölçülü nefeslerin Judas Hensley’nin olduğunu biliyorum.

“Geri geri yürü,” diye fısıldıyor. “Ses çıkarma.”

Bize *evet* diye cevap yazan çocuk tehditkâr bir havaya bürünmek istiyor ama bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Uyuyan kızı korumaya çalışıyor hepsi o. Dediklerini yapıyorum ve az sonra ikimiz de mağaranın dışındayız. Boynumdaki kolunu çekip beni kendine çeviriyor.

“Yeterince eğlenmedin mi?” diye tıslıyor.

Yüzünün, boynunun ve köprücük kemiğinin keskin açlarına odaklanıyorum. Elimde değil. Onun gibi birini hiç görmedim. Kırık cam parçalarından yapılmış bir heykeli andırıyor. “Okul arkadaşlarını buraya getirmeler. Bana mesajlar yazmalar. Şimdi ne istiyorsun?”

“Neden yalan söyledin?” diye soruyorum. Cevap verince bir an endişeye kapılıyorum. Belki de nişanlısını gerçekten o öldürdü ve beni de öldürecek. Burada yapayalnızız. İstese beni kolayca yok eder. Belki de Amy uyumuyor. Belki öldü ya da can çekiyor. Nefes alıyor muydu, hatırlayamıyorum.

Öte yandan, ben insanlarla ilgili sezgilerimde hiç yanılmam. Lex’le ilgili de yanılmadım. O olayın olduğu sabah annem yanaklarıma pembe allık sürmeyi yeni bitirmişti ki, odaya geldi. Henüz makyaj yapacak yaşta değildim ve okuldan önce yüzümü silmek için elimde ıslak bir bez vardı. Lex’le aynada birbirimize baktık ve içime korkunç bir his doğdu. Geri dönüşü olmayan bir şey yapacaktı. Ama Lex, anneme Alice’in pembe elbisesinin söküğünü dikti mi diye sormakla yetindi.

“Yalan mı?” diyor Judas sonunda. Ne kadar rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum.

“Arkadaşım sana katil misin diye sordu. Evet dedin.”

“Bu seni neden ilgilendiriyor bilmiyorum ama onu ben yazmadım. Mesajlarıma benim adıma cevap veren bir casusum var.”

Amy’nin uyuduğu mağaraya bakıyorum. “Küçük bir casus mu? Sarışın, mavi gözlü?”

Amy’nin varlığı kafamı karıştırdığı kadar beni rahatlatıyor da. Judas’ın ablasını öldürdüğünü düşünseydi burada olmazdı değil mi?

“Git buradan,” diyor. “Bir daha da gelme.”

Karar ânı geldi çünkü şimdi arkamı dönüp şu ağaçların arasına girmezsem ve evime dönüp Alice’in ayak seslerini dinlemeye devam etmezsem, bir şeylerin sonsuza dek değişeceğini biliyorum. Kalırsam ne olur emin değilim ama olduğum yerden de kıpırdamıyorum.

Dediğini yapmadığımda öfkeyle homurdanıyor. Boğazındaki damarlar belirginleşiyor.

Gözleri o günkü kadar şiş değil. Elleri de kanamıyor.

“Neden kimse seni aramıyor?” diye soruyorum. “Nasıl kaçtın?”

Kollarını göğsünde kavuşturup yaprakların arasından esen rüzgârla uyumlu bir kahkaha atıyor. Bütün koru kâğıttan çanlar gibi titriyor.

“Sence kimse polisi atlatamaz mı? Kimse babandan daha zeki olamaz mı?”

Bunu beni kırmak için söylüyor ama aldırmiyorum. Ben babamın yenilgiye uğradığını gördüm zaten. Bir hastane odasında. Ağladığını belli etmemek için boğulurcasına hıçkırdığını ve beni Lex’in başucunda uyuyor sanırken gökyüzündeki

tanrıya küftettiğini duydum. O üniformaları insanların giydiğini biliyorum. Sıradan, herkes gibi insanların.

“Beni arıyorlar tabii,” diyor. “Kral bir mahkûmu elinden kaçırdığını cümle âleme ilan edecek değildi ya? İnsanların onun otoritesini sorgulamaya başlayacağını biliyor.”

“Neden korulukta saklanıyorsun? Burası bakacakları ilk yer.”

“Başka yerlerde hemen göze çarparım. Hem dediğim gibi bir casusum var.”

“O sadece küçük bir kız,” diyorum. “Ailesi onu arıyordur.”

Bir sonraki kahkahası daha hüznü. Mağaradan bir hışırtı geldiğinde ikimiz de dönüp bakıyoruz.

Amy Leander emekleyerek yıldızların aydınlığına çıkıyor. Gece daha da ufak tefek görünüyor. Kırmızı kazağı üzerine giymiş. Ayağa kalktığı anda dizlerine kadar iniyor. Beni temkinli gözlerle süzüyor.

“Baban polis,” diyor. Bu hem bir gözlem hem de bir suçlama. “Onun için mi sürekli peşimdesin?”

“Hayır. Sen benden bu yüzden mi kaçtın? O yazılar için seni tutuklatacağımı mı sandın?”

Bana uzun uzun baktıktan sonra Judas’a dönüyor. “Sana çok dikkat çekeceklerini söylemiştim,” diyor Judas. “Kötü bir fikirdi ama ısrar ettin.”

“Babam burada olduğumu bilmiyor,” diyorum. “Ve bunu ona söylemeyi düşünmüyorum.”

“Ya arkadaşın?” diye soruyor Amy. “Şu kıvrıcık saçlı kız?”

“Tanıdığım herkesten daha iyi sır saklar.”

Amy hâlâ ihtiyatlı. Bana ölen ablasının gözleriyle bakıyor.

Bu kez gözkapaklarına sim sürmemiş. En fazla on bir yaşında olduğunu tahmin ediyorum ama şimdiden bir atlayanlar grubuna üye, evine eczaneden bir ilaç torbası geliyor ve rayları geçip kenardan bakmaya cesaret edebilmiş.

Birden onu kıskandığımı fark ediyorum.

Bir yandan da fazlasıyla ilgimi çekiyor. Kenar onunla yüzleşmeye cesaret edenlerde derin izler bırakır ama bu kız sapaşğlam görünüyor. Onun da şeytanları olmalı. Kendini toplumdaki soyutladığı kötü günleri olmalı.

“Ağabeyimi tanıyorsun değil mi?” diye soruyorum. “Alexander Stockhour. Sizin grupta.”

Gözleri yere kayıyor. “Benim hakkımda ne söyledi?” diye mırıldanıyor.

Senden uzak durmam dışında, hiçbir şey.

Judas sabırsızca iç çekiyor. “Burada ne aradığını hâlâ söylemedin.”

“İstediğim yere gitmekte özgürüm. Sizden izin mi alacaktım?” diyorum. Sesimdeki meydan okuma beni bile şaşırtıyor.

“Beni arıyordun,” diyor.

“Ben...” Hemen bir yalan bulamadığım için duraksıyorum. Evet, onu arıyordum. Şimdi evde ödevlerimi bitirmiş, yatmaya hazırlanıyor olmalıydım ama gecenin bir vakti korkuluktayım. Neden? Neyin peşindeyim?

Daha fazlasının. Bu kadar basit ve bir o kadar şaşırtıcı. Bildiğimden fazlasını arıyorum.

“Sana bakmaya geldim,” diyorum. “İyi misin diye. O gece seni polisten ben kurtardım. Nasıl olduğunu merak etmem doğal değil mi?”

“Gördüğün gibi süperim,” diyor. “Şimdi gidebilirsin.”

“Judas,” diye mırıldanıyor Amy. Judas ona bakarken yüz hatları yumuşayıveriyor. “Söyleyecek olsaydı şimdiye kadar söylerdi.”

“İsterseniz, size yemek getirebilirim,” diye öneriyorum. “Annem evde hâlâ dört kişiymişiz gibi yemek yapıyor. Halbuki bir tek ben varım.”

Judas cevap vermiyor.

“Yarın gece burada olacak mısınız? Siz olmasanız bile yemeği mağaraya bırakabilirim.”

“Olabilir,” diyor Judas ve arkasını dönüp yürümeye başlıyor.

Amy dudaklarını kemirerek aramızda duruyor. İkimizden birini seçmeye çalışır gibi bir hali var.

“Ailen seni merak ediyordur,” diyorum. “Gel, seni evine bırakayım.”

“Dedim ya, kaybolduğumdan bile haberleri yoktur.”

Ona yanıldığını söylemek için ağzımı açıyorum. Tabii ki, yokluğunu fark etmişlerdir. Bir çocuklarını kaybeden bir aile diğerinin yokluğunu nasıl fark etmez? Ama sonra bizim evi hatırlıyorum. Babam gece yarısından önce dönmez. O da dönerse tabii. Ve annem şu anda ilaçların etkisiyle uyuyor olmalı.

“İstersen trene binip yorulana kadar dolaşalım,” diyorum. “Doğruca eve dönmek istemediğimde ben hep öyle yaparım.”

Düşünüyor. Yanaklarının içini kemirirken dudakları bir sağa bir sola kayıyor. Boynundaki alyansı parmaklarının arasında çeviriyor.

Judas gölgelerin arasından ona seslendiğinde başını o yöne çeviriyor.

Judas yine bağılıyor ve Amy ona doğru yürüyor.

Birkaç adım ileride duraksayıp omzunun üzerinden bana son kez bakıyor. “İstersen yarın yemek getirebilirsin,” diyor ve ablasını öldürmekle suçlanan çocuğun peşinden karanlığa dalıyor.

Babam her zamanki uyku saatimden çok sonra eve dönüyor. Karanlıkta trenin sesini ve ardında bıraktığı sessizliği dinleyerek yatıyorum. Tren üç kez geçti ve ben hâlâ uyanığım.

Bir iskemle çekip çayı için su ısıttığını duyuyorum. Odanın önünden geçip anneme bakmaya gidiyor. Fısıldayarak konuşuyorlar ve annemlerin yatak odasının kapısı tekrar kapanıyor.

Bir zamanlar birbirlerine deliler gibi âşıklardı. Şimdi yalnızca birlikteler. Alyanslarındaki kan, Lex ve ben onları tutkal gibi birbirine yapıştırdık

Su ısıtıcının düdüğü ötüyor. Sessizlik yoğunlaşıyor. Lex bile yukarıdaki çalışma odasında dolanmıyor.

Doğrulup uykudan yeni kalkmış gibi görünmek için saçlarımı karıştırıyorum. Babam uyanık olduğumu anlarsa endişelenir. Ya da belki de artık aldırmaz. Lex’in olayından sonra bazen bir de kızı olduğunu unuttuğunu düşünüyorum.

Mutfağa gidiyorum. “Baba?”

Masada bir deste kâğıt duruyor. Babam onları hemen ters çeviriyor. “Merhaba, hayatım. Uyuyamadın mı?”

“Geldiğini duyunca kalktım,” diyorum geceliğimin eteğini burarak.

“Tüh. O kadar da sessiz olmaya çalışmıştım.”

Geçip karşısına oturuyorum. “Olsun. Sen eve dönünce rahatlıyorum.”

“Ben yokken korkuyor musun? Bu bina çok güvenli, biliyorsun değil mi?”

Kafamı sallıyorum. “Ben senin için endişeleniyorum. Eve geldiğinde iyi olduğunu biliyorum.”

Bana yorgun bir gülümsemeyle bakıyor. Masanın üzerinden elime uzanıp parmaklarımı sıkıyor. “Madem uyandın, çay içer misin? Sıcak su ikimize de yeter.”

İstemem dercesine kafamı sallıyorum. “Baba? Jud... yani katile ne olacak?”

Babam kâğıtları karıştırıyor. “Buna jüri karar verecek. Daha jüri seçimine bile başlamadılar diye biliyorum.”

“Neden? Cinayet ciddi bir suçlama.”

“Ben işin o kısmıyla ilgilenmiyorum. Biliyorsun, bu tip kararları kral veriyor.”

Gözlerini kaçırarak çayından bir yudum alıyor.

“Onunla tanıştın mı?”

“Kralla mı?”

“Katille. Kralla tanıştığını biliyorum zaten.”

“Yalnızca nezarette gördüm. Her sabah raporumu teslim etmeye giderken hücresinin önünden geçiyorum.”

“Bugün de orada mıydı?”

“Elbette. Başka nerede olacak?”

Yalan söylüyor. Babam bana yalan söylüyor

Bildiklerimi saklayarak belki ben de yalan söylüyorum. Ona ihanet ediyorum.

“Sence katil o mu?” diyorum. “Benim yaşımda bir öğrenci böyle bir cinayet işleyebilir mi?”

Hafifçe öksürüyor. “Hayatım, çok yorgunum. Uyumadan önce yapmam gerekenler var. Senin de sabah okulun var. Bunları sonra konuşsak olur mu?”

“Tabii,” diye mırıldanıyorum.

O sonra hiçbir zaman gelmeyecek, biliyorum.

Bayan Harlan kalemini klipsli dosyasına vurarak bana gülümüyor.

Huzursuzluktan sürekli kıpırdanasım var ama kendimi tutuyorum.

Bana derslerimi ve nişanımı soruyor. Tepkilerimi ölçüp not alırken bile ikide bir bana bakıyor.

Öğle teneffüsünün bitmesine yakın nihayet lafı aileme getiriyor. Ağabeyimin yaşadıklarından sonra ev hayatımın nasıl değiştiğini merak ediyor. Bizler de bununla baş etmek için ilaç tedavisi görmüş müyüz? İçimden bir ses cevapları zaten bildiğini söylüyor. Dolayısıyla yalan söylemenin anlamı yok.

“Başta hepimiz ilaç aldık,” diyorum. “Ama babamın işini olumsuz etkiledi. Görev başındayken dikkatli ve uyanık olmak zorunda. İksirler beni de uyuşturdu ve ailem sonunda onları bırakmama karar verdi.”

Anlattıklarımın yalnızca bir kısmı doğru. Annemle babam ilacı kesmeme karar vermeden önce de iksirleri lava-boya dökmeye başlamıştım. Onları içerken elimi kolumu kıpırdatamaz olmuştum. Bir tek etrafımdakileri fark edebiliyordum. Algılarım körelmişti. Bulutlara bakıp hayal kura-

miyor, uçan şehrimizin altındaki kara parçasını hiç düşünmüyordum.

O korkunç günlerin tek iyi tarafı hastanenin en üst katıydı. Bazen ağabeyimin yanma bile uğramazdım. Merdivenlerden doğruca en üst kattaki kafeteryaya çıkardım. Hastane, Tecrit'in en yüksek ikinci binası ve kafeteryanın duvarları camdan. Bulutlu bir günde yalnızca yoğun bir beyazlık görürsünüz. Dönen, ayrılan, kavuşan ve diğer bulutların görünmesi için aralanan bulutlar. Bu görüntü beni adeta büyüler.

Bayan Harlan not alıyor. "Ya annen?"

"Çok başı ağrıyor," diyorum. "Gündüz dikkatini işine verebilirsin diye yalnızca geceleri ilaç alıyor."

Cevaplarım kısa ve net. Sağlık raporlarımızda ne yazıyorsa onu söylüyorum. Kral bir atlayanı olan ailelerden ne istiyorsa onları. Kralın uzmanı tam olarak neyin peşinde bilmiyorum ama ailemi korumak zorundayım. Doğru yanıtları vermek kolay. Tek yapmam gereken her şey olmasını istediğim şekildedeymiş gibi davranmak.

"Ağabeyinle ilişkin nasıl?" diye soruyor.

"Zaten altı üstü oturuyoruz," diyorum. "Bazen ona bakmaya çıkıyorum ama karısı onunla en iyi şekilde ilgileniyor. Ağabeyimin destek grubu toplantılarına katılmasına ve ilaçlarını almasına özellikle dikkat ediyor."

Tekrar gülümsüyor ama bu gülümsemeler huzursuzluğunu artırmaktan başka bir işe yaramıyor. Öyle sahteler ki.

"İlaçlara karşı mısın?" diye soruyor. Cevabımı beklemeden masasındaki portatif güneş ısıtıcısından çaydanlığı alıyor ve içindeki sıvıyı bir fincana döküp bana uzatıyor. "Bir dene,"

diyor. “İlaçlı değil ama içindeki bitkilerin rahatlatıcı bir etkisi olduğu söyleniyor. Doğrusunu istersen, bana biraz stresliymişsin gibi geldi.”

Bu sabah trene yetişmek için kahvaltı edemedim ve şimdi de bu görüşme yüzünden öğle yemeğini kaçırdım. Belki de bu yüzden çayın tatlı ve baharatlı kokusuna karşı koyamıyorum. Bayan Harlan kendine de çay koyup üflüyor ve fincanı elinde döndürmeye başlıyor. İlk yudumumda zil çalıyor.

Bana başka bir soru daha sormak için derin bir nefes aldığı sırada ayağa fırlayıp çantamı omzuma asıyorum. “Kusura bakmayın. Gitmeliyim. İki dakika sonra ders başlayacak. Çay için teşekkürler.”

“Yarın görüşürüz, Morgan.”

“Tamam.”

Kalem beni koridorda yakalıyor. “Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim,” diyor yürürken omzuma asılarak. “Benim yüzümden cezalandırıldın. Beni affedebilecek misin?”

“Çantamı taşırsan belki.”

Hevesle çantamı alıyor

“Hey, şaka yapıyordum.”

“Eee, ne konuştunuz? Kesin sana *Tecrit’in Tarihi*’nden seçtiği paragrafları yüz kere eğik yazıyla yazdırmıştır.”

İnsanlar belki de yüz yıldan fazladır eğik yazıyı pek kullanmıyor ama hâlâ tarih derslerinde öğretiliyor. Eğik yazıda harfler kurdeleler gibi kıvrılıp bükülerek birbirine bağlanıyor. Ben de diğer bütün öğrenciler gibi bu konuda oldukça yeteneksizim. Hatta bazıları eğik yazıyı bir işkence yöntemi

olarak tanınıyor ama Kalem'in ona karşı özel bir yeteneği var.

Kafamı iki yana sallıyorum. "Basil'e ne dedin?"

"Matematik dersi aldığını. Aklıma gelen en iyi yalan buydu. Kümelerde ne kadar kötü olduğunu biliyor."

Nişanlıma yalan söyleme fikri hoşuma gitmiyor. Lex'le Alice'in birbirlerine bir gün bile yalan söylediklerini hatırlamıyorum. Ben de onlar gibi bir evliliğim olsun istiyorum. Ya da en azından eski halleri gibi olalım.

Öte yandan, Basil'e bütün gerçeği anlatamam. Ona Judas'a ilgimden ve kenarla ilgili fikirlerimden söz edersem sırf beni koruma içgüdüsüyle deli olduğumu ilan ettirebilir. Ama yalan söylemek de bir çözüm değil. Kenar insanı böyle yapıyor işte. Sevdiklerinden uzaklaştırıyor. Ayakkabın daha atmosfere değmeden hayatın bitiveriyor.

Bu düşüncelerden nasıl kurtulacağım? Olmam gereken kişiye nasıl dönüşeceğim?

Sıra oturmağında, sınıfın diğer tarafındaki Basil'e gülümsüyorum. Karşılık vermiyor. Bugün kahverengi gözlerinde tuhaf bir ifade var. Bende bir terslik olduğunu biliyor.

Dersin sonunda onunla konuşmadan kalabalığa karışmayı beceriyorum. Günün son dersi bitip de herkes servis vagonlarına doluşurken de aynı taktiği uyguluyorum. Treni kaçırmamın Basil'in şüphelerini iyice ayaklandıracağını bilmeme rağmen bu riski göze alıyorum. Trene binme fikri bugün nedense göğsümü daraltıyor.

Çalılıklardan geçip koruya giriyorum. Judas orada olacak mı bilmiyorum. Ya da olsa bile beni görünce ortaya çıkar mı?

Amy hâlâ okulda olmalı. Tabii eğer derslere giriyorsa. Ailesine bir hafta izin verildi. Günlük hayatlarına devam etmeden önce bu haftayı da yas tutarak geçirebilecekler.

Yine de, ayaklarım beni mağaraya götürüyor. Orasının bizim için yalnızca eğlenceli bir sığınak olduğu günleri özlüyorum. Bir zamanlar, Kalem’le mağara evimizmiş gibi davranıp birbirimize hayali çaylar ikram ederdik.

Biri omzuma dokunduğunda korkudan sığıyorum.

Basil beni kendine çeviriyor.

“Seni korkutmak istememiştım,” diyor.

Kalbim göğüs kafesimi delip geçecekmiş gibi çarpıyor. Ondan sır saklamanın bütün ağırlığı üzerime çöküyor. Basil bende bir haller olduğunu çoktan anladı. Sesimin her zaman ki gibi çıkmasına çabalıyorum ama konuştuğumda nefes nefeseyim. “Ben... yürüyüşe çıkmıştım.”

“Tek başına mı?”

“İstersen sen de gel.” Mağaradan uzaklaşıp göle doğru yürümeye başlıyorum. Judas, Kalem’i gördüğünde yeterince öfkelenmişti zaten. Yerini herkese söylediğimi düşünmesini istemiyorum.

“Öğle yemeğinde yoktun,” diyor Basil. Yürürken eli benimkine değiyor. Az sonra el ele tutuşuyoruz. İkimiz de bunun için özel bir çaba göstermedik. Kendiliğinden oluverdi. “Kalem matematik dersi aldığını söyledi.”

Kalem harika bir arkadaş doğrusu. Bir problemi diğeriyle çözüyor.

Gözlerimi ayakkabılarıma dikiyorum. Ona yalan söylemek istemediğim için sessiz kalmayı yeğliyorum.

“Morgan,” diyor. “Benimle konuşmazsan seninle sessiz sedasız bir altmış yıl geçireceğiz demektir.”

Geriye bu kadar zamanımız kaldı. Belki bir ay eksik, ya da bir ay fazla. Yetmiş beş yaşında yenilere yer açmak için yok edileceğiz. Verimli yıllarımız bittiğinde yaşamamız başkalarına haksızlık olur. Bizler gökyüzündeki tanrıya minnetimizi böyle gösteriyoruz. Hayatlarımızı yaşıyor ve verecek başka bir şeyimiz kalmadığında canımızı veriyoruz. Küllerimizi gökyüzündeki tanrıya gönderiyoruz. Küllerimiz sadece bir beden olmaktan çıkıp bir akımın parçası, bir güç oluyorlar. Buna küller nehri deniyor. Ruhların kusursuz ahengi. O zamana dek, hepimiz bize ödünç verilen zamanı dolduruyoruz. Gökyüzü tanrısının yıldızlar ve bulutlar diyarında, havada yüzen bir şehirde.

Yok edilme tarihimizden çok önce küsküt evine kapatılacağı zaten. Küsküt ince, sarı ve yapraksız bir ottur. Kendi başına hayatta kalamadığı için daha güçlü bitkilere dolanır. Son yıllarımızda, çocuklarımızı büyütüp en verimli günlerimizde kendimizi işimize adadıktan sonra birer küsküte dönüşeceğiz.

Altmış yılın ne kadar uzun olabileceğini tahmin etmeye çalışıyorum. Judas ne kadar süre saklanabilir? Şimdi Amy var ama bir süre sonra onun hayatındaki en önemli kişi nişanlısı olacak. Judas’la gizlice mağaralarda buluşamayacak.

Judas er geç yakalanacak. Kalem’in de dediği gibi Tecrit kralın yumruğu kadar. Sonra Judas idam edilecek çünkü hiçbir jüri masum olduğuna inanmayacak. Okulda onunla ilgili suçlamalardan konuşuyorlar. Evinde kundaklamada kullanılan malzemelerden bulmuşlar. Öfkeli mektuplar ve kanlı

bir jilet de varmış. Ben bunların hiçbirini görmedim. Sadece duydum ama bazen kelimeler kanıtlardan daha etkilidir. Kelimeler bir çocuğu ölüme götürebilir.

“Katili düşünüyorum,” diye itiraf ediyorum. “Daphne Leander’ın ölümü kafamı kurcalıyor.” En azından yalan değil.

Bir adım daha attığımda bir ışık huzmesinin içine giriyorum. Sıcak ve kör edici. “Sence Tecrit görüldüğü gibi mi?” diye soruyorum.

Bana yaklaşıncı o da ışıkla sarmalanıyor. Parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırıyor. Gözlerinde altın pırıltılar oynuyor. “Bence hiçbir şey görüldüğü gibi değil.”

Kollarını boynuna dolayıp ona yaslanıyorum. İyi geliyor. Basil ılık ve tanıdık. Çenesini kafama dayaması kadar basit bir hareket bile bana kendimi normal hissettiriyor.

Titrediğimi fark ederek bana daha sıkı sarılıyor. “Morgan?” Sonsuza dek bu anda kalamam ki. Normallik benimle hiç geçinemiyor.

“Burada kalmak istiyorum,” diyorum. “Gitmek istemiyorum.”

“Neden?” Parmaklarını ensemdaki saçlara geçiriyor. Boynunun sıcaklığı içimi ürpertiyor.

Neden mi? Çünkü bir gün bana deli diyecekler. Ağabeyimde ve bende bir tuhaflık var. Kralın uzmanı bunu biliyor. Benimle ondan ilgileniyor. Belki de doğuştan gelen bir hastalık. Belki de kanımız bozuk. Küçükken bütün öğretmenlerimizin benden yüksek beklentileri vardı. En iyi öğrencilerinden birinin kız kardeşiydim. Ama sonra Lex atladı ve herkes ona başka gözle bakmaya başladı. Bana da. Artık

kimse benden bir şey beklemiyordu. Tökezlememem onlara yetiyordu.

“Ben...” diye başlıyorum ama cesaretim kırılıveriyor.

Beni iksirlerle dolduracaklar ve hayatımın geri kalanında içimde giderek büyüyen deliliği bastırmaya çalışacaklar.

“Sana yalan söylemekten bıktım,” diyorum. “Ben normal biri değilim.”

Basil beni omuzlarımdan tutup çimlere oturtuyor ve karşımda diz çöküyor. “Titriyorsun.” Ellerini kollarımdan aşağı kaydırarak bileklerimi tutuyor. “Ne konuda yalan söyledin ki?”

“Lex,” diyorum. Aklıma ilk bu geliyor. “Ben Lex’e dönüşüyorum.”

“Saçmalama, Morgan. Ne demek Lex’e dönüşüyorum?”

“Öğle teneffüsünde matematik dersi almıyordum. Kralın uzmanıyla birlikteydim. Cinayetten sonra hepimizle konuşan kadınla. Benden ne istiyor bilmiyorum. Ne kadarını biliyor, onu da bilmiyorum. Bana ailemle ilgili sorular sorup duruyor. Kenarı düşünüyor muymuşum? Ona yalan söyledim, Basil. Kenarı hiç düşünmediğimi söyledim. Ama düşünüyorum. Onunla ilgili rüyalar görüyorum. Rayların ötesinde ne olduğunu merak ediyorum. Atlamak istemiyorum. Sadece aşağı bakmak istiyorum. Orada ne olduğunu bir teleskoptan değil, kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

Basil’in beni ayağa kaldırıp doğruca saat kulesine sürüklemesini bekliyorum, ama o “Kenardan baksan bile, rüzgârdan hiçbir şey göremezsin,” diyor. “Sadece kara parçaları görürsün. Teleskopun yakaladığı görüntülerden çok da farklı olmaz.”

“Ya ben de Lex gibi kenarın büyüüne kapıldıysam? Ya bir gün dayanamayıp atlarsam?”

“Bunları uzmana söylemedin değil mi?”

Kafamı sallıyorum. “Hayır.”

“Onunla görüşmeni annenle baban mı istedi?”

“Onlar bilmiyor. Müdür onları boşuna üzmememi söyledi.”

Basil öfkeli görünüyor ve bu, gerginliğimi artırıyor. Basil kolay kolay kontrolünü kaybeden biri değildir

“Bana söylediklerini sakın o uzmana söyleme.”

“Yapamam zaten. Cesaret edemem. Sana bile zor anlattım.”

Bana doğru eğildiğinde alınlarımız birbirine değiyor. “Sende bir anormallik yok, Morgan,” diyor. “Böyle hissetme, lütfen.” Karnıma aynı anda hem bir sıcaklık hem de buz gibi bir ürperti yayılıyor

Nasıl oluyor bilmiyorum. Aynı anda başlarımızı yana eğiyoruz ve dudaklarımız buluşuyor. Bütün endişelerimi unutuyorum. Onları güneşle, Basil’in ağzının tadıyla ve altmış yıl sonra küle dönüşeceğimiz gerçeğiyle takas ediyorum. Havaya savrulacak ve bir anlık uçuştan sonra her yere dağılacakız. Ama şimdilik sık nefeslerimiz birbirine karışıyor ve Basil kalbimi çıkarıp avucunda tutuyormuş gibi hissediyorum.

Benim diğer kızlar gibi olmadığımı biliyor. Normal kızlar gibi. Bir yanımda havada yüzen bu şehrin kenarından kayıyor ama Basil umursamıyor. Buna aldırıyor.

Belki artık ikimiz için de çok geç.

13

Tarih kitabımızda aşkla ilgili bir bölüm olmalı. Gökyüzündeki tanrının bizi yaşatması da aşkla alınan bir karar değil miydi? Hayatımızı katlanır ve katlanılmaz kılan da aşk değil mi?

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

İLK ÖPÜCÜK KALICIDIR. BİTTİĞİNDE DUDAKLAR-
DAN en olmadık yerlere kayar. Mideye. Parmak uçlarına. Dizlere. Çakıl taşlarında bizi izler. Hatta bizimle trene bile biner.

Trenin sarsıntısını kaburgalarımda hissediyorum. Saat geç olduğu için vagon, işlerinden evlerine dönenlerle dolu. Etrafımızı böcekler sarmışçasına, kulaklarım hiç durmadan uğulduyor. Sanki cildimden bir deri tabakası kalkmış gibi en ufak dokunuşlara bile hassasım.

Basil beni kalabalıktan korumak istercesine yanına çekiyor. Şakağımı öptüğünde gözlerimi kapıyorum. Bir kez öpüş-

tük ya, aramızdaki o gerginlik kayboldu. Şimdi beni bin kere, hatta on bin kere öpebilir.

Tren durduğunda yolculuğun ne kadar kısa sürdüğünü düşünüyorum. Basil dengemi kaybetmemem için kolunu belime doluyor. Kendimi yeni bir dünyaya uyanmış gibi hissediyorum.

Alice ilk öpücüğün tuhaf hissettirdiğini söylemişti. Ne kadar haklıymış.

Basil beni eve bırakırken gözlerim bir buluta takılıyor. Bulutlu günlerde, gökyüzü bembeyaz olduğunda, Tecrit boş bir sayfadaki bir nokta gibi geliyor. Biri geri kalanını da çizsin istiyorum.

“Kralın uzmanıyla yeniden görüşecek misin?”

“Bana aksi söylenene kadar her gün,” diyorum.

Basil’in suratı asılıyor. Kızgınlığının benimle ilgisi yok. Beni korumaya çalışıyor hepsi o. İyi ki ona söyledim. Yerde olsaydım, ben de söylemesini isterdim. “Annemle babam bilemeyecek,” diyorum. “Bizi yanlış yetiştirdiklerini düşünmelerini istemiyorum. Lex’ten sonra buna dayanamazlar.”

Cesaretimi toplayıp yüzüne bakıyorum. “Ya beni durduramazsan? Ya delirip atlarsam?”

Ellerimi sıkıyor. “Yalnız gitmene izin vermem.”

Bu belki de birinin bana söylediği en güzel söz. Minnetimi göstermek için gülümsüyorum.

“Girelim mi?” diyor Basil evin önünde

“Daha değil.” Yine bulutlara bakıyorum. Bu öğleden sonra bitmesini istemediğim uzun bir an gibi. Basil biraz daha yanımda kalsın istiyorum. Yanaklarımdaki bu sıcaklık hemen geçmesin.

Elimi belimin hemen yukarısındaki girintiye koyduğunda oraya hoş bir ürperti yayılıyor. “Benimle oyun parkına gel istersen,” diyor. “Akşam yemeğinden önce kardeşimi bulmalıyım.”

“Tamam.”

Oyun parkı, parka yakın. Bu durumda trene boşuna bindik ama Basil buna aldırıyor. Zamanı durdurmaya çalıştıkça sanki daha hızlı geçiyor.

Oyun parkında tek bir çocuk var. Baş aşağı metal çubuklara asılmış.

“Leland,” diye sesleniyor Basil ve çocuk beceriksizce aşağı atılıyor.

“İlerleme var. Son gördüğümde kafa üstü düşüyordu,” diyorum.

“Mobilyalarda alıştırma yapıyor,” diyor Basil iç çekerek.

Leland tozlanan dizlerini silkeleyip bize doğru koşuyor. “Yemek saati mi geldi?” Alyansının zinciri dönmüş. Basil onu düzeltiyor.

“Şimdi oldu,” diyor. “Kravatın nerede?”

“Kaybettim.”

“Nerede kaybettin?”

Omzunu silkiyor. Yedi yaşındaki her çocuk Leland kadar dikkatsiz değil. Basil’in hatırına eşyalarına daha çok özen göstermeye çalışıyor ama bu çabası hiç mi hiç işe yaramıyor. “Merhaba, Morgan,” diyor burnunu kaşıyarak.

“N’aber, ufaklık?” diyorum. Basil’in öfkesine gülmek için kendimi zor tutuyorum. “Üzülme, kravatın bir yerden çıkar.”

“Bu sene kaybettiği üçüncü kravat,” diye homurdanıyor Basil.

“Belki de hep aynı kravattır. Birileri onu bulup bana yeni diye yutturuyordur,” diyor Leland. “Çünkü hiçbirisi aynı anda ortaya çıkmıyor.”

“İlginç bir teori,” diye mırıldanıyorum

Gülüyor. “Bize yemeğe mi geliyorsun?”

“Hayır,” diyorum. “Başka bir gün gelirim.” Ona yetişmek için Basil’le adımlarımızı sıklaştırıyoruz. Leland atlıyor, zıplıyor, sürekli hareket halinde. Bence ileride bir oyuncu ya da sporcu olacak.

Ya da bir kâşif. Mantıklı gelmese de, böyle düşünmeden edemiyorum. Oysa kâşifler yeryüzündeki insanlarla ilgili hikâyeler içindir. Kâşifler gökyüzüne sürgün edilen bir şehirde doğmayanlar içindir.

“Oyun parkında tek bir polis bile yoktu,” diyor Basil, kardeşinin duymaması için sesini alçaltarak.

“Hiçbir zaman yoktu ki. Hatırlamıyor musun, küçükken bazen eve hava karardıktan sonra dönerdik.”

“O, o zamandı,” diyor. Yüzündeki endişeli ifadeyi geç fark ediyor ve fark ettiğinde de söylemiyor. Gülümsemeye çalışıyor.

Kolunu yakalayıp onu durduruyorum. “Leland’e kimse zarar veremez.”

Belime sarılıp beni kendine çekiyor. Kendimi pervanelerle dolu bir kavanoz gibi hissediyorum. Birden kapağım açıldı ve pervaneler telaşla uçuştı. Küçücük dünyamız nasıl güvensiz olabilir ki? Nasıl kusurlu olabilir?

Leland birkaç adım önümüzde bir kaldırım taşından diğerine sıçrayarak kendince bir oyun oynuyor. Onun sonu

Daphne gibi olmayacak. Tabii ki olmayacak. Leland öylesine yaşam dolu ki güneşe giden yolda onu ölüm bile yakalayamayacak.

Acaba yeryüzündeki insanlar da dünyalarının çocukları için çok büyük olduğunu hissediyor mudur?

Akşam yemeğinden sonra, annem nakışıyla kanepeye kuruyor. Ben de ödevimi alıp yere oturuyorum. Bazen gözlerim kumaşın altına kayıyor. Boş kumaş giderek renkli dikişlerle kaplanıyor. Renkler annemin iyi bir ruh hali içinde olduğunu göstergesi. Hafiften bir şarkı da mırıldanıyor.

Neşesi uzun sürmüyor tabii. Çok geçmeden baş ağrısı ilacı uykusunu getiriyor. Yatmadan önce eğilip beni öpüyor.

Denklemlerle ilgili ödevimi bitirip annemin hafif horultusunu duymayı bekliyorum. Sonra akşam yemeğinden artanları suda eriyebilen birkaç kat kâğıda sarıyorum. Böylece ortada kanıt bırakmamış olacağız. Judas'ı mı, yoksa kendimi mi korumaya çalıştığımdan emin değilim.

Kapıyı açtığımda katlı bir kâğıt parçası üzerime uçuyor. Onu açtığımda Kalem'in kusursuz yazısıyla karşılaşyorum.

Nereye gideceğini biliyorum, M

Sakın bensiz gitme.

K

Kalem'i bütün planlarıma dahil ettiğim için bir an ona haber vermeyi düşünüyorum. Sonra duraksıyorum. Judas zaten bana güvenmiyor ama Amy'nin yeni yeni güvenmeye başla-

dığını hissediyorum. Kalem'i yanımda götürmem ikisini de korkutur. Hatta bana kalırsa Amy, Kalem'in kayalara yazdığı soruya sırf onu korkutup oradan uzak tutmak için öyle cevap verdi.

Hem Kalem de benden sır saklıyor. Bana kızmaya hakkı yok.

Mağarayı boş buluyorum. Belki de Judas'la Amy bana güvenmemeye karar verdi.

Yemeği bırakıp çıkıyorum.

Başka bir yayın yapılmasa da, haberler çabuk yayılıyor. Ertesi sabah trende Judas Hensley davası için jüri seçiminin başladığını duyuyorum. Herkes merakla fısıldaşıyor.

Kalem hiç oralı değil. Cama nefesini üfleyip adını yazıyor.

"Tek bir bulut bile yok," diyor Thomas. "Neredeyse aşağısı görünecek."

Kalem'in omzunun üzerinden bakıyorum. Aşağıyı en açık havalarda bile hayal meyal görebiliyoruz. Tek gördüğüm tahta parmaklıklar, gökyüzü ve rayların ötesindeki ıssız topraklar oluyor. Kenarda dursam belki teleskopun yakaladığı kara parçalarını da görürdüm.

Kenarı düşününce istemsizce yumruğumu sıkıyorum. Basil bileğime dokunuyor.

Kalem uzaklara daldı. İç çekip başını omzuma dayıyor ve camdaki adının gün ışığıyla dolup kayboluşunu izliyor.

Görüşmemizin sonuna doğru Bayan Harlan ikimize de birer fincan çay daha koyuyor.

Bana yardım etmek istediğine inanmak istiyorum ama varlığı beni germekten başka bir işe yaramıyor. Uykularımın nasıl olduğunu ve annemin ne sıklıkta iksir içtiğini soruyor. Ağabeyimi, hatta Alice'i soruyor. En kötü olaylar karşısında bile sağlam durabilen, yenilmez Alice'i. Sonsuza dek yalnız kalmanın eşiğindeyken bile soğukkanlılığını koruyabilen Alice'i.

"Yengen çocuğunu aldırma zorunda kalmış," diyor.

Zile bakıp bir an önce çalması için dua ediyorum.

"Evet. Üç yıl oldu."

"Sonrasında hastalandı mı?"

"Bilmiyorum. O zamanlar küçüktüm. Açıkçası fazla ilgilenmedim." Yalan söylüyorum. Oysa sonraki haftaları en ince ayrıntısına kadar hatırlıyorum. Kederinden ölecekmiş gibi görünürken nasıl sağlıklı olabildiğini bir türlü anlamıyordum.

"On üç yaşındaydın değil mi? Ama o ya da ağabeyin krala kızsız hatırlardın herhalde? Tecrit'in kanunlarını sorgulasalar?"

"Evet, hatırlardım ve öyle bir şey olmadı," diyorum. Yine yalan söylüyorum. Lex'i hayatımda hiç o kadar öfkeli görme-miştim.

"Benimle açık konuşabilirsin, Morgan," diyor. "Merak etme, ailenin başı derde girmeyecek. Bu tip prosedürlerde böyle sorular hep sorulur."

"İnanın, kızmadılar. Normal karşıladılar."

Prosedür. Bu kelime de benim için tıpkı *olay* gibi kötü anlamlar taşıyor. Kürtaj prosedürü. Yok edilme prosedürü. Ölülerini yakma işleminin diğer adı, tozlaştırma prosedürü.

Sağlıksız doğan bebeklerin yok edilmesini öngören merhamet prosedürü. Lex eczacıyken durmadan böyle şeylerle uğraşıyordu. Onun tanık olduklarını bilmek bile istemem.

Neyse ki, zil çalıyor. Daha çayım soğumadan odadan çıkıyorum.

Basil beni müdürün odasının önünde bekliyor. Hemen kolunun altına giriyorum ve Bayan Harlan'la sinir bozucu sorularından uzaklaşıyorum. Bugün günlerden cuma. İki gün serbestim ama bu bile sıkıntıyı geçirmiyor.

“Ne konuştunuz?” diye soruyor Basil.

“Biliyor,” diyorum usulca. “Neyin peşinde bilmiyorum ama ailemle ilgili bir durum var.”

Okuldan sonra Kalem'le Pirinç Fasulyeler Süs Eşyaları'na gidiyoruz. Burası bir masal şatosundan esinlenerek dekore edilmiş küçük bir oyuncakçı. Bir kulesi ve bir balkonu bile var. Tecrit'te hiç şato yok. Fazla büyük ve kullanışsızlar. Ama Tecrit havaya yükseldiğinden beri böyle bir kavramımız var. Ya da belki yeryüzündeki şato masalları gerçek değildir ve biz onları kendimiz için hayal etmişizdir. Prenses bile bir şatoda yaşamayı istediğini söyledi. Hem de bir şatoyu andıran yüzlerce yıllık saat kulesinde oturmasına rağmen.

Kalem'le bu oyuncakçıya daha çocukken âşık olduk ve bir daha da hiç kopamadık. Yıldız festivali hediyelerimizi buradan almak ve onları birbirimize erkenden vermek artık bizim için bir gelenek haline geldi.

Tecrit'teki insanlar doğum günlerinde birbirlerine hediye almasa da Kalem'le festival hediyelerimiz aynı zamanda geç

doğum günü hediyelerimiz sayılır çünkü dostluğumuzun yıldönümü de kutlamış oluyoruz. Kalem benden yalnızca birkaç gün sonra doğdu. Annelerimiz de bu vesileyle tanıştı ve arkadaş olduk. Kalem'in ekim bebeklerinden olması bekleniyordu. Ben kasım grubundaydım. Ama ekimin sonunda annem erken doğum sancılarıyla hastaneye koşmuş. Kalem'in annesi de o sırada gaz sancılarını doğum sancısıyla karıştırdığı için evine gönderiliyormuş. Sonuçta, ikimiz de o hafta doğmuşuz. Ben aceleciymişim, Kalem tembel.

"Küsküt evine girdiğimizde de buraya gelir miyiz?" diye soruyorum.

"Ben genç ölmeyi planlıyorum," diyor Kalem parmağını bir dizi minik tahta prens ve prensesin üzerinden geçirirken. "Umarım trajik bir ölüm olur. Yeterince ihtişamlı gidersen ölümsüz olursun."

"Saçmalama."

"Ne yapayım? Burada ciddi olmak gelmiyor içimden." Küçük, metal bir böceği avucuna koyuyor. Kuyruğunun altındaki etiketi okuyor. Dört kanadına ve uzun kuyruğuna bakılırsa, dört kanat pervanelerinden esinlenerek yapılmış. Onları su kenarlarında sık sık görüyorum.

Kalem böceğin sırtındaki ipi çektiğinde vızıldayarak havalandırıyor ve tepemizde uçmaya başlıyor. Kalem keyifle bağırıyor.

Genç ölmeyi planladığını söylüyor. Halbuki bence sözünü sakınmayan, bilge ve eğlenceli bir yaşlı olacak. Etrafında tonikler ve oyuncaklar olacak. Genç âşıklara su topları atıp kaçacak.

Pervane omzuna konuyor. “Bunu istiyorum,” diyor. “Tonikten kafayı bulduğumuzda ne kadar eğlenceli olacağını düşünsene.” Bu dediği sadece birkaç kez oldu. Çoğu da Lex’in olayından sonraki yıldız. Kalem, mağaramıza annesinin toniklerinden birini getirir ve bana onu içersem canımın daha az yanacağını söylerdi. Evet, birkaç saatliğine böyle bir etkisi olurdu ama sabah hayatım yine beni beklerdi. Bir de o dayanılmaz baş ağrısı vardı tabii.

“Ben sana ayıkken hoşuna gidecek bir hediye almak istiyorum,” diyorum.

Omzundaki pervaneyi korumacı bir tavırla avucuna alıyor. “Bu beni her türlü eğlendirir. Sen bir şey beğenebildin mi?”

Gözüm günlüklere takılıyor. Tecrit’teki bütün kitaplar gibi, bunların sayfaları da geri dönüştürülmüş kâğıttan. Çoğunlukla beyazlar ama içlerinde bazı lekeler, eski resimlerden parçalar ya da tanımadığım birinin el yazısından kelimeler bulacağımın eminim. Bembeyaz sayfalar hem az bulunuyor, hem de pahalılar. Ağabeyimin transkripsiyon makinesinin beyaz ruloları bir istisna. Lex kör olduğu için böyle bir ayrıcalığa sahip. Harfleri hissedebilsin diye üzerlerinde kabartılar var. Dolayısıyla kâğıt lekesiz olmak zorunda.

Bir akşam Lex’in öfkeyle bir deste kâğıdı yırttığını gördüğümde çılgın atmak istedim.

“Daha değil,” diyorum.

“Gel, yukarı bakalım,” diyor Kalem yeni oyuncaklarını okşayarak. “Lex’e hediye alacak mısınız?”

“Hayır. Bu yıl ona verebileceğim en iyi hediye huzur

ve sessizlik olduğunu söylüyor. Horlamam yüzünden aklını yazılarına veremiyormuş.”

“Sen horlamazsın ki. Sana takılmak için söylüyor.”

“Tek çocuk olduğun için şanslısın,” diyorum.

Gıcırdayan tahta merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Merdivenin yanındaki duvarda alev fenerleri var.

Birden aklıma Judas’ın ay ışığının vurduğu keskin hatlı yüzü geliyor. Basil’e delirmekten korktuğumu söylediğimde beni öptü. Galiba ilk kez ona karşı Alice’in Lex’e, annemin babama beslediği türden duygular hissediyorum. Judas’ın nişanlısının ölmesi haksızlık. Özellikle de bu yaşta.

Hiç öpüşmüşler midir? Birbirlerine âşıklar mıydı, yoksa Judas ömrümde aşkı hiç tatmayacak mı?

“Sohbetine doyum olmuyor,” diye dudak büküyor Kalem. Üst kata çıktığımızda yine pervanenin ipini çekiyor ve oyuncağ tepemizde turlamaya başlıyor.

“Basil beni öptü,” diyorum.

Pervane avucuna konuyor.

“Nihayet! Erkekliğinden şüphe etmeye başlamıştım. Az kalsın revirden şu doğal içgüdüler dersiyle ilgili bir broşür alacaktım.”

Yüzüm yanmaya başlıyor. “Yok artık.”

“Nasıldı?” diye soruyor.

Gözlerimi ayakkabılarıma dikiyorum. Bir şey söylememe gerek yok, zira gülümsemem her şeyi anlatıyor.

Kalem kolunu omzuna atıp beni su toplarının, çöp şekerlerin ve buna benzer çeşitli şakaların olduğu rafa götürüyor. “Gel, tamamen büyümeden sana çocuksu bir şey bulalım.”

*

Mağaraya bıraktığım yemeğin yerinde yeller esiyor

Judas yakınlarda bir yerdeyse bile Amy onunla değildir. Bu gece atlayanlar grubunun toplantısı var.

“Bunu buraya bırakıyorum,” diye sesleniyorum ağaçlara doğru ve elimdeki yiyecek paketini aynı yere koyuyorum. “Elmalı tarçınlı ekmek. En sevdiğim. Annem bunu sırf ona çocukluğumu hatırlattığı için pişirdiğini söylüyor. Ben küçüken her gün elmalı tarçınlı ekmek diye tutturmuşum.”

Az sonra tepemden bir ses geliyor. “Annen süper yemek yapıyor.” Dallar hışırıyor ve bir gölge tam önüme atlıyor. “Benimki yalnızca çorba yapar. O bile o kadar lezzetli değildir.”

Başım la yukarıyı gösteriyorum. “Dün de orada mı saklanıyordun?”

“Bunu sana söylersem iyi bir kaçak olmam.” Mağaraya giriyor.

Peşinden gidiyorum ve yere oturduğumuzda aramıza cep fenerimi koyuyorum. Işığı kuvvetli değil ama ne yediğini görmesine yeter.

Yemek yerken Judas’ı rahatsız etmemeye çalışıyorum. Sorular ve itiraflarla dolup taşsam da, onu ürkütmek istemiyorum. Ona trende duyduklarımı ve bir uzmanın beni ailemle ilgili sorguladığını anlatmak istiyorum. Daphne’yi ve onun ölümüyle ilgili ne bildiğini sormak istiyorum. Onu özlüyor mu? Onu seviyor muydu?

Lokmasını çiğnerken birden durup bana bakıyor. “Ne oldu?”

Gözlerimi ona diktiğimi fark edince başımı eğiyorum. “Amy nasıl...” Doğru kelimeleri arıyorum. “Nasıl böyle sağlam kalabilmiş?”

Ekmekten bir lokma daha ısıyor. “Sağlam?”

“Ağabeyim de bir atlayan. Onlardan yeterince gördüm. Hepsinde bir iz var ama Amy çok sağlıklı görünüyor.”

Gözlerini kısıyor. Hâlâ bana güvenebileceğinden emin değil. Ya da belki beni anlattıklarını anlamayacak kadar aptal sanıyor. “Amy tuhaf bir kız,” diyor. “Hep öyleydi, hep de öyle kalacak. Yedi yaşındayken her nasılsa kenara gitmiş. Okulda dışarı çıktıkları bir tenefüs kimseye görünmeden ortadan kaybolmuş.”

Yedi mi?

“Bir polis onu baygın buldu. Ne yaptığını bilip bilmediği uzun süre tartışıldı. Ailesi yolunu kaybettiğinden emindi. Amy dört kanat pervanelerini ve çalı sineklerini severdi. Bir kanatlı gördü mü hemen peşine takılırdı. O gün de öyle olduğunu düşündüler.”

“Ama sen aksini düşünüyorsun?”

“Evet. Amy’ye sorsan bunu neden yaptığını hatırlamıyor. Uyandığında fiziksel bir rahatsızlığı yoktu ama kendinde değildi. Her şeyi unutuyor. Bazen gözleri arkaya dönüyor ve avazın çıktığı kadar bağırırsan da seni duymuyor. Hisleri çok kuvvetli. Birinin yok edildiğini hissedebildiğini ve düşüncelerinin rüzgârda sürüklenişini duyabildiğini söylüyor. Büyükannesi güneş hastalığından öldü. Amy onu rüyalarında görüyor. Hayaleti peşini bırakmıyormuş. Annesiyle babası onu bir süre bir uzmana götürdü.”

Benim de bir uzmanla görüştüğümü söylemiyorum. “İşe yaradı mı?” diye soruyorum.

“Elbette. Ona daha iyi bir yalancı olmayı öğretti.”

*

Kendinde değildi.

Eve dönerken Judas'ın bu sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Amy belki de Judas'a bu yüzden güveniyor. Belki de Daphne'yi gerçekten Judas öldürdü

Amy'de bir tuhafılık varsa, ben de var çünkü ben de Judas'ın Daphne'nin katili olmadığından eminim.

Eve döndüğümde Kalem'i merdivenlerde buluyorum. Pamuklu geceliklerinden birini giyip kıvrıkcık saçlarını örmüş. "Bensiz gittin," diyor.

Ya yorgun ya da yalnızca üzgün.

"Özür dilerim ama onu ürkütmek istemedim," diyorum. "Bana biraz zaman tanı. Sonra sizi tanıştıracam."

Kafasını iki yana sallayıp gözlerini yere diyor. "Hayır, tanıştırmayacaksın," diyor. "Onu kendine saklıyorsun."

Hangisi canımı daha çok acıtıyor bilmiyorum. Benim hakkımda düşündükleri mi, yoksa bunlarda gerçek payı olması mı?

"Kalem..."

"Yeter." Kalkıp merdivenleri çıkmaya başlıyor. "Ben yatmaya gidiyorum."

Peşine takılıyorum. Evinin kapısında bana dönüyor. Gözlerinde donuk bir ifade var ve buna sebep olmaktan nefret ediyorum.

"Bekle," diyorum.

"Neden?" Evine giriyor ve kapıyı yüzüme kapamadan önce "Sen beni bekledin mi?" diye soruyor.

14

Geçen yıl, çiçmlerden uzanmış, bulutlardan konuşurken nişanlım bana evlenme teklif etti. Güldüm. Ona tabii ki onunla evleneceğimi söyledim. Zaten birbirimize verilmişdik. “Öyle olmadığımızı hayal et,” dedi. “Benimle evlenir misin?”

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

DAPHNE’NİN KESİK BİLEKLERİNİ, BİR AĞACIN TEPE-
sindeki Judas’ı ve Kalem’in sözlerini düşünüyorum. Onunla
daha önce de tartıştık ama en son ne zaman bu kadar yaralı
görünüyordu hatırlayamıyorum. Kendimi berbat bir arkadaş
gibi hissediyorum. Cinayetle suçlanan bir çocuk ve hayaletlerden
konuşan bir kızla buluşmak için Kalem’in arkasından iş çevirdim.

Ağabeyim çalışma odasında dolaşırken parkeler gıcırıyor.
Biz iki uykusuz, bir türlü huzur bulamıyoruz.

Yataktan kalkıp Lex’le Alice’in dairesine çıkıyorum. Alice
uyanmasın diye kapıyı anahtarım ile açıyorum. Alice’in uyku-

su hafiftir. Lex bir şey kıracak, kendine zarar verecek ya da bir kriz geçirecek diye hep tetiktedir. Babam bir keresinde Lex'in Alice'in asla sahip olamayacağı çocuğu olduğunu söyledi. Lex'i hiçbir zaman affetmedi. Tıpkı annem gibi. Annem ona bakmaya bile katlanamıyor. Ama babam, Alice'i sevdiği için üst kata çıkmak için bahaneler uyduruyor. Onun iyi olduğunu bilmek istiyor. Alice'in annesiyle babası artık kızlarını hiç ziyarete gelmiyor. Bir atlayanın evine gitmekten utanıyorlar.

Ev karanlık ama burada o kadar az mobilya var ki, ağabeyimin çalışma odasına giderken hiçbir şeye çarpmıyorum. Usulca kapıyı tıkladıyorum.

Odada dolanırken transkripsiyon makinesinin çarkları onun sesini takip edip onun kelimeleriyle dolu bir kâğıt rulosu daha tükürüyor. Birden ayak sesleri kesiliyor.

“Lex?” diye fısıldıyorum

Kapıyı açıyor. Aralık pencereden kâğıttan bir feneri andıran ayı görememesi ne yazık. Alice haklıydı. Elimi uzatsam aya dokunabileceğim sanki.

“Morgan? Ne oldu?”

“Uyuyamadım. Seni işinden alıkoyduğum için özür dilerim.”

“Zaten bırakacaktım. Bu gece ne yaparsam yapayım parçaları birleştiremiyorum. Böyle olduğunda bazen biraz ara vermek gerekir.”

En sevdiği köşeye oturuyor ve bozuk saati uzun parmakları arasında evirip çeviriyor.

Karşısına geçip gözlerimi kapıyorum. Lex'in karanlığına gömüldüğümü hayal ediyorum. Pencereden gizlice bizi dinleyen ayı unutmaya çalışıyorum.

“Hikâyen neyle ilgili?” diye soruyorum.

“Korkunç şeylerle.”

“Hayaletler mi?”

“Hayaletler korkunç değil ki. Gerçek bile değiller. Tek bir hayat bize yetmediğinde onları uyduruvermişiz. Aslında tek amaçları bize kendimizi daha iyi hissettirmek.”

Ağabeyim hayal gücü bu kadar geniş birine göre bir o kadar da mantıklı.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve gözkapaklarımın karanlığında cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Ağabeyimle bir trende amaçsızca yolculuk ediyormuşuz gibi davranıyorum. Birbirimizle asla paylaşmadığımız düşüncelerimizi kovalıyormuşuz gibi.

Ağzımdan çıkan ilk cümlenin bir soru olacağını sanıyordum, ama yanılmışım. “Babam da, sen de bizlerin görmemesi gerekenleri gördünüz. Korkunç şeylere bu yüzden bu kadar takıntılısınız.”

Bir şey demiyor.

“Alt katta oturan o kadın gibileri gördün. Yeterince güçlü olmayan bebekler, yok edilme çağına gelen insanlar gördün.” Duraksıyorum. “Ve bir de Alice’i.”

Uzun bir süre sonra, “Özellikle de Alice’i,” diyor.

Onu kızdırdığımı düşünüyorum. Yine kendi kabuğuna çekilecek, beni yanından kovacak ve yarın bu konuşmayı hiç yapmamışız gibi davranacak.

“Eee?” deyince şaşırıyor ve biraz daha cesaretleniyorum. “Kenara bu yüzden mi gittin?” diye soruveriyorum.

Hemen cevap vermeyince gözlerimi açıyorum. Ay ışığı yüzünün sadece yarısını aydınlatıyor. İkimizin de yüzü yuvarlak.

Lex o olaya dek genç görünürdü. Şimdi daha yaşlı duruyor. Yok edilme yaşına yaklaşan biri gibi. Annemin ona neden bakamadığını anlıyorum. Lex'in yüzüne gençliğinin izlerini sürmeden bakmak zor.

"Bu gece sorularla dolusun," diyor kolundan sarkan bir ipliği çekerek. Gömleklerinin dikişlerini gevşetip sarkan ipleri parmaklarına dolamak Lex için vazgeçemediği bir alışkanlık. Alice'i kaç kez bundan şikâyet ederken duydum.

"Keşke olmasam," diyorum. "Keşke hiçbir şeyi merak etmesem ama bazen dayanamıyorum. Öğrenmek istediklerim hiç bitmiyor."

"Küçükken de böyleydin. Gözleri olan bir soru işareti gibiydin."

"Neden aşağılar gibi söylüyorsun? Bu kötü bir şey mi?"

"Biz havada duran bir şehirde yaşıyoruz, Morgan," diyor. "Bu bazılarına yetiyor ama sen ve ben gibiler hep daha fazlasını arıyoruz. Bir gün benim gibi acı çekeceğini bildiğim için üzülüyorum. Bu şehirden başka hiçbir şeye sahip olamayacaksın. Bunu kabullenmek için illa bir bedel ödemen mi gerek?"

Yeryüzüyle ilgili meraklarım beni hep korkuttu. Aynı şeylere defalarca kafa yordum, endişelendim. Tıpkı şimdi yanımdan geçip giden tren gibi, merakım beni hep yeni bir istasyona götürdü. Lex'in haklı olduğunu biliyorum ama henüz vazgeçmedim. Daha fazlasını aramaya devam edeceğim. Daha fazlası tren raylarının bu tarafında olsa bile.

"Sana ne çok benziyorum değil mi?" diyorum.

Kafasını iki yana sallıyor. "Hayır. Sen farklısın. Hep öyleydin."

“Lex?”

Ay ışığından mı, sessizlikten mi bilmiyorum. Ya da belki beni çılgına çeviren iç huzursuzluğumdandır ama ona uzmanı, Judas’ı ve Amy’yi anlatmak istiyorum. Ona kendime bile itiraf edemediklerimi söylemek istiyorum. Eski günlerimizi özlediğimi bilsin istiyorum. Babamın hep dışarıda olmasının ve annemin uyanmak bilmemesinin onu suçu olduğunu haykırmak istiyorum. Lex’in artık onlara ihtiyacı yok ama benim var. Sırf o bir hata yaptı diye ben de aileme ihtiyacım yokmuş gibi mi davranmak zorundayım?

Lex duvara yaslanıyor. Konuşmamı beklemediğini fark ediyorum çünkü konuşmayacağını biliyor. Karanlıkta uzanıp yumruğuyla dizime hafifçe vuruyor. “Uyu artık,” diyor. “Beni kaygılarımın baş başa bırak. Tek derdim sen değilsin.”

Sabah yatak odamın kapısı çalınıyor.

“Evet?” diyorum

Kalem kapıdan başını uzatırken hâlâ ayılmaya çalışıyorum. “Çıplak uyumuyorsun değil mi?” diye soruyor.

Doğrulup gözlerimi kırpıştırıyorum. “Rüyamda seni gördüm. Bir merdivenle bulutlara çıkıyorduk.”

Ayakucuma oturup bağdaş kuruyor. “Ben üstte miydim, altta mıydım?”

“Yanımdaydın. Geniş bir merdivendi.”

Düşünceli bir hali var.

“Yol boyunca bana söylenip duruyordun.”

Ellerini kucağına koyuyor. “Morgan, özür dilerim. Çocukluk ettim. Huzursuzluğuma ver.”

“Sensiz gitmemeliydim,” diyorum.

“Hayır. Seni anlıyorum. Yakışıklı prensinle buluşmaya giderken rakipsiz olmak istemen doğal.”

Yastığımı suratına fırlatıyorum ve ikimiz de kıkırdıyoruz.

Kalem annemin bizi dinlemesinden endişelenerek aralık kapıya bakıyor. Sonra “Nasıl biri anlatsana,” diye fısıldıyor.

Tekrar yatıp gözlerimi tavana dikiyorum. “Bilmem ki. Kimseye güvenmiyor. Ve çok üzgün.”

“Neden acaba?” diyor alayla.

“Onu öldürdüğüne inanmıyorum,” diyorum.

“Haklı olabilirsin. Onunla mağarada yalnızdın ve seni parçalara ayırmadı. Basil biliyor mu?”

“Tabii ki, hayır. Onunla görüşmeme asla izin vermez.”

Nişanlımı hatırlayınca vicdanım sızlıyor. Önceki gün bana sırlarım konusunda o kadar anlayışlı davranmışken Judas’ı ondan saklamam doğru değil. Öte yandan, Judas benimle ilgili bir sır değil ki. Basil’e ondan söz etmek, bana değil, Judas’a zarar verir.

“Belki sonra söylerim,” diyorum. “Judas’m masum olduğu ortaya çıkınca.”

Kalem gülüyor. “Ne zaman olacakmış o? Herkes onu nezarethanede biliyor. Jüri seçimi başladı bile. Kralın adamları fellik fellik onu arıyor. Bulunacak ve sonra da suçlu ilan edilecek.”

“Gerçek katil yakalanırsa serbest kalır,” diyorum umutla.

Kalem yanıma uzanıp kafasını omzuma vuruyor.

“Sen kendine dikkat et bana yeter. Tek arkadaşım sensin.”

“Eminim yerime birilerini bulursun. Herkes sana bayılıyor,” diyorum.

Bana sarılıyor. “Hepsi salak.”

“Tamam, dikkat edeceğim,” diyorum.

“Sana bir şey olursa onu öldürürüm.”

Ses tonu beni şaşırtıyor.

“Her neyse, barıştığımıza sevindim,” diyor. “Thomas bugün bana yıldız festivali hediyesi almak istiyor. Kim bilir beni nerelere sürükleyecek? Sen de gelsene. İstersen, prenses gibi bere takarız.” Kralın kızı moda tutkusuyla bilinir.

“Prensesçilik oynayacaksak herkese üstünlük taslamalıyız,” diyorum.

“Zaten herkesten üstünüz,” diye şakıyor. “Prenses bile elimize su dökemez. Haydi, giyin ama kıyafetini ben seçeceğim. Senin giydiklerin beni de etkiliyor.”

Sonunda ondan kenarı kuştüyünü andıran sentetik kuşlarla süslü beresini ödünç almak zorunda kalıyorum. Trene bindiğimizde Basil sahte kuş tüylerime bakakalıyor.

“Beğenmedin mi?” diyorum.

“Kuşların pembe tüyleri olmaz diye bilirdim.”

“Tabii olmaz, şapşal,” diye atılıyor Kalem. “Bütün kuşlar beyazdır. Bunu süs olsun diye böyle yapmışlar.”

“Teleskoptan gördüğümüz kuşlar beyaz,” diyor Thomas. “Ama okuduğum hikâyelerden bazılarında pek çok değişik kuş türü olduğundan söz ediliyor. Belki farklı bir bölgede pembe kuşlar da yaşıyordur. Yeryüzünde bir sürü iklim var.”

Kalem yüzüne düşen açık sarı bir bukleyi üflüyor. Tren durduğunda beni çeğiştirerek önden koşuyor. “Çok bilmiş,” diye homurdansa da bıyık altından güldüğünü fark ediyorum.

Oğlanlar bize yetişip kolumuza giriyor. Thomas onu öpmek için eğildiğinde Kalem büyük bir lütufta bulunur gibi yanağını uzatıyor. “Bugün rehberimiz sensin,” diyor. “Bizi nereye götüreceksin?”

“Önce kütüphaneye,” diyor Thomas. “Kitaplarda indirim var.”

Tecrit'teki kitapların çoğu satılık değil. Onları kütüphaneden ödünç alıyoruz ama yıllar geçip kapakları çatlamaya, sayfaları sararmaya başladığında yenileri basılıyor ve eskiler satılıyor. Küçükken yeni basılan bir kitabı ilk ben ödünç almıştım. Onu döşeğimin altına saklayıp yeni bir kitaba sahip olduğumu hayal etmiştim. Sayfalarına başkalarının elleri değmemiş, başkalarının terini emmemiş bir kitaba.

Bir hafta sonra derin bir suçluluk duygusuyla onu geri verdim. Bir daha da o kitabı hiç almadım. Başkalarının elleriyle kirlenişine tanık olmak istemedim.

Thomas'la Kalem birkaç adım önümüzden yürüyor. Thomas kulağına bir şeyler fısıldadığında, Kalem kafasını arkaya atıp gülüyor. Bulutların gölgesi üzerlerinden kalkıyor ve Thomas her ne diyecekse unutuveriyor. Kalem aydınlıkta bambaşka birine dönüşüyor. Teninde ışığın değdiği her yer ayrı parlıyor. Üzgünken ya da boru gibi sesiyle şarkı söylerken bile güneş onu ısıtısıyla okşuyor.

Basil kuş tüylerinden birine dokunuyor. “Dikkat et. Benim değil,” diyorum

“Tahmin etmiştim. Senin olabilecek bir şeye benzemiyor zaten.”

Gülümsüyorum ama aklım hâlâ dün gecede. Hâlâ yeryü-

zünü ve kuşları düşünüyorum. Oradaki her şey güzel midir? Onlar da bizi merak ediyor mudur?

Basil çeneme bir öpücük kondurduğunda gülerek başımı eğiyorum.

“İşte buradasın,” diyor.

Koluna giriyorum. “Affedersin. Dalıp gitmişim.”

Birden duruyor. Kalem’le Thomas’ın da durduğunu fark ediyorum. Tiyatroyu yeni geçtik. Çiçekçiden arta kalan harabeye bakıyoruz. Çatısı çökmüş, her yanı is lekeleriyle kaplı. Etrafını tel örgüyle çevirip üzerine bir uyarı levhası asmışlar.

Sokaktan geçen herkesin gözü onda.

“İnsanın içini karartıyor,” diyor Thomas.

“Küçükken Alice hafta sonları beni buraya getirirdi,” diyorum. “En sevdiği yerlerden biriydi.”

Hiçbir şey eskisi gibi değil. Polisler ve bu yıkık bina bunun kanıtı.

Birkaç dakika sonra, Thomas’la Kalem tekrar yürümeye başlıyor ve onları izliyoruz. Önce kütüphaneye, sonra bir çayevine gidiyoruz. Günümüz hafif esintiler ve tatlı kokularla dolu ama ben saçlarımdaki kül kokusundan kurtulamıyorum.

15

Hayatlarımızı yalnız geçirmeyelim diye, hepimizin bir nişanlısı var. İster istemez tanrıların kiminle evli olduğunu düşünüyorum. Belki de elementlerle evliler. Ya da belki yalnızlıkla ilgili bizim bilmediğimiz bir bilgiye sahipler.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

PAZARTESİ GÜNÜ, OKULDAN SONRA, BASİL’LE PARKA gidip gölde taş sektirmeye çalışıyoruz. Birkaç kelime ancak ediyoruz. Birbirimize öyle alışmış ki, artık sürekli konuşma zorunluluğu hissetmiyoruz.

Çimlere oturduğumuzda, güneş ışığının saçlarında yarattığı altın ışıltılarına bakıyorum ve prensten daha yakışıklı olduğunu düşünüyorum. Prens de, kardeşi gibi, hep son moda giysiler giyer. Fotoğraflarında makyajlı olduğuyla ilgili dedikodular bile var. Ama tende en gerçek duran şey güneş ışığı.

Ani bir cesaretle uzanıp onu öpüyorum. Beni üzerine çekiyor ve gülerek çimlere düşüyoruz.

Alnımı onunkine dayayıp burunlarımızla ağızlarımızı aynı hizaya getirmeye çalışıyorum. Ellerini kazağımın kollarından sokuyor ve birden Judas'ın bizi izlediği hissine kapılıyorum. Acaba o ve Daphne'nin de böyle günleri oldu mu?

Onları düşünmemeye çalışıyorum ama çok geç. Daphne'nin raylardaki cesedini ve son anlarını hayal etmeye başladım bile.

"Öp beni," diyorum ve Basil dediğimi yapıyor. Artık çekinmeden öpüşebiliyoruz. Dudakları bana kendimi güvende hissettiriyor.

Kollarımı göğsüne dayayıp geri çekiliyor ve ona bakıyorum. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "Neyin var?"

"Hiç. Sadece nasıl biri olduğumu düşünüyorum."

"Nereden çıktı bu?"

"Ağabeyim bana Tecrit'i yetersiz bulacak türden biri olduğumu söyledi." Ona söylemek delilik gibi geliyor ama Basil güvenirliliğini kanıtladı.

"Haklı," diyor. "Tecrit sana yetmez. Yeryüzü de öyle. Hatta gökyüzü bile yetmez."

Gülümsüyorum. "Benim yüzümden aklını kaçıracaksın."

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakınıyor. "Son zamanlarda olanlardan sonra yeryüzünü neden düşündüğünü anlamaya başladım."

Tekrar yanına yattıyorum. "Belki de oradan hoşlanmam. Belki kötü ve acımasız bir yerdir. Ya da belki tıpkı burası gibidir. Yine de bilmek istiyorum."

"Burası gibi olamaz," diyor. "Yeryüzü çok büyük."

“Doğru. Ne kadar büyük olabileceğini hayal bile edemiyorum.” Ellerimi havaya kaldırıp güneş ışığının parmakları arasına dolmasını izliyorum. “Bana orayı düşünmemem söylendikçe, daha da merak ediyorum. Giderek benim için karşı konulmaz bir şeye dönüşüyor. Şey gibi...”

“Âşık olmak gibi mi?” diyor Basil.

Kafamı çevirip ona bakıyorum. “Doğru.”

O da bana bakıyor.

“Elimde değil. Hep oradan konuşmak istiyorum,” diyorum. “Ama seni rahatsız ediyorsam...”

“Bence nerede ne söylediğimize dikkat etmeliyiz,” diyor Basil. “İnsanların kaygılı olduğu bir dönemdeyiz. Yersiz korkular bazen en olmadık davranışları tetikler. Senin için endişeleniyorum.”

Gökyüzüne bakıp elini gözlerine siper ediyor ama bence güneşten çok, benim bakışlarımdan korunmaya çalışıyor.

“Neden?” diye soruyorum.

“Başına gelebileceklerden,” diyor. “Çocukken de böyleydi. Daphne’ye olanların sana da olmasından korkardım. Bir gün yanlış birini öfkeliendireceğinden ve... Bizim birbirimizi kollamamız gerek, Morgan. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum.”

“Basil.” Elini yüzünden çekiyorum. Ona korkacak bir şey olmadığını söylemek istiyorum ama bana karşı öyle dürüst davrandı ki ben de aynısını yapmalıyım. “Ne olursa olsun, biz birbirimize sahibiz,” diyorum. “Hem biri beni öldürürse korkma, bir hayalet olup yine de peşini bırakmam.”

Gülüyor. “Camları sarsıp bardakları mı devireceksin?”

“Hayır. Sen uyurken güzel rüyalar gör diye kulağına tatlı sözler fısıldayacağım. Ama beni kıskandırırısan ne söyleyeceğim belli olmaz.” Omzunu hafifçe itiyorum.

“Neyse ki hayalet değilsin,” diyor.

“Uzun bir zaman için, evet.”

“Altmış yıl.”

“Hayır, bin yıl,” diyorum ve beni öpmesi için yakasından çekiyorum. Bizi bütün inandıklarımızın doğru, dünyanın bizim olduğuna ikna etsin istiyorum.

Kısa mevsim her gün bizden biraz daha ılık geliyor. Judas kayıp. Onu bu hafta hiç görmedim ama Amy’yle hâlâ mağarada buluşuyoruz. Judas’ın çiftlik ve maden bölgesinde saklandığını söylüyor. Bir planı varmış. Ona ne olduğunu sorduğumda Amy, “Ben de bilmiyorum,” diyor. Judas ona bile güvenmiyormuş.

Bir gece, Amy’yi mağaranın ağzında oturmuş, yıldızları seyrederken buluyorum. Bileğine bağlı kumaş parçasıyla oynuyor.

“Amy?”

Cevap vermiyor. Yanına çömeldiğimde ağladığını görüyorum.

“Canı çok acımış olmalı,” diye fısıldıyor. “Bir yerinin öyle parçalanması...”

Amy o kadar sağlam duruyor ki, hâlâ yasta olduğunu bile unutmuşum. Ablasına olanlardan şimdiye kadar hiç söz etmedi. Hatta Daphne’nin adını bile anmadı.

“Önemli bir şey yapacaktı.” Sesi çatlıyor. “Daha amacına ulaşamamıştı ama az kalmıştı. Yazdıklarını ve düşündükleri-

ni kanıtlayacaktı. Tecrit'te hiçbir şeyin yolunda gitmediğini ispatlayacaktı ama biri bunu istemedi. Daphne bu yüzden öldürüldü." Bileğindeki kumaşla gözlerini siliyor. "Şimdi kimse bunları öğrenemeyecek."

"Bunun için mi ablanın yazdıklarını her yere koyuyorsun?" diye soruyorum usulca.

Kafasını sallıyor. "O yazı sadece bir taslak. Annemler onu okulda okumasını istemedi. Daphne de ekosistemle ilgili bir kompozisyon yazdı. İnsanlar ablamın düşüncelerini okusun, bilsin istiyorum. Annemler hep Judas'ı suçladı. Daphne'nin aklına bunları onun soktuğunu söylediler. Daphne ölmeseydi bizimkiler nişanlarının bozulması için krala başvuracaktı. Judas'la olmasındansa hayatının sonuna kadar yalnız kalmasının daha iyi olacağını düşünüyorlardı."

"Bir nişanın iptal edilmesi imkânsız diye biliyordum."

"Değil." Eliyle burnunu siliyor. "Judas'ı da annemle babam ihbar etti. Daphne'yi onun öldürdüğünü söylediler. Her neyse, artık hiçbirinin önemi yok zaten."

"Neden?"

Bana baktığında ay ışığında gözleri parlayan, kenara gitmiş ve artık hayatta hiçbir korkusu kalmamış bir kız görüyorum. "Çünkü ablamın başladığı işi bitireceğim," diyor. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım."

Yüzümde bir acıma ifadesi belirmiş olacak ki bana meydan okurcasına çenesini havaya dikeyor. "Sana her şeyi anlatamam," diyor. "Ama duyacaksın ve duyduğunda ben gitmiş olacağım."

Konuşmama fırsat vermeden kalkıp bir ağaca tırmanıyor.

“Ağaca çıkmayı seviyor musun?” diye soruyorum.

“Judas izin vermiyor. Bir tek o yokken yapabiliyorum.”

Amy’nin ağaçlara çıkmasından endişelenmesi için bir sebep göremiyorum. Zira bunu yaparken hiç de zorlanır gibi bir hali yok.

“Küçükken ben de ağaçlara çıkardım,” diyorum. “Korunun en yüksek ağacının tepesine çıkabilmem aylar aldı. Ve ona tırmandığımda gidecek başka bir yerim olmadığını fark ettim.”

Amy’nin yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. “Ters yöne tırmanmanın nasıl olacağını düşündün mü hiç? Tecrit’in üstüne değil, altına gitmenin?”

“Bir tünel gibi mi?” diyorum. “Evet. Şimdi sen söyleyince hatırladım. Şehrin altına uzanan köklere tutunup yeryüzüne kaymayı düşündüm.”

“Acayip bir kızsın,” diyor alçak bir dala asılarak.

“Sen çok mu normalsin?”

Başka bir dala atlamadan önce bana gülümsüyor. “Git artık. Düşünmem gereken önemli şeyler var.”

Onu yıldızlara tırmanışıyla baş başa bırakıyorum.

Parktan çıkıp köşeyi döndüğümde bir süpürücünün sesini duyuyorum. Hep geceleri ortaya çıkarlar. Kocaman, yuvarlak fırçaları olan makineleri kullanan adamlar geri dönüştürmek üzere sokaklardaki çöpleri toplar.

Henüz eve gitmeye hazır değilim. Onun için, apartmanın önünden şehrin sınırlarına, tren raylarına doğru yürüyorum.

Yalnız değilim. İstasyonun diğer ucunda, tren geldiğinde kapıları açmak için bir polis bekliyor. Ve Kalem istasyonun, bir sokak lambasının aydınlatığı merdivenlerinde oturuyor.

Lambanın direğinden dileklerin yazılı olduğu kâğıt fenerler sarkıyor.

Kalem'in uzun, kırmızı paltosunun altından çizgili pijamasının paçalarıyla yün terlikleri görünüyor. Bana sırtıyor. "Randevun nasıldı?"

"Neden sokağa ayakkabısız çıktın?" diye soruyorum. Aklıma bana bir şey olursa Judas'ı öldüreceğiyle ilgili sözleri geliyor. Belki de beni izledi.

Omzunun üzerinden bakıp istasyonu süslemek için asılan gümüş dalları ve fenerleri gösteriyor. "Bu yılki dileğimi düşünüyordum."

Yanına oturuyorum. "Tecrit'i korku içinde görmek ne tuhaf," diyorum. "Özellikle de yılın bu zamanında."

"Ne olursa olsun yıldız festivalinin planlandığı gibi gitmesi önemli. Korku eninde sonunda geçer. Bütün üzüntüler bir gün bitmez mi?" Gökyüzüne bakarak gülümsüyor. "Hatırlıyor musun? Küçükken bu zamanlarda nasıl da heyecanlanırdık. Annenin festival için yaptığı kurabiyeleri kaçırmaya çalışırdık."

"Annem ne yapmaya çalıştığımızı anlayıp ceplerimize minik çörekler doldururdu."

Kalem özlemle iç çekiyor.

"Ben şehrin bu zamanını hâlâ seviyorum," diyorum. "Görüntüsünü, hissettirdiklerini. Ama dilekler artık beni heyecanlandırmıyor."

"Dilek dilemek çocukken güzel zaten," diyor Kalem. "Çocukların istekleri basittir."

Küçükken bir keresinde pervanelerle dolu bir kavanoz istemiştim. Başka bir yıl ağabeyimin bana daha nazik davranma-

sım dilemiştim. İkisinde de kibritimi Lex çaktı. Birbirimizin dileklerini asla bilmesek de kâğıtlarımızın yanan yıldızlarla dolu gökyüzüne yükselişi izledik. Annem bana içinde pervanelerin olduğu bir kavanoz aldı ama ağabeyimin bana karşı sabrı her geçen yıl azaldı. İçimden bir ses sırf doğmamın bile onun kırılgan dünyasında bir taşı yerinden oynattığını söylüyor. Ben onun için bir endişe kaynağı oldum ve bunun için beni asla affetmeyecek.

“Gökyüzü tanrısı en önemli isteklerimi kabul etmedi,” diyorum. “Sence eğik yazım çirkin diye mi?”

“Yok canım,” diyor Kalem. “Benim eğik yazım güzel ama son yıllarda dileklerimin hiçbirisi gerçekleşmedi.”

“Belki bu yıl Judas için dilek dilerim.”

Kalem kafasını iki yana sallıyor. “Dileğini boşuna harcam. Artık onun için yapılabilecek fazla bir şey kalmadı.”

“Sence Daphne’nin yazdıkları doğru olabilir mi?” diye soruyorum.

“Tanrıların bir efsane olması ve onları hayatlarımıza anlam katmaları için uydurmamız mı? Bu bize bütün öğretilenlere ters. Yapma, Morgan. Havada asılı duran bir kaya parçasında yaşıyoruz. Bunun başka ne gibi bir açıklaması olabilir ki?”

“Belki bilimsel bir olaydır.”

“Tıp da bir bilim. Elektrik, boyalar, haritalar. Buraya nasıl geldiğimizi ve bunları nereden bildiğimizi hangi bilim açıklayabilir? Tabii ki tanrılar var.”

“Daphne tanrıların bir teori olduğunu söylemiş,” diyorum. “Teoriler kanıtlanabilir.”

“Unuttun galiba? Daphne öldü. Aşağıyı düşünmek yerine

yukarı bak. Bu şehrin ötesinde ne olduğunu merak ettiğini biliyorum ama orada her ne varsa bizim için değil. Bizi oradan sürgün etiler.”

Kalem inançlarına düşkün biri. Öğretmen Newlan'ın onda bayıldığı özelliklerden biri de bu. Yüzüne düşen saçları üflüyor. “Kendi kendimizi yaratmadık herhalde?” diyor. “Var olan en büyük gücün biz olduğuna inanamam. Bunun için fazla kusurluyuz.”

“Seni kızdırmak istememiştim,” diyorum.

“Kızmadım, Morgan. Sadece bu hayallerinin bir gün başına iş açacağından korkuyorum.” Eldiveninin kenarıyla oynamaya başlıyor.

“Kötü bir niyetim yoktu, sadece fikir yürütüyordum,” diyorum.

Kalem gökyüzünde kalmaktan ve ötesini düşünmemekten söz ediyor. Yine de bazen kendi yüzen şehrine kaçıp benden uzaklaşmaktan geri durmuyor.

“Yüksek sesle konuştuklarına daha çok dikkat etmelisin,” diyor. “Belki o zaman uzman seni rahat bırakır.” Üçüncü yılda o da kralın uzmanlarından biriyle görüşmek zorunda kaldı. Annesinin tonik bağımlılığı işini bile etkilemeye başladığında. O yıl Kalem buklelerini kendi tarayıp örmeyi öğrendi.

“Bunları uzmanla konuşmuyorum,” diyorum. “Onu hiç sevmедim. Beni huzursuz ediyor.”

Kalem koluma yapıyor. “Bizim gibi yalan söyle,” diyor tren yaklaşırken. Sonraki sözleri trenin gürültüsüne karışıyor. “Eğer illa kaçman gerekirse, burada şehirde bir yere kaç. Bunun için bir sürü yer var.”

Trenin kapısı mekanik bir gıcırtyla açılıyor. Kimse inmiyor. Bütün dükkânlar kapalı. Hafta içi gecenin bu saatinde hastane çalışanları ve kralın devriyeleri hariç sokaklarda kimseyi bulamazsınız. Yine de, trenler çalışır ve bu güvenli dünyayı terk etmeyi düşleyenlere engel olmak için nöbet tutarlar.

“Benim kaçmaya ihtiyacım yok,” diyorum.

Dirseklerine yaslanıp yıldızlara bakıyor. “Güzel,” diyor usulca gülümseyerek. “Gördün mü bak? Sonunda usta bir yalancı olup çıktın.”

Tren tekrar hareket ediyor.

Kaşlarımı çatıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. “Lütfen, kızma,” diyorum. Kalem’in bu hallerine anlam veremiyorum. Beni ürkütüyor.

Kafasını sallıyor. “Kızgın değilim. Gerçekten.”

“Beni mi bekliyordun?”

“Geceleri esrarengiz erkeklerle buluşmak için evden kaçan bir sen misin? Belki ben de bu gece yıldızların altında bir piknik yapmak istedim.”

Onuncu saatte kulenin ilk çanı çalıyor. Birden uzakta birini görüyorum. Melon şapkasını çıkarıp parmağında çeviriyor. Kaldırım taşlarındaki sert ayak sesleri tanıdık geliyor. Sokak lambasının altına geldiğinde ağzım beş karış açık kalıyor. Kalem’in buluşacağı esrarengiz erkek Thomas değil de bir yabancı çıksaydı belki bu kadar şaşırmazdım.

“Selam,” diyor yanımıza geldiğinde. “Bu gece üç kişi olacağımızı bilmiyordum.

“Morgan da tam gidiyordu,” diyor Kalem ayağa kalkarken elimi hafifçe sıkarak.

“Hani piknik yapacaktınız? Yanınıza yemek almamışsınız.”

Thomas’ın yüzünde dramatik bir gülümseme beliriyor. “Bu gece, ölü şairlerin mısralarıyla kendimize nefis bir ziyafet çekeceğiz.”

Kalem gözlerini kısıyor. “Bu kadar tiksiniç olmak zorunda mısın?”

Böyle dese de Thomas’la birlikte basamakları iniyor. Ama Thomas kolunu omzuna atmaya çalıştığı anda ondan kaçıyor.

“İyi geceler, Morgan,” diyor bana. Paltosunun kolundan çıkan bir ipliği koparıp yere atarken Thomas’ın ona bakışlarının farkında bile değil. Thomas’ın hayatta onu sevmekten başka bir amacı olmadığını düşünmeden edemiyorum.

16

Ölüm bazı şeylerin sonu. Her şeyin değil.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

SABAH OKUL YOLUNDA, KALEM HÂLÂ UYKULU. AYILmaya da niyeti yok. Kafasını omzuma yaslayıp gözlerini kapıyor.

Vagonun kalabalığı Thomas’la Basil’i başka bir yere oturmaya zorladı.

“Gece geç mi döndünüz?” diye soruyorum.

“Boş ümitlere kapılma.”

“İyi anlaştığınızı görmek güzel.”

“Başka şansım var mı?” diyor iç çekerek. “Geç kalmadık. Eve döndükten sonra festival resmim üzerinde çalıştım. Resim öğretmenini cam diyarı manzaramı yırttığımı öğrenince küplere bindi.”

“Bence de yapmamalıydın,” diyorum.

Doğrulup tembelce gözlerini kırıştırıyor. “Sen anlamazsın,” diyor esneyerek. “Sanatçılar bazen en olmadık şeyleri yapar.”

“Benim gibi yeteneksiz ve sıradan birinin fikrini söylemeye bile hakkı yok öyle mi?”

Yanağımdan makas alıyor. “Hepimizin kendimize göre yetenekleri var. Ben natürmort yapabiliyorum ve mobilyalardan tonik lekelerini çıkarabiliyorum. Sen de profesyonel bir diplomatsın.”

“Öyle miyim?”

“Hem de tepeden tırnağa. Mesela ağabeyin seni canından bezdiriyor ama sen ona hep iyi davranıyorsun. Küçük kardeşlerin çoğu şımarık olur. Annemlerin benden sonra bir daha sıraya girmediğine nasıl memnunum anlatamam.”

Tren yavaşlıyor. “Madem dediğin kadar diplomatım neden hiç popüler değilim?” diye soruyorum.

“Senin için önemli insanlar arasında öylesin,” diyor.

Kalem çantasını omzuna asıp ayağa kalktığı anda yüzüne ışık vuruyor ve gözlerinin altına pudra sürdüğünü fark ediyorum. Kalem bir şey saklamaya çalışmadığı sürece asla makyaj yapmaz. Acaba ağladı mı? Ama sormamın faydası yok çünkü gerçeği söylemek istemezse hemen bir yalan uydurur.

“Senin bir kardeşe ihtiyacın yok ki,” diyorum. “Ben varım.”

“Evet.” Koluma girip beni kapılara doğru çeğiştiriyor. “Bunca yıldan sonra ayrılmaz bir bütün olduk. İkiz gibiyiz.”

Bazen aynı rahimden tek seferde iki çocuk doğarmış. Hatta bazen bu çocuklar tıpatıp birbirlerine benzermiş. Tarih kitabımızda Odette ve Olive adındaki ikiz kardeşlerle ilgili bir hikâye var. Aynı yüze sahip olmalarına karşın karakterleri daha zıt olamazmış. Odette hayatından memnunmuş ama Olive hep mutsuz ve huzursuzmuş. Odette gibi davranarak

onun nişanlısını baştan çıkarmış. Olive kardeşi olmaktan o kadar hoşlanmış ki Odette'i boğup onun kimliğiyle yaşamaya devam etmiş. Yıllar geçmiş ve Odette olduğunu iddia eden Olive, kardeşinin nişanlısıyla evlenip bir sürü çocuk doğurmuş. Ama çocuklarının hepsi ölü doğuyormuş. Sonunda gökyüzündeki tanrının onu cezalandırdığına karar verip üzüntüden delirmiş ve suçunu itiraf etmiş.

Bu olaydan sonra ikiz doğumlar yasaklanmış. Aynı rahimden iki bebek doğduğunda ilkinin yaşamasına izin verilir, ikincisi ilk çılgılığın ardından boğulurmuş. İkinci çocuğun başka birinin kimliğiyle yeniden doğmaya çalışan Olive olduğuna inanmış.

Son yüzyıl içinde tıp o kadar ilerledi ki artık ikiz doğum vakaları hiç yaşanmıyor.

Bir başkasıyla aynı yüzü paylaşma fikri beni korkutur ama Olive'le Odette'in hikâyesi Kalem'in favorisidir. Bir ruhun dünyaya başka biri olarak gelmek isteyecek kadar hüznü içinde barındırmasını fazlasıyla şiirsel bulur.

Lex'le Alice küs. Alice ona kızgın olmadığına dair yemin ediyor ama tabakları yerleştirirken mutfak dolabının kapaklarını sertçe çarpıyor. Koridorun ucunda ağabeyim makinesine konuşuyor ve biraz önce yine bir şey devirdi. Lex kızdığına neyin nerede olduğunu unuttur.

Sorun ne bilmiyorum. Basil'le kavga'nın en kötü kısmını kaçırmışız. Annem elimize akşam yemeğini tutuşturup bizi buraya yolladı ama ne ağabeyimin ne de yengemin yemek düşünecek hali var.

Alice elinden gelse kendini sokağa atacak. Güzel bir elbise giyip yürüyüşe çıkacak. Yanlarında nişanlıları olmayan erkekler ona göz kırıp şapkalarının kenarına dokunarak selam verecek ve hep yaptıkları gibi gülümseyecek. Alice de küpe-lerini çekıştırıp gözlerini kaçırarak. Bir keresinde bana biraz flörtten zarar gelmeyeceğini söyledi. Ama Alice şehvet ya da açgözlülükle hareket edecek biri değil. Zaten öyle insanlar toplum dışına itilip aile şereflerini ayaklar altına alır ve sıraya girme şanslarını kaybederler. Ama Alice'in ağabeyime sadakatinin temelinde korku yok. O Lex'le olabilmek için daima işten eve koşturur. Lex'i bana emanet edemediği zamanlarda gittiği en uzak yer markettir. Alice, Lex'i hiç şikâyet etmeden ve bütün kalbiyle sever.

"Özür dilerim, Morgan," diyor elimdeki tabağı alıp dolaba koyarken. "Kötü bir zamanda geldiniz. Annene teşekkürlerimizi ilet lütfen."

"Her şey yolunda mı?" diyorum. Basil koluma dokunup beni kapıya götürüyor.

Alice, "Olduğu kadar," diye iç çekiyor ve kapıyı yüzümüze kapıyor.

Mutfığa doğru uzaklaşan uzun topuklu pabuçlarının tırkıtısını dinliyorum.

"Lex yine ne yaptı acaba?" diye söyleniyorum kaşlarımı çatarak.

"Endişelenecek bir durum olduğunu sanmıyorum," diyor. "O ikisi sürekli didişiyor zaten. Düğünlerinde bile tartışmışlardı, unuttun mu?"

"Doğru," diyorum gülümsemeye çalışarak.

“Neyin var?” diye soruyor Basil.

Etrafımdaki herkes parçalara ayrılıyor gibi. Alice’le Lex bunca yıl sonra bile Lex’in olayını hâlâ atlatamadı. Kalem’in derdi ne bilmiyorum. Resimlerini yırtıp benden sır saklıyor. Ve ben Judas Hensley’le ölü nişanlısını aklımdan çıkaramıyorum.

Öte yandan, bunların hiçbirisi benim sırrım değil. Dolayısıyla Basil’le bile paylaşamam. “Hiç,” diyorum. Onu başkalarının sıkıntılarıyla boğmak haksızlık gibi geliyor. Belki de Kalem haklıdır. Ben tepeden tırnağa bir diplomatım.

“Gel, biraz yürüyelim,” diyor Basil koluma girerek.

Keyfimi yerine getirmeye çalışıyor. Kızlar moralsiz olduğunda erkeklerin de sinirleri geriliyor.

“Göle gitmeyelim,” diyorum hemen. Hava karanlık. Belki Judas oradadır. Amy onun başka bölgelerde saklandığını söyledi. Belki de şimdi çiftlik hayvanlarıyla birlikte ama Judas’ın sağı solu belli olmaz. Bazı akşamüzerleri beni izlediğini hissediyorum.

Basil apartmanın kapısını açarken, “Neden?” diye soruyor.

“Ben acıktım,” diye yalan atıyorum. “Tiyatronun yanındaki çayevine gidelim mi? Tatlıları nefis.”

“Çiçekçinin önünden geçmeye razı mısınız?”

“Evet.” Belki de onu sık sık görürsem o kadar korkutucu olmaktan çıkar.

Bu gece bize kapıları polisler açmıyor. Güvenlik önlemleri eskisi kadar sıkı değil. Kral halka güvende oldukları hissini mi vermeye çalışıyor, yoksa bütün polisler gizlice Judas’ı aramakla mı görevlendirildi bilmiyorum.

Servis vagonu istasyonuna gelmeden sorumun cevabını alıyorum. Polis toplanan kalabalığı uzaklaştırmaya çalışıyor. “Geri çekilin,” diye bağıryorlar ama dinleyen kim?

Kısa, sarı bir atkuyruğunun tepesindeki beyaz bir fiyonk dikkatimi çekiyor. Amy. Basil’in elinden kurtulup ona doğru koşuyorum.

“Morgan, dur!” diye bağıryor Basil.

“Amy!” Etrafında dönen insanları yeryüzü tanrısının insanlarına gönderdiği kızgın dalgalara benzetiyorum.

Amy kıpırdamıyor. Başını bile çevirmiyor. Yaklaştığımda bir oğlanın elini tuttuğunu görüyorum. İki heykel gibiler. Neden hareket etmiyorlar?

Kalabalığı yarıp ona ulaştığımda titrediğini görüyorum. Yüzü bembeyaz, gözleri kırmızı ve şiş. Yanındaki çocuk boşluğa bakıyor.

“Amy?”

Bir inleme.

Basil bana yetişiyor. Kolunu belime dolayıp beni geri çekmeye çalışıyor ama ona karşı koyuyorum. “Gel,” diyor Basil. “Bakma.”

“Neye?” diye bağıryorum ve Basil’in uyarısına rağmen Amy’nin bakışlarını takip ediyorum.

Kalabalık bir şeyi görmek için toplanmış.

Başta anlayamıyorum. Sonra insanların arasından kaldirım taşlarında yatan çocuğu görüyorum. Bir yanımda neler olduğunu çoktan anladı, çünkü mor yeleğindeki üniversite armasını gördüğüm an donup kaldım.

Gözleri annemin hafta sonları marketten aldığı alabalık-

ları kadar cansız. Annem onları eve getirdiğinde sarılı oldukları kâğıdı açarım ve o cam gibi gözler bana bakar.

Esmer teni ıslak. Kıyafetleri üzerine yapışmış. Hava almak için sudan çıkan birine benziyor ama hava artık onun için bir şey ifade etmiyor. Bir daha nefes alamayacak ki.

Kalabalık, hastaneden gelen araca yol açmak için ikiye ayrılıyor.

Basil kolumdan çekiyor ve polisler bir kez daha geri çekilmemiz için bağıyor. Biri bana çarpıyor. “Amy,” diye inliyorum ve nihayet bana bakıyor. Gözlerinde hâlâ bir meydan okuma var. Ama korku da var. O daha bir çocuk. Ailesinin yokluğunu fark etmediği ve birinin onu kollamasına ihtiyacı olan bir çocuk. Gidecek bir yere ihtiyacı var. Elinden tutuyorum. Basil’i izliyoruz. Amy’nin elini tutan çocuk da bizimle geliyor.

Bizim apartmandakilerin olanlardan haberi yok. Burası bambaşka bir dünya. Merdivenleri çıkıyoruz. Güçlkle nefes alıyorum. Adımlarımı sanki ben değil de başka biri atıyor.

“Çiçekçi,” diyor Amy. “Daphne ve şimdi de Quince.”

“Amy, dur,” diyor oğlan. Amy elimi bırakıp bir basamağa oturuyor ve yüzünü dizlerinin arasına gömüyor.

Hepimiz ona bakıyoruz.

Çocuk yanına oturup ilacını istiyor mu diye soruyor. Amy kafasını iki yana sallıyor.

“Gitmeliyim,” diye fısıldıyor. “Buradan gitmeliyim.”

“İlacını al,” diye diyor çocuk. Amy’nin çantasından içinde sarı haplar olan bir eczane torbası çıkarıyor.

“Alice’i çağır,” diye fısıldıyorum Basil’e.

Çocuğun uzattığı hapı reddeden Amy'nin yanına oturuyorum. "Hepimizi teker teker öldürecek," diyor. "Hepimiz öleceğiz ve bunun sorumlularından biri de benim."

O kadar kırılgan görünüyor ki.

Çocuk çenesinden tutup hapı zorla ağzına sokuyor. Amy yutkunmamak için çabalıyor ama sonunda dayanamıyor. Boğazını tutup çocuğa öfkeyle homurdanıyor.

"Mecburdum, biliyorsun," diyor çocuk.

"Seni yanımda dolaştırmam hataydı zaten," diye tıslıyor Amy. "Sen de onlar gibisin. Bir gün seninle evlenmek zorunda kalacağıma inanamıyorum. Bu yıl ne diledim biliyor musun? O güne kadar Tecrit'in yere düşmesini."

"Belki hayalin gerçek olur," diyor çocuk. "Şu yaşananlardan sonra hiçbir şey imkânsız değil." Amy'nin sözlerine hiç de bozulmuş gibi bir hali yok. O yapması gerekeni yaptı. Atlayanların ilaçlarını alması gerek.

Lex bana Amy'den uzak durmamı söyledi. Belki de haklıydı. Amy'nin az önce gördüklerimle bir ilgisi olabilir mi? Ya Judas'ın? Onu göle sakladım. Tutuklanmaktan kurtardım. Ben de mi suçluyum?

Bir kat yukarıdaki kapı açılıyor ve telaşlı ayak sesleri duyuyorum. Alice topuklu ayakkabılarını çıkarmış. Merdiveni yalın ayak iniyor. "Gelin," diyor. Lex ani bir acıyla yere kapandığında da bu ses tonunu kullanır. "Meraklanmayın, her şey yoluna girecek. Haydi, yukarı çıkalım."

Amy'yi koltukaltlarından tutup zorla ayağa kaldırıyor.

Ağabeyimle Alice'in dairesine girdiğimde bana bir şeyler oluyor. Zihnim detayları hatırlamaya başlıyor. Yerde yatan

çocuğun gözleri yıldızlara bakıyordu. Bir polis üzerinden atladığında gözlerini kırpmıyordu bile. Hastane arabasının ışıklarında hareketsiz bedeninde gölgeler oynayıyordu.

Dizlerim o kadar şiddetli titriyor ki, düşmemek için mutfaktaki sandalyelerden birine oturuyorum. Basil arkama geçip omuzlarımı tutuyor.

Alice çenemden tutup başımı zorla kendine çeviriyor. “Cesedi gördün mü?”

Evet dercesine kafamı sallıyorum.

“Ah, Morgan.”

Şefkat istemiyorum. Gördüklerimi kavramaya hazır değilim ama yerdeki çocuk zorla zihnime işliyor.

Lex sesleri duymuş olmalı ki, odasından Alice’e sesleniyor. Ağabeyim evine insanların gelmesinden hiç hoşlanmaz. Hele de habersiz. Biz buradayken güvenli sığınağından çıkmayacağından eminim.

Amy, Lex’in sesini duyduğunda kafasını kaldırırsa da bir şey demiyor. “Bana bak,” diyor çocuk Amy’ye. “Başın dönüyor mu? Krize girmeyeceksin değil mi?”

Alnına dokunduğunda Amy eline vuruyor. “Git başımdan, Wesley.”

Lex bu sefer de bana sesleniyor. “Morgan!” Küçükken onu ne zaman kızdırsam bana böyle tıslardı. “Morgan, hemen buraya gel.”

İskemleden kalktığımda yer ayaklarımın altından kayıyor. Lex’in çalışma odasına gidiyorum.

Alice peşimden gelip ışığı açıyor. Bu odanın ışığı hiç açılmaz. Dolayısıyla ağabeyimin eşyalarını turuncu bir aydınlıkta

görmek tuhaf geliyor. Elinde saatiyle ayakta duruyor. Bir an körlüğünü kısıkanıyorum. Karanlığa büzülmek ve bu şehirden kurtulmak istiyorum. Korkunç şeylerin hiç yaşanmadığı bir yerde olmak istiyorum. Bir transkripsiyon makinesinin uğultusu bana yeter.

“Ne oldu? Ne gördün?” diye soruyor.

“Bir ceset. Gölün kıyısında değildik ama sırlısklandı. Polis bize geri çekilmemizi söylüyordu.”

“Söyle, nasıl biriydi?” Alice onu sakinleştirmek için koluna dokunuyor. Lex’in bununla neden ilgilendiğini anlayamıyorum. Lex onu tanısa bile görünüşünü bilmez ki.

“Genç bir çocuk,” diyorum. “Bir üniversite öğrencisi. Üzerinde forması vardı.” Esmer tenini, donuk gözlerini ve Amy’nin merdivende söylediği adı hatırlıyorum. Quince. Cümlemin sonuna geldiğimde sesim titriyor

Lex bana biraz daha yaklaşıyor. Bir an aptalca bir fikre kapılıp bana sarılacağını sanıyorum. “Aşağı in,” diyor bana doğru eğilerek. “Gördüklerini unut ve uyu.”

“Ama...”

“Morgan, beni dinle. Babam sana bakmak için eve gelecektir. Gördüklerini ona sakın söyleme. Uyuyormuşsun gibi yap.”

Soru sorarcasına Alice’e bakıyorum ama o başını sallamakla yetiniyor.

“Ya Basil’le diğerleri?” diyorum

“Basil de seninle gelsin. Odanda ödev yapıyordunuz, tamam mı? İkiniz de dışarıda olanları bilmiyorsunuz. Ben diğerleriyle ilgilenirim. Git haydi. Dediklerimi sakın unutma.”

Ellerime uzanıyor, bir an duraksıyor ve beni kapıya doğru itiyor.

Yatağımda gözlerimi kapayıp kıpırdamadan yatmaya çalışıyorum. Basil çalışma masamın tepesinde sallanan ışıktaki sözümona ödev yapıyor. Yatak odamda bir lambam olması lüks. Daha basit dairelerin sadece ana oturma alanlarında elektrik var. Ama ben yine de alev fenerinin yumuşak ışığını tercih ediyorum.

Basil sayfayı çeviriyor.

“Sürekli o cesedi görüyorum,” diyorum. “Yüzü sana, Kalem’e ya da ailemden birine dönüşüyor.”

“Benim de gözümün önünden gitmiyor. Onun yerinde biz de olabilirdik.”

Tek gözümü açıp ona bakıyorum. Kamburunu çıkarıp masanın üzerine eğilmiş. Belki de gerçekten ders çalışıyor.

“Basil,” diyorum. “Tecrit çok büyük değil. Bunu yapan kişi her yerde olabilir. Bu apartmanda oturuyor bile olabilir.”

“Katil bir kişi ama düzinelerce polis var. Merak etme, sonunda iyiler kazanacak.” Böyle diyor ama sesi tereddütlü. Beni rahatlatmak için cesur davranmaya çalışıyor. Yoksa o da korkuyor.

“Biraz yanıma yatsana,” diyorum.

“Tabii.”

Yorganı açtığımda içine giriyor ve ona sokulup bir nişanım olmadan hayatımın neye benzeyeceğini düşünüyorum. Daphne’nin küllerini solumak Judas için ne ifade etmiştir?

Basil bana sarılıyor.

“İyilerin kazanacağına gerçekten inanıyor musun?” diyorum.

“Öyle olmak zorunda.” Beni ikna edemediğini fark edince alınıyla çenemi hafifçe itiyor. “Ben hep yanında olacağım, seni koruyacağım.”

Basil güçlü. Okulun en gelecek vaat eden sporcularından biri. Onu yarı kilomda ağırlıklar kaldırırken gördüm. Bir halata rekor bir sürede tırmanabiliyor. Ama bunlar yeterli mi? Nişanlısını çalıp gözlerini ölü bir balığın gözlerine dönüştüren biriyle savaşılabir mi?

“Ben de seni koruyacağım,” diyorum. “Sen daha güçlü ol-san da hep yanında olacağım.”

“Sen de güçlüsün. Kendine inan.”

Parmaklarını benimkilere geçiriyor. Daha cesur olsam, elini kalbime götürür ve bana ne hissettirdiğini anlamasını sağlardım.

Şakağımdan öptüğünde nefesi alnıma vuruyor. Kendimi biraz olsun güvende hissediyorum.

Ama tam değil.

“Bazen küçükken bize vaat edilen dünyada yaşamak istiyorum,” diyorum. “Basit ve şiddetin olmadığı bir dünyada.”

Kafasını sallıyor. “Mutlu olmazdın ki.”

“Şimdi de değilim. Sokağa her çıktığımda korkmak, bir ceset ya da bir yangın görmek istemiyorum.”

“Bu şehre neler oluyor bilmiyorum ama er geç öğreneceğiz.”

“Keşke senin kadar cesur olsam,” diyorum.

“Ben cesaretimi senden alıyorum.” Beni omzuyla hafifçe dürtüyor. En karanlık anlarımda her nasılsa bana kendimi iyi hissettirebiliyor.

“Bir fikrim var,” diye mırıldanıyorum. “Bence koşarak gökyüzüne atlayalım ve kaybolalım.”

Gözlerini kapıyor.

Birden babamın polis botlarının mutfak zemininde çıkardığı sesi duyuyorum. Bütün apartman onların otoritesiyle titriyor. Basil hemen çalışma masasına dönüyor. Vücudum soğuyuveriyor. Kapı gıcırdayarak açılırken gözlerimi yumuyorum. Lex’in dediği gibi, babam bana bakmaya geldi. Ben de sözümü tutup uyuyormuş numarası yapıyorum. Basil gitmeden önce alnıma bir öpücük kondurup “İyi geceler,” diye fısıldıyor.

Bir üniversite öğrencisi gözkapaklarımın ardında bininci kez ölürken kıpırdamadan yatıyorum.

17

Kısa mevsimlerimiz ve uzun mevsimlerimiz var ama Tecrit'teki her gün birbirinin aynı gibi. Yeryüzüne su ve buz yağdığını duydum. Yeryüzünün insanları Tecrit'i bir cennet olarak mı, yoksa bir ceza olarak mı görüyordur?

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

UYUMUYORUM, AMA BEN UYUMA NUMARASI YAPARKEN babam, Basil'i eve götürdü. Basil ışığı söndürüp alnıma iyi geceler öpücüğü kondururken kıpırdamadan yattım. Ona dikkatli olmasını bile söylemedim.

Şimdi güneş bana yeni bir gün sunuyor ve ben de vicdan azabıyla onu kabul ediyorum. Aydınlığa öyle ihtiyacım var ki. Aynanın karşısına geçip saçlarımda oynaşan renkleri ve omuzlarıma vuran gölgeleri seyrediyorum. *Güneşin beni bulabileceği bir yerdeyim, diyorum. Güvendeyim.*

“Büyüdün,” diyor annem. Ne zamandır kapıdan beni izli-

yor bilmiyorum. Hüzünle gülümsüyor. Benim için seviniyor mu, üzülüyor mu, kestiremiyorum.

“İlemen hazırlanırım,” diyorum.

“Bugün okul yok, hayatım. Haydi, kahvaltıya gel. Böğürtlenli turta yaptım.”

Okul tatil edildiğine göre Tecrit olağanüstü güvenlik önlemlerine geri döndü. Dün gece yayın yaptılar mı acaba? Sanmıyorum. Kahvaltıda, annem bana servis vagonu istasyonunda bir ceset bulunduğunu alıştırma alıştırma söylüyor. Başını eğiyor ve ölenin bir üniversite öğrencisi olduğunu mırıldanıyor. Kral bir sonraki emre kadar herkesten evlerinde kalmalarını istemiş.

Turta lezzetsiz. Güneş ışığı değdiği her yeri kumlu bir aydınlıkla sarmalıyor.

“Anne? Hani siz gençken bir cinayet işlenmiş ya? Şehir o zaman da böyle miydi?”

Kahvaltım bitti mi diye sormadan tabakları topluyor ve onları eviyeye koymadan önce bir an başıma dokunuyor.

“Hayır.”

Kalem’le apartmanın merdivenlerinde oturuyoruz. Dışarı çıkmamıza izin yok ama apartmanın çocukları bahçede oyun oynuyor. Kalem babasının geçen yılki yıldız festivali hediyesi olan görüntü kaydediciyle pencereden bakıyor. Kalem’in babası cam diyarındaki işinden pek çok insana göre daha iyi kazanıyor ama Kalem babasının ona aldığı pahalı hediyeleri nadiren kullanır. O şeyi yatağının altından çıkardığını ilk kez görüyorum. Kalem, aletin camından neşeyle koşturan çocukların küçültülmüş görüntülerini izliyor.

“Heyecanlandığımızda neden bağırırız?” diye soruyor. “İnsanlar taşkınlık yapmaya neden bu kadar meraklı?”

Gün ilerledikçe bulutlar yoğunlaşıp gökyüzünü beyaza boyuyor.

Çocuklar duymasın diye usulca soruyorum. “Sence o üniversiteli çocuk çılgık atmış mıdır? Ya da Daphne?”

Yüzüne düşen bukleyi üflüyor. “Ne fark eder? Sonuçta onları kimse duymamış. Of! Thomas bugün bana sülük gibi yapışacak.”

“Seni korumak istiyor,” diyorum.

“Öldürülürsem hayatta yalnız kalmamak için.” Ama bizim de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Thomas ona tapıyor. Çoğumuz nişanlılarımızı sevmekle tatmin oluruz. Ama Kalem’in hakkı var. Hayatta yalnız kalmaktan daha kötü ne olabilir? Judas gibi yapayalnız. Öldürülen çocuğun nişanlısı gibi.

Kalem görüntü kaydediciyi gözüne yapıştırıyor ama hiçbir görüntü yakalamıyor. Bugünün hatırlamak istediği bir yanı yok gibi.

“Ben kafayı bulacağım,” diyor birden doğrularak. “İstersen gel.”

Bileğinden tutup onu zorla yanıma oturtuyorum. “Hiç sırası değil.”

“Aksine. Daha iyi bir zamanlama olamaz. Şu halimize bak-sana.”

“Olmaz. Sadece eğlenmek için tonik kaçıracağımıza söz verdik ve şu anda eğlenemeyiz.”

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama sonra kapıyor.

Kalem'in annesinin alışkanlıklarını benimsemesinden korkuyorum ama bunu ona söylemiyorum.

Geçen yıl, derste hastalandı. Onu evine götürüp yatırdım. Yol boyunca bir mide virüsü kapmış olduğunu söyledi ama yatak odasına girdiğimde tonik kokusu aldım. O kadar keskin ve baş döndürücüydü ki kendimi Kalem'i kimsenin yalnız yüzleşmek zorunda kalmaması gereken kötü bir hatırıya geri döndürmüşüm gibi hissettim. Sırf bu yüzden okula geri dönmedim. Ona pijamalarını giydirip yorganını üzerine çektim ve ders kitabımızdan böceklerin yaşam döngüsünü okudum.

Thomas onu ziyarete geldiğinde Kalem uyumuştı. Thomas yatağının kenarına oturup nemli elini tuttu ve düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. "Daha dikkatli olmalıyız," dedi. "Özellikle de sen. Sana benden daha çok şey anlatıyor."

"Bu konuda değil," dedim.

Tecrit'te pek çok dert var. Virüsler, iltihaplar, hastalıklar, ağrılar. Ama bir dert, çarenin ta kendisiyse o zaman ne yapmalı? Tonik asla anlayamayacağım türden tuhaf bir ilaç. Lex'e sorduğumda etkilediği herkesi bir yalancıya dönüştürdüğünü söyledi. Haklı galiba. Kalem'in özellikle huysuz olduğu günlerde çaktırmadan kıyafetlerini ve nefesini kokluyorum. Trende fark ettirmeden çantasına bakıyorum. Mağaraya tonik getirdiğinde onunla tartışmıyorum. Moralini yükseltmek için ona şakalar yapıyorum ve eve güvenli bir şekilde varmasını sağlıyorum.

Thomas benimle bu konuda pek çok kez tartıştı. Şişeyi elinden almam gerektiğini söyledi. Ama ben biliyorum, eğer bunu yaparsam, Kalem beni de Thomas gibi atlatmaya başla-

yacak. Keşke annesinin toniğinden tamamen uzak durabilse ama duramıyorsa en azından yalnız kalmasın. Kalem'i asla yargılamadım, yargılamam da.

"Biraz daha oturalım," diyorum.

Kafamı omzuna koyuyorum ve kaydedicisinden dünyayı izliyoruz.

Havanın pek az değiştiği bu yüksek şehre uğursuz bir sis çöktü. Bu sabah, apartmanın etrafında dolanan en az üç eczacı gördüm. İhtiyacı olanlara sakinleştirici hap dağıtıyorlardı. Annem de onlardan biriydi. Kapıyı iş kıyafetleri, dağınık saçları ve uykulu gözleriyle açtı. Yanından geçerken kolumdan yakalayıp alnıma bir öpücük kondurdu. Bugün okula gitmemi istemiyor. Beni gün geçtikçe güvensizleşen bu şehirde bir başıma bırakma fikrinden nefret ediyor.

Öğrencilerden servis vagonlarına tek sıra halinde binmeleri isteniyor. Kalem'le el ele tutuşuyoruz. Bir polis tarafından tren'e yönlendirirken sesimizi bile çıkarmıyoruz. Yine de Kalem omzunun üzerinden ona bir bakış fırlatmaktan geri durmuyor.

Boş yer ararken Thomas ve Basil'le karşılaşıyoruz. Kalem dün Thomas'tan şikâyet ettiğini unutmuş gibi ona sokuluyor. Nişanlılarımız iki yanımızda oturduğu için güvende olduğumuza inanmak istiyorum.

"Öğretmenler bugün ne öğrenmemizi bekliyor?" diyor Thomas usulca. Fısıltısı sessiz vagonun dört bir yanına dağılıyor.

"Belki de ekran odasında hepimize toplu yayın yapacaklardır," diyor Basil.

“Yayını evden de izleyebilirdik,” diye mırıldanıyor Kalem bulutlara. Saçları bile bugün daha bir soluk. Tecrit’in tarihi sarışın ve renkli gözlü kral ve kraliçelerle dolu çünkü açık tenlilerin güneş hastalığına daha yatkın olduğuna ve dışarıda çalışamayacağına inanılmış. Bu sebeple Tecrit’te sosyal statüleri hâlâ önem verildiği günlerde üst sınıf olarak nitelenmişler. Bundan iki yüz yıl önce Kalem sarı saçları sayesinde benim gibi bir kızı çamaşırcısı yapabilirmiş. Çocukken birbirimizle şakalaşırdık. Benden bağcıklarını bağlamamı ister, ben de ayakkabılardan birini ona fırlatırdım.

“Belki de sıradan bir gün olur,” diyorum.

Lütfen öyle olsun.

Kalem yanağını okşuyor.

Tren durduğunda yine polis eşliğinde okula giriyoruz.

Müdür bir iskemleye çıkmış. Bize sessiz olmamızı ve onu dinlememizi söylüyor. Az sonra fısıltılar kesiliyor. Birer birey olarak derste kıpırdamadan oturmakta bile güçlük çekerken, hep birlikteyken bütün emirlere itaat etmemiz ne tuhaf. Basil’le Kalem ellerimi tutuyor. Etrafımızdaki herkes arkadaşlarıyla ve nişanlılarıyla el ele. Yakınlaşma arzusu eskiden korkuyla gelen bir davranış biçimi değildi.

“Birazdan derslerinize gireceksiniz,” diyor müdür. “Kral bize uzmanlarından bazılarını yollayarak büyük bir incelelik gösterdi. Bugün sizlerle konuşacaklar. Hepinizden onlara saygıda kusur etmemenizi istiyorum. Şimdilik bu kadar. Gidebilirsiniz.”

Kalem’le nişanlılarımıza çabucak veda ediyoruz ve oğlanlar sınıflarına gidiyor.

“Morgan?” diyor Kalem.

“Evet?”

“Her şey yoluna girecek değil mi?”

“Elbette,” diyorum. “Annen nasıl? Bu olanları nasıl karşıladı?” Annem baş ağrısı ilaçlarına tutkun ama tonik bağımlılığı daha kötü. Sarhoşluk insanın bir türlü uyanamadığı bir uyku. Gerçek dünyaya dönme şevkini kırıyor. Gözler açık olsa da, görmüyorlar

“İyice kaçırdı,” diyor Kalem kayıtsız bir tavırla. “Kenardan düştü düşecek. Birilerinin beni keseceğinden emin.”

Kalem’i kendimi bildim bileli tanıyorum. Konu annesine geldiğinde görüldüğü kadar rahat mı, asla anlayamam. Normalde üzülmeye gereken durumlarda şen şakrak birine dönüşebilir.

Buklelerinden birini çektiğimde zoraki gülümsüyor. “Bana surat asma,” diyorum.

“Senin güzel yüzüne bakıp da surat asmak mümkün mü? Basil yaşayan en şanslı erkek.”

Yaşayan. Söyledikten sonra fark ediyor. Son günlerdeki olaylar bize bazı sözcüklerin ne kadar etkili olduğunu hatırlıyor.

Sınıfta bizi bekleyen uzman ölüm kadar donuk oysaki. Uzun boylu ve bir cervel gibi dimdik. Elini sallayarak bize yerlerimize geçmemizi işaret ediyor. Öğrencilerden bazıları bunu oturma düzenini değiştirmek için bir fırsat bilip hemen arkadaşlarının yanına geçiyor.

“İçinizde vatan hainliğinin ne anlama geldiğini bilen var mı?” diyor Cervel Adam. Bu kadar cılız birine göre sesi olduk-

ça gür. Kararsızca birbirimize bakıyoruz. Tabii ki, biliyoruz. Tecrit'in ilk yılları vatan hainleriyle doluydu ama hiçbirimiz bunu söylemeye cesaret edemiyoruz.

"Sadakatsizlik, nankörlük, kalleşlik," diyor Cervel Adam bizim yerimize. "İlkel çağlarda bunun cezası kafa kesmekti. Şimdi daha medeniyiz. Bugünlerde vatana ihanet ya da vatan hainliği kelimelerini kullanmıyoruz bile. Zira onlarca yıldır huzur içinde yaşıyoruz.

"İşlenen cinayetler ve çiçekçideki yangın vatan hainliğinin dik alasıydı," diyor. "Kral soruşturmalar için en iyi devriye polislerini görevlendirdi. Hepinizin bildiği gibi, kurbanlardan birinin nişanlısı tutuklandı ve mahkemeye çıkarılacağı günü bekliyor. Söz konusu kişi yalnız başına hareket etmiyordu. Bir grup asi, şehrimizde terör estirmeye çalışıyor. Belki her yere asılan yazıları siz de görmüşsünüzdür." Daphne'nin yazdıklarından söz ediyor olmalı. "Kralın devriye güçleri bir grup asinin kâfirce amaçları uğruna kendi türünü katlettiği inancında. Gökyüzü tanrısıyla ilgili öğretilerimizden vazgeçmeden de durmayacaklar. Kral hainlerden bir istek mektubu aldı. Yeryüzüne inen bir merdiven inşa edilmesini talep ediyorlar. Bu imkânsız tabii. Atmosferimizin ötesindeki hava nefes alamayacağımız kadar ince. Sizin anlayacağınız bir grup deliyle karşı karşıyayız."

Uzmanın sert suçlamaları içimde bir pervanenin kanat çırpmasını andıran tuhaf ve telaşlı bir ürpertiye sebep oluyor. Söylediklerinin hepsini bir anda sindirmek güç. Lex beni Amy'den uzak durmam konusunda uyardı. Amy'nin kurdelesini ve ölen ablasının yazısını aynalara sıkıştırdığı gözümün önü-

ne geliyor. Amy kötü değil ve Daphne'nin yazdıklarının tehlikeli bir yanı yok. Tek tehlike bunları kaleme aldıktan sonra Daphne'ye olanlar.

Mantiğım almıyor. Hem de hiç. Ve uzmanın konuşma tarzı bana babaminkini hatırlatıyor. O gece mutfakta bana Judas'ın hâlâ hapiste olduğunu söyledi. Yalan söylüyordu ve şimdi uzmanın söyledikleri de yalan.

Amy için endişelenmeye başlıyorum. Karanlıkta saklanan ve gittiğinde ailesinin hiç özlemediği Amy için. O da tehlikede olabilir mi? Ya Judas? Bulunduğunda ona neler olacak? Tabii eğer bulunursa.

Bir sonraki dersimize giderken okulun koridorlarında çıt çıkmıyor. Kalem'le mecburen farklı yönlere doğru uzaklaşıyoruz.

Bir el omzuma dokunduğunda Basil geldi sanıyorum. Ama koluma kenetlenen parmaklar onunkiler değil. Arkamı dönüyorum ve karşımda Bayan Harlan'ı buluyorum.

"Morgan," diyor. "Ben de seni arıyordum."

Benim hakkımda bu kadar çok şey bilirken ders programıma da kolayca ulaşmıştır tabii. "Buldunuz işte," diyorum. "Ama gitmeliyim. Derse geç kaldım."

"Boş ver dersi. Konuşmalıyız."

Öğrenciler iki yanımdan geçiyor. Thomas olsa onları mezbahaya götürülen hayvanlara benzetirdi. Herkes kendi düşüncelerine dalmış. Bize bakmıyorlar bile. Ya da belki beni o kadar uzun zamandır görmezden geliyorlar ki buna çoktan alıştılar. Atlayanların çocukları ve kardeşleri lanetlenir. Daphne'nin de benimle aynı dışlanmışlığı yaşadığını şimdi fark ediyorum.

Keşke birbirimizi tanısaydık. Son zamanlarda pişmanlıklarımın ardı arkası kesilmiyor ve Daphne'nin varlığından o öldükten sonra haberdar olmam da bunlardan biri. Onunla konuşurduk ya da en azından koridorda rastladığımızda birbirimize tebessüm ederdik. Birbirimize bizim ya da kardeşlerimizimizin yanlış bir şey yapmadığını hatırlatırdık.

Öğle teneffüsünde yemekhaneye girdiğimde herkesin susmasının ne demek olduğunu iyi bilirim. Ağabeyinin bir hareketi yüzünden insanların sana acımasının, hatta seni suçlamasının ne demek olduğunu. Kalem bunu bana hiçbir zaman itiraf etmedi ama Thomas'ın bile benden gözlerini kaçırdığı günler oldu. Bir ara Kalem'e benimle arkadaşlığını kesmesi için telkinde bulunduğundan bile şüpheleniyorum.

Bunları Bayan Harlan'a asla anlatmayacağım. Düşüncelerimi okuyamasın diye gözlerimi kaçırıyorum.

"İşte buradasın," diyor Basil. "Derse geç kalacağız."

Onunla ortak bir dersimiz bile yok.

"Bayan Stockhour'la biraz konuşmak istiyorum," diyor Bayan Harlan.

"Neden?" diye soruyor Basil. "Yanlış bir şey mi yaptı?"

Ses tonu kibar ama çenesini sıkıldığını fark ediyorum.

"Ah, hayır," diyor Bayan Harlan. "Zaten bir süredir beraber coğrafya çalışıyorduk. Bugün de son konunun üzerinden geçelim istedim. Kargaşa zamanlarında hayatımızın normal akışına devam etmemiz gerek. Siz dersinize gidin. Bayan Stockhour da az sonra gelir."

Basil'in ona zerre kadar güvenmediği bakışlarından belli.

"Haydi, git," diyorum. *Teşekkür ederim*, diye eklemek isti-

yorum. Bir tuhaflık olduğunu sezdiği ve beni korumaya çalıştığı için ona teşekkür etmek istiyorum. Başını derde sokmadan buradan gitmesini söylemek istiyorum.

Neyse ki Basil beni iyi tanıyor ve anlıyor.

“Size iyi çalışmalar,” diyor ve yanağımdan öpüp gidiyor. Bayan Harlan’la yine bir odaya kapanıyoruz.

Endişemi belli etmemeye çalışıyorum. Lex üniversiteli çocuğun cesedini gördüğümü babama söylememi istemedi. O sırada uyuyordum ve hiçbir şeyden haberim yoktu. Yine aynı hikâyeyi tekrarlayacağım.

İşin garibi, Bayan Harlan bana üniversite öğrencisini sormuyor. Karşıma geçip bize iki fincan çay doldururken ne suçlayıcı ne de şüpheli bir tavrı var. Masasındaki cam şişeye gözüm takılıyor. Altın rengi bir sıvının içinde güneşi yakaladıkça parlayan parçacıklar yüzüyor. Altın şurubu. Bizim eve hiç alınmaz çünkü herkes altın şurubunun dişleri çürüttüğünü bilir. Bayan Harlan şişeden bir kaşık alıp çayıma karıştırıyor. Altın parçacıkları dibe çökerken yüzeyde yağlı bir leke kalıyor.

“Bugün kendimize bir ayrıcalık yapalım istedim,” diyor ve çayından bir yudum alıyor. “Ninem zor günler için dolabına bir şişe altın şurubu saklardı. Gerçi ben küçükken zorluk nedir bilmezdik.”

“Yine öyle olacak,” diyorum inançla ama sonra karamsarlık bir kez daha ruhumu ele geçiriyor.

“En lezzetli altın şurubunun ılık mevsimin sonunda toplandığını biliyor muydun? Yaklaşan soğukun stresi çalı sineklerinde kimyasal bir reaksiyona sebep olur.”

“Çalı sinekleriyle ilgili hiçbir bilgim yok,” diyorum. “Sadece kendilerini tehlikede hissettiklerinde soktuklarını ve orasının şiştiğini biliyorum.” Hepsi bu değil. Bir de annemin eskiden sık sık onların resmini yaptığını biliyorum. Alice onları sesiyle yatıştırabiliyor. İş icabı sürekli bitkilerle haşır neşir olduğu için çalı sineklerini pek çok insandan daha iyi tanıyor.

“Çalı sineklerinin iğnesindeki zehir aynı zamanda bir sürü şifalı iksirin ana maddesi,” diyor Bayan Harlan. “Ne kadar ilginç değil mi?”

Gözlerini bana dikince kendimi çayımdan bir yudum almaya zorunlu hissediyorum. Altın şurubu boğazımdan aşağı kayıp midemi ısıtıyor.

Kaçınılmazı bekliyorum. Ne gördüğümün sorulmasını. Belki de cesedi kendi gözlerimle gördüğümü ve adının Quince olduğunu bildiğimi öğrenmiştir. Amy onu ağabeyimin atlayanlar grubundan tanıyor olabilir mi? Ama Bayan Harlan bugün her zamanki gibi şüpheli ya da tehditkâr değil. Bana hüznle gülümseyip “Ailen seni çok seviyor olmalı,” diyor.

Bu bir soru olmamasına karşın, “Evet,” diyorum

“Nişanlın Basil Cowl da öyle.”

Basil’in soyadını öğrenmeye zahmet etmesi huzursuzluğumu artırıyor.

Bütün kaslarımın gerildiğini hissediyorum. Bir şey demeyip zorla çayımı bitiriyorum.

Bayan Harlan gözlerini benden ayırmadan bir kâğıda bir şeyler karalıyor ve bana uzatıyor. “Sınıfına dönebilirsin.”

Günün geri kalanı da sabah kadar sisli. Öğle yemeğinde bir iki lokma zor yiyorum. Basil masanın altında parmağıyla

bacağıma desenler çiziyor. Thomas, Kalem'e elmasını yemesi için baskı yapıyor. Kalem'in gözleri yorgun. Gözkapaklarında minik, mor damarlar belirmiş. Ruh hali Kalem kadar değişken birini daha tanımadım. Bazı günler aşırı neşeliyken, bazen de bir o kadar donuk ve karamsar. Bugünkü sıkıntısının da üniversiteli çocuğun ölümünden ziyade, şehrin üzerine çöken kasvetle ilgili olduğunu düşünüyorum. Kalem, Tecrit'i etrafımdaki herkesten daha çok seviyor. O mutsuzken Kalem de mutsuz oluyor.

Onu neşelendirmek için bir şeyler söylemeliyim ama ağzımı açacak gücüm yok. Yemekhanede kimse konuşmuyor zaten.

Altın şurubu ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

Nişanlılarımız bir sohbet konusu açmaya çalışıyor. Basil, "Hava amma bulutlu," diyor. Thomas kısa mevsimde bunun doğal olduğunu söylüyor. Hava durumu bizden çok yeryüzündeki iklimlerle ilgili.

Bulutlardan düşen beyaz ve soğuk tozu düşünüyorum. Güneş onu erittiğinde yeryüzü yemyeşil ve taptaze bir yere dönüşüyor olmalı.

18

Bizimle konuşmayan tanrıları kabulleniyoruz. Bize adaletsizliklerle dolu bir dünya dayatan ve onlarla mücadelemizi uzaktan izlemekle yetinen tanrıları kabulleniyoruz. Bu, orada hiçbir şey olmadığını ve en karanlık anlarımızda tamamen yalnız olduğumuzu kabullenmekten daha kolay.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

THOMAS HER NASILSA KALEM’İ OKULDAN SONRA onlara gitmeye ikna etmiş. “Annemin ayyaşça duygusallıklarını çekemeyeceğim,” diyor Kalem sıkıntıyla. Trenden indiğimizde Thomas’la birlikte uzaklaşıyorlar.

Basil beni eve bırakıyor. Apartmanın kapısında tabii ki bir polis bekliyor.

“Annem uyumuştur,” diyorum anahtarımı kilide sokarken. Daphne’nin öldürülmesinden önce kapılarımızı hiç kilitlemezdik. “Ama bana yemek bırakmıştır. Acıktın mı?”

Böyle diyorum ama mutfakta yemek filan bulamıyorum. Fırın soğuk. Annem ışıkları bile açmamış. Güneş batmak üzere olduğu için evin içi gölgelerle dolu.

Basil masadaki eczane torbasını gördüğümde kaşlarımı çatığımı fark ediyor. “Kendini iyi hissetmiyor olmalı.”

“Giderek kötüleşiyor.” Babam çok çalıştığı için. Anneme söylesem inkâr eder ama ben bunun onu fazlasıyla etkilediğini biliyorum.

Yatak odasının kapısından kafamı uzattığımda yataktaki kabartıyı hayal meyal seçebiliyorum. Jaluziler her zamanki gibi kapalı. Annemin sırtı dönük. Kaşlarımı çatıp kapıyı kapıyorum. Bugün işe gitti mi acaba? Çalışanlara ayda yalnızca iki gün izin veriliyor. Bu süreyi aşarlarsa tıbbi bir değerlendirmeye tabi tutuluyorlar.

Mutfağa döndüğümde doğruca Basil’in kollarına koşuyorum. Zavallı Basil. Benim gibi bir harabe yerine bir başkasıyla da nişanlı olabilirdi. Ama bizim evimiz böyle olmayacak. O beni günlerce yalnız bırakmayacak, ben de yalnızlığımı iksirlerle dindirmeye çalışmayacağım. Evimizin bu hale gelmesine izin vermektense kenardan atlamayı, delirmeyi ya da kör olmayı yeğlerim. Çocuklarımız okuldan döndüğünde akşam yemeği onları bekliyor olacak. Kendilerini hep güvende hissedecekler. Güvenli bir ortam olsa da, olmasa da. “Aklıma saçma bir şey geldi,” diye mırıldanıyorum başımı göğsüne yaslayıp. “Düşünsene, dışarıda şehir yanarken biz çocuklarımızla akşam yemeği yiyormuşuz.”

Basil önce çenesini, sonra bileğini alnıma bastırıyor. Geri çekilip yüzüme bakıyor. “Neden sıcaksın? Ateşin mi var?”

“Biraz başım dönüyor,” diyorum. “Bugün yalnızca çay içtim.”

Parmakları kulaklarıma değdiğinde bir an için baş dönmem şiddetleniyor. Sonra birden mideme bir sancı saplanıyor. Ağzımdaki altın şurubu tadının yerini kan gibi paslı bir tat alıyor.

Basil bana bir iskemle çekiyor ama ona oturamadan dizlerim boşalıyor.

“Morgan!” Beni koltukaltılarımdan yakalayıp anneme sesleniyor ama o tabii ki duymuyor. Ağaç köklerini ve hiç tanımadığı çocukların eski resimlerini gördüğü rüyalarında çoktan kaybolup gitmiş.

İki büklüm oluyorum. Bir sorun var. Bir şeyler oluyor. Çok yanlış bir şeyler. Yerdeki karolar bulanıklaşıyor. Karnıma bıçaklar saplanıyor, akciğerlerim kanla doluyor.

“Seni arama kutusuna götüreceğim,” diyor Basil. Onlardan her binada var. Hastaneyle iletişim kurmaya yarıyorlar.

“Hayır,” diyorum nefes nefese. “Lex’e gidelim.” Ağabeyim bütün hastalıklardan anlar. Yorgan dikmeye başlamadan önce özellikle de nadir rastlanan hastalıklar konusunda uzmandı. Çocukken bile tıbbı meraklıydı. Mesleğini de o yönde seçeceğini daha o zamanlardan biliyorduk.

Basil beni kucakladığında acıyla bağırıyordum. Onu ilk kez bu kadar hızlı hareket ederken görüyorum. Göz açıp kapayınca kadar ağabeyimin kapısındayız. Basil kilitli kapıyı tekmeliyor. Ona ortalığı velveleye vermemesini söylemek istiyorum. Sanki çıldırmış gibi. Ama hareketten başım döndüğü için konuşmıyorum.

Alice kapıyı tepeden topladığı saçlarıyla açıyor. Onları ince ince burup garip bir topuz yapmış. Bana Lex'in makinesinden dökülen kâğıt rulolarını anımsatıyorlar.

Ne konuştuklarını anlayamıyorum. Kelimeler birbirine karışıyor. Basil beni mutfağa götürüyor. Temiz tabaklarla yanmayan mumlar görüyorum. Sonra kulaklarımı sağır eden bir şangırtı kopuyor ve Basil beni masaya yatırıyor. Fırından iştah açıcı bir koku yayılıyor. Alice kırk yılda bir yemek yapmaya karar vermiş ve ben akşamlarını mahvettim. Ama Alice bunu hiç umursamıyor gibi. Bana ulaşmak için yerdeki cam kırıklarını tekmelerken Lex'e sesleniyor.

Gözlerimi kapadığımda Basil, "Morgan, hayır. Bana bak," diyor. Dediklerini yapıyorum. Her nasılsa bunun önemini kavrayabiliyorum.

"Bana neler oluyor?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Ama düzeleceksin."

Zaman derste bize gösterdikleri teleskop slaytlar gibi hızla geçiyor. Görüntülerin arasına karanlıklar giriyor.

Bir sonraki slaytta Lex üzerime eğiliyor. Yüzü nasıl da ciddi. Parmaklarını boynuma bastırıp nabzıma bakıyor. Alice ona göremediklerini anlatıyor. "Yüzü kızarmış ama terli değil. Dudakları ve dili solgun. Gözbebekleri irileşmiş."

Lex alnıma dokunuyor. "Su odasındaki dolaptan kutumu getir," diyor Alice'e. Bunu aksi bir sesle söylüyor. Sanki Alice'e kızgınmış gibi.

Alice içeri koşuyor.

"Morgan?" Lex yine üzerime eğiliyor. Gözlerinde hafif de olsa bir mavilik görüyorum. Kenar onları grileştirmeden önce

bu renkteler. “Neren acıyor?” Güçlükle fısıldadığımda karnımı ovmaya başlıyor.

Alice kutuyu tezgâha koyup içindeki şişeleri çıkarıyor. “Söyle, ne yapacağımı?” diyor. Soğukkanlı davranmaya çalışıyor ama gözleri kıpkırmızı.

“Bir şey yapmadan önce neyle karşı karşıya olduğumu bilmeliyim,” diyor Lex. “Konuş, ufaklık. Haydi, bana ne hissettiğini söyle.”

“Bilmiyorum,” diye fısıldıyorum. “Midem yanıyor. Biraz da bulanıyor. Başım dönüyor.”

“Bugün yemek yememiş,” diyor Basil.

Lex karnıma bastırıyor. Eski günlerine döndü. Kenardan  ncekilere. K r olduktan sonraki aylarda kolumun onunkine değmesine bile katlanamıyordu. Alice benim yaşımdaki kızların bir gecede değıştiğini söylemişti. Lex’e bir yabancı gibi geliyordum. Beni son g rdüğündeki gibi değıldim. Alice söyleyene kadar kendimdeki değışikliklerin farkına varmamıştım. Lex’i yeniden kendime alıştırmam uzun zaman almıştı. G remediğı birine g venemiyordu.

“Hiç mi bir şey yemedin?” diye soruyor.

“Hapımı aldım,” diyorum suratımı buruşturarak.

“Yeni bir ilaç mıydı?”

“Hayır. Bir de öğle yemeğinde çay içtim.”

Bir anlık duraksamam Basil’in ne düşündüğümü anlamasına yetiyor. Yüzü öfkeyle çarpılıyor. “Bugün o uzmanla görüştün değıl mi?”

“Basil, sus...”

“Bunu sana o yapmış olabilir mi?”

“Uzman mı?” diyor Lex. “Bir uzmanla mı görüşüyorsun?” Duraksıyorum.

“Söyle ona,” diyor Basil.

“Bayan Harlan diye biri,” diyorum. “Bana bir sürü soru sordu. Özellikle de ailem hakkında ama yemin ederim, ona hiçbir şey anlatmadım.”

Lex’in kızmasını bekliyorum. Kralın işlerimize burnunu sokmak için kullandığı herkesten nefret eder. Ne tuhaftır ki bana detayları sormuyor. Bu isim soğukkanlı duruşunu değiştiriyor. Alice’e, “Turuncu bir sıvı olacaktı. Ve bir de mavi,” derken sesi titriyor. “Oradalar mı?”

“Evet.”

“Ya ölçü kabı?”

“Burada.”

“Lex?” diyorum. “Onu tanıyor musun? Kim bu kadın?”

“Hiç konuşmaman gereken birisi. Alice, benim için birkaç şeyi ölçmeni istiyorum.”

Ağabeyim mesleğini bıraktı ama belli ki mesleği onu bırakmamış. Bütün şişelerin içeriklerini hâlâ ezbere biliyor. Alice onun gözleri oluyor ve dokunduğu şişelerin etiketlerini okuyor. Lex’in söylediği miktarları ölçüyor.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?” diye soruyor Basil.

“Elini tutmaya devam et,” diyor Alice. “İyi ki onu buraya getirmeyi akıl ettin. Hastaneye yetişemezdi.”

Tren geçtiğinde sarsıntıdan masadan düşeceğimi sanıyorum.

Basil eğer şimdi beni kaybederse bir daha hiçbir kızı sevmesine izin verilmeyecek. Bu yasak. Hayatta tek bir eşin olur

ve birbirinizin sorumluluğunu üstlenirsiniz. Yalnızlar hep yalnız kalır.

Onu bırakmak istemiyorum. Judas gibi olmasını istemiyorum.

“Seni beni öldürmekle suçlamalarını istemiyorum,” diyorum. Basil yanağını okşuyor. “Sen ölmeyeceksin ki.”

“Mantığını yitirmeye başladın, ufaklık,” diyor Lex.

Tavan dönse de “Hayır,” diyorum. “Kalem haklı. İşin gücün benimle uğraşmak.”

“Ayık kaldığın sürece saçmalamakta özgürsün,” diyor Lex.

Basil’in gözlerine baktığımda bir küsküte dönüştüğünde neye benzeyeceğini hayal edebiliyorum. Derisi buruşacak ama yüzündeki yumuşacık ifade hiç silinmeyecek. Onunla yaşlanmak istiyorum ama sanki biri geleceğimi benden çalıyor. Hayatımın geri kalan yılları vücudumdaki bir delikten akıp gidiyor.

Alice ölçü kaplarını ışığa tutarak Lex’in tarif ettiği karışımları hazırlıyor.

Usulca konuşuyorlar. Alice’in sorusunu duymuyorum ama Lex, “Ne olduğunu bilmediğim bir şeyi etkisizleştiremem. Tek çare onu dışarı atmasını sağlamak,” diyor

Lex yanıma dönüyor. “Morgan? Uyanık mısın?”

“Evet.”

“Miden bulanacak ama bunun hepsini içmek zorundasın.”

Alice bir şişe sıvıyı boğazımdan aşağı dökmeden önce bana yapılan tek açıklama bu. Şişedeki karışım içimi yakıyor. İstemsizce öğürdüğümde Alice ilacı tükürmeyeyim diye hemen eliyle ağzımı kapıyor.

Lex'in ilacının etkisini göstermesi uzun sürmüyor. Ben Alice'in getirdiği tasa kusarken Basil saçlarımı tutuyor.

Lex biraz ötemizde duruyor. Durumuma profesyonelce yaklaştırmaya çalışıyor ama çıkardığım sesler karşısında gözlerini kırıştırmadan da edemiyor.

"Şimdi nasıl görünüyor?" diye soruyor.

Basil'e tutunup nefesimin düzene girmesini bekliyorum.

"Hâlâ kırmızı ve terli," diyor Alice. Çenemi tutup gözleri-me bakıyor. "Gözbebekleri küçülmedi."

"Terlemesi iyi," diyor Lex bir kez daha nabzıma bakarak. Kalbim deli gibi çarpıyor ve Lex'in alt dudağını sarkıtışına bakılırsa bu onu endişelendiriyor. "Bugün sadece çay içtiğinden emin misin? Başka bir şey almadın mı? Belki bir baş ağrısı iksiri ya da ders çalışmana yardımcı olacak bir şey?"

"Eve döndüğümde tezgâhta bir ecza torbası vardı ama bir şey almadım," diyorum. Şimdi nefesimi ayarlamak daha kolay geliyor. Midemdeki şiddetli kasılmalar geçti. "Torba bu sabah gelmiş olmalı."

"Açık mıydı?" Sesinde tuhaf bir buyurganlık var. Beni dü-rüst davranmaya zorluyor.

"Evet. Annem her akşam iksir içiyor," diyorum. "Senin bilmeni istemiyor."

"Onu gördün mü? Konuştunuz mu?"

"Eve döndüğümde uyuyordu."

"Durun, ben bir bakayım."

Alice böyle der demez çıkıp gidiyor. Neler olduğunu sormak istiyorum ama tekrar midem bulanır diye konuşmaya korkuyorum.

Lex kutudaki şişeleri yokluyor. Sonra birini havaya kaldırıp bize gösteriyor.

“Bu yeşil mi?”

“Evet,” diyor Basil.

Lex şişenin mantarını açıyor. “Bunu bir bardağa döküp suyla karıştır.”

Basil sadece bir dakika yanımdan ayrılıyor. Sonra bana bir bardak dolusu açık yeşil bir sıvı içiriyor. Diğerinin aksine bunun tadı naneli. Daha kolay yutkunuyorum.

“Fena değilmiş,” diye mırıldanıyorum.

“Bu nabzını yavaşlatacak,” diyor Lex. “Bakalım o şeyin yayılmasını engelleyebilecek miyiz?”

“Neyin?” diye soruyorum telaşla. Yanaklarım o kadar uyuşuk ki, kelimeler dilimde ağırlık yapıyor.

Cevap vermiyor.

Birden vücudum da ağırlaşıyor. Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum.

Duvarlar mırıldanıyor. Zihnim kafatasımın dışında bir yerlerde dolaşıyor.

Lex yürüyor, yürüyor. Elini sertçe yanağına sürtüyor. Onu benim için endişelenirken görmekten nefret ediyorum.

Basil alnımı okşayıp bana pek de ulaşmayan güzel sözler söylüyor.

Alice yavaş adımlarla geri dönüyor. Annemin neden onunla olmadığını sormaya gücüm yok.

Lex'i bir köşeye çektiğinde dikkatimi onlara vermeye çalışıyorum ama gözlerim kapanıyor. Kendimi bu boğucu ağırlık hissine kaptırmaktan başka çarem yok gibi.

Gözlerimi kapıyorum ve sonunda Basil'in sözleri bana eriyor.

Demin, "Seni seviyorum," diyordu.

19

Tanrılarla ilgili kavramlarımız olmasaydı daha mı güçlü, yoksa daha mı zayıf olurduk emin değilim.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

KARANLIĞIMDA RÜYALAR YOK. KIRMIZI, KESKİN BİR acı ve saçlarımı arkaya iten eller var yalnızca. Altmış yılın tamamını bu karanlıkta, uyanık olduğum anlarıma tutunmaya çalışarak geçireceğim. Küllere dönüşene dek asla özgür olamayacağım.

Boğazım yanıyor. Mücadele ediyorum. “Buradayız, yanındayız, hayatım,” diyor Alice siyahlığın çok ötesinden. Sonra yine yapayalnız kalıyorum

Sesi öyle üzgün ki.

Başka bir ses bana ulaşıyor. Eğer burada bana ulaşabilecek tek bir kişi varsa o da ağabeyimdir. O her tür karanlıkta yolunu bulabilir.

“Bırak iyileşsin,” diye fısıldıyor. Gökyüzündeki tanrıyla konuşuyor olmalı. Artık bir tanrı olduğuna bile inanmıyor. “Senden üç yıldır bir şey istemedim. Bana borçlusun.”

Ağabeyimi gökyüzü tanrısıyla konuşurken son duyduğumda ya yedi, ya sekiz yaşındaydım. Bana göz kulak olması gerekiyordu ama yazılarıyla benden daha çok ilgilendiği için ona küstüm. Sırf dikkatini çekmek için gölün etrafındaki ağaçların arasına saklandım.

Sabırla gittiğimi fark etmesini bekledim. Nihayet anladığında adımları seslenmeye başladı. Her seferinde sesi biraz daha değişiyordu. Ağaçların arasına saklanabileceğim aklına gelmiyordu. Önce göle koştu. Beni son gördüğünde suyun yüzeyinde yaprakları yüzdürüyordum.

Lex formasıyla hiç düşünmeden yeşil suya atladı. Yazdıkları rüzgârda çimlere saçıldı. Ama Lex yazısının peşine düşmedi. Bana seslenmeye devam etti.

Cevap veremedim. Onu korkusu beni de felce uğrattı.

Tek istediğim biraz ilgisini çekmekti. Sadece birazcık. Yaptığımın onda bu kadar güçlü bir etki bırakacağını tahmin edememiştim.

Lütfen, diyordu.

Şimdi de öyle diyor.

Ben ağaçların arasında küçük bir kızım. Ayak izlerimi takip edip ona geri dönemiyorum. O güne geri dönüp yaptığımı telafi edemiyorum.

Özür dilerim. Seni incitmek istedim. Öyle üzgünüm ki.

20

Çocukken hayat ve ölüm gibi kararlarda gökyüzündeki tanrıya güvenirdim. Tıp okumaya başlayana dek bu kararları insanların verdiğini bilmiyordum. Kusurlu insanların. Sanki kusursuzu varmış gibi.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

GÖZLERİMİ AÇMADAN BİR AN ÖNCE BAYAN
Harlan’ın sözlerini duyuyorum:

Ailen seni çok seviyor olmalı.

Bu düşünce içimi ısıtıyor. Benim bir ailem var. Havada asılı duran bu şehir insanlarla dolu ama ben yalnızca birkaçına aidim.

Sonra bu düşüncenin yerini gölgeler ve bir fenerin ışığı alıyor.

“Morgan?” diyor Alice hevesle.

Hava metal, hastalık ve mum kokuyor

Nerede olduğumu bilmiyorum. Tavandaki fener sallanı-

yor, sallanıyor ve oda da onunla birlikte sallanıyor. Alice feneri tutuyor.

“Uyandı mı?” diye soruyor Lex boğuk bir sesle. Bir köşeye büzülmüş ama oda o kadar minik ki bir köşede durmamak neredeyse imkânsız.

“Galiba. Gözleri açık.” Alice elbisesiyle diz çöküp üzerime eğiliyor. Bakır küpeleri ışığı yakalıyor. Saçlarını açtığını fark ediyorum.

Ağabeyimle baş başa akşam yemeği yiyeceklerini hatırlıyorum. Sonra Basil beni kucaklayarak içeri daldı ve masanın üzerindeki yere attı.

Şimdi masada değilim. Bir yer yatağında yatıyorum. İçi koyun yünüyle doluymuş hissi veriyor. Bu odayı tanımıyorum. Zihnim giderek berraklaştığında, duvarların ve alçak tavanın metalden yapıldığını fark ediyorum.

“Morgan?” diyor Alice yine ve saçlarımı yüzümden çekiyor. Tenim öyle hassas ki dokunuşu içimi ürpertiyor. “Bize geri döndün mü?”

Ağzımı açtığımda dilimdeki iğrenç tadı hatırlıyorum. Bir süre önce çektiğim ızdırabın hayaleti hâlâ kaburgalarımın arasında dolaşıyor. Doğrulmaya çalıştığımda yer değiştiriyor. “Ne oldu?” diye soruyorum.

Gözlerim Lex’i buluyor. Bacağı titrediği için bütün vücudu titriyormuş gibi görünüyor. Ufacık görünüyor. Gözleri açık ama içleri bomboş. Soluk bir maviye dönüşmüşler.

“Zehirlendin,” diyor. “Neden olduğunu bilmiyorum ama çok acı çektin. Uyursan acıyı hissetmezsin diye düşündüm ama saatlerce bağırdın.”

Demek bağırdım? Gördüğüm korkunç rüyaları ve ışık parçalarını hatırlıyorum.

Dilim hâlâ paslı. “Zehirlendim mi?”

Alice’in şefkati bir anlığına öfkeye dönüşüyor. Ağabeyim başparmağının tırnağını kemiriyor.

“Neden?” diye soruyorum.

Lex uzun bir süre cevap vermiyor. “Basil, Harlan denen kadınla konuştuğunu söyledi,” diyor sonra.

Kendimi üzerimdeki bu tuhaf uyuşukluktan kurtaramıyorum. Gözlerimi kapamak istiyorum ama aydınlığa çıkmak için yine o karanlığı tırmalamaya gücüm yok.

Bir kez dâha doğrulmaya çabalıyorum. Alice bana yardım edip arkama sert bir yastık koyuyor.

“Bunu bana Bayan Harlan mı yaptı?” diye soruyorum. Ona hiçbir zaman güvenmedim ve benden ne istediğini anlamadım ama canıma kastedeceği aklıma gelmezdi doğrusu. Şimdi düşünüyorum da bana verdiği altın şurubu aşırı şekerliydi.

“O sadece emirleri uygulayan bir piyon,” diyor Lex. “Bahse girerim sana bir sürü soru sormuştur ve senin tüm bunlarda hiçbir hatan olmadığını söylemiştir.”

Elimi alnıma bastırıyorum. “Anlayamıyorum.”

Lex beni görebiliyormuş gibi kafasını kaldırıyor. Eminim bunu isterdi. “Ölmeni kral istedi,” diyor. “Tek suçun bu ailenin bir parçası olmak. Hepimizi öldürmek istedi. Seni, beni, annemizle babamızı, hatta Alice’i.”

“Bu sabah bir ecza torbası geldi,” diyor Alice. “İçindeki ilaçları alsaydık biz de zehirlenecektik.” Kral günlük ilaçlarını

almayacaklarından şüphelenmemiştir tabii. Alice sağlık işlerinin raporlarında bile yalan söylemeyi sevmiyor. Hem de çocuğunu ondan çalan krala ve hükümetine en ufak bir bağlılığı olmamasına rağmen. Alice vakti zamanında onu uyuşturacak ilaçları almadığı için kürtağın acısını belki bin katı fazla çekti.

“Annemle babam nerede?” diye soruyorum.

Ağabeyim başını çeviriyor. Alice topuklarının üzerine oturup bacaklarını örten yün battaniyeyi düzeltiyor. Sorum cevapsız kalıyor.

“Lex, annemle babam nerede?”

Bir an derin bir sessizlik oluyor. O an anılarımdan bir ev inşa edebilir ve orada gerçeklerden uzakta güvende olabilirim. Sonra Lex, “Öldüler,” diyor.

Zehir vücuduma geri dönüyor. Damarlarımda kıvrılıp бүkүlүyor. Gözlerim kararıyor. Sanki göğsümde bütün Tecrit’in ağırlığını taşıyorum.

“Olamaz,” diye fısıldıyorum.

“Geç kaldık,” diyor Lex. “Elimizden bir şey gelmezdi. Zehrin sende etkisini göstermesi neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama bu sayede hayatta kaldın.”

Kapıdan baktığımda annemin sırtı dönüktü. Uyuduğundan o kadar emindim ki nefesini kontrol etmek aklıma bile gelmedi. “Alice aşağı indiğinde beni bu yüzden uyuttun değil mi? Asıl sebep buydu? Öğrenmemi istemedin?”

İnkâr etmiyor. “Hastaydın, Morgan. Hayatın pamuk ipliğine bağlıydı. Gerçeği öğrenseydin kendini bırakabilirdin.”

“Az kalsın seni de kaybediyorduk,” diyor Alice.

“O kadının zehirlerinden kurtulan başka kimseyi tanıımı-

yorum,” diyor Lex. “Adını duyduğum an anladım. Bunu daha önce de yaptı. Kral için çalışıyor.”

“Bizi neden öldürmek istesin? Neden?”

Lex gömleğini avucunda buruşturuyor. Cevap vermiyor.

“Anlat ona,” diyor Alice.

Lex kafasını iki yana sallıyor. “Şimdi olmaz. Dinlenmesi gerek.”

Gücüm olsa onunla tartışırım. Ama boğazım kupkuru ve nefes aldıkça canım yanıyor. Gözyaşlarım neden akıyor? Böyle bir haber beni ağlatmalıydı. Öyleyse neden ağlamıyorum? Benim ne zaman nerem doğruydu ki? Tecrit’te keyfim yerindeyken bile huzursuzdum. Bana verilen hapları alıp doğru şeyleri söyledim ama hiç tatmin olmadım. Şimdi de ağlamam gerekirken tek düşünebildiğim yeryüzü. Onun her biri başka renkte şehirleri ve kara parçaları. İnsanları. Orada kaybolmak kolay olmalı. Oysa burada imkânsız. Mutlaka tanıdığın bir yere ya da birine rastlarsın.

Hani yerde bir sürü insan var ya? Acaba sevme kapasiteleri de bizden fazla mıdır? Şu anda beni tek bir insanın avutmasını istemem onlara tuhaf gelir miydi?

“Basil nerede?” Birden aklıma onun da ölmüş olabileceği geliyor.

“Bütün gece başucundaydı,” diyor Alice. “Ama uyanmana yakın ona dışarıda beklemesini söyledim. Bir anda hepimiz üzerine gelmeyelim dedim.”

“Öyle mi?” diye mırıldanıyorum. Bana zehirlendiğimi ve annemle babamın öldüğünü söylediler. Daha nasıl üzerime gelebilirler ki?

Alice'in bana uzanan elini itip "Basil'i istiyorum," diyorum.

"Tamam." Doğrulurken onu incittiğimi fark ediyorum. Lex'in koluna dokunuyor. Ağabeyim karısının onu kapıya doğru çekiştirmesine ses çıkarmıyor. Beni yalnız bırakıyorlar.

Az sonra Basil kapıda görünüyor. Saçları karışmış, gözleri şişmiş. Konuşmak için ağzını açtığında, "Lütfen," diyorum. "Daha fazla bir şey duymak istemiyorum."

Yanıma gelip bana sarılıyor. Vücutlarımız adeta birbirine doğru akıyor çünkü biz birbirimiz için yaratıldık. Benden bir ay sonra doğduğu gün bizi bir çift yaptılar. Nişanlarımız doğumumuzdan aylar önce planlandı. Aynı hafta doğmamız gerekiyordu ama ben aceleci davrandım. Daha baştan kusur-luydum ama Basil buna asla aldırmadı. Baştan aşağı kırık ve yeryüzüyle ilgili sanrılarla dolu olsam da, hatta yetim kalsam da, beni istiyor.

Hiç ses çıkarmıyorum. Yasın bu kadar sessiz olabileceği aklıma gelmezdi. Annemle babamın ölümünü henüz tam kavrayamamış olmalıyım. Alice hastaneye gelip Lex'i kablo-lara bağlı gördüğünde su odasına koşmuştu. Ben de peşinden gittim. Kapının ardında bağırıldığını duydum. Bir çığlıktan fazlasıydı. Sanki gökyüzündeki tanrının kalbinden kopup gelmişti. Tabii onun bir kalbi varsa. Hatta belki gökyüzünde bir tanrı bile yoktur.

"İyileşeceğini biliyordum," diyor Basil. "Ama nasıl uzun bir geceydi anlatamam."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum." Sadece rüyalar vardı. Keşke onlara geri dönebilsem. Zira kâbusların en karanlığı bile

kendi yatağımda uyanabileceğimle ilgili bir umut taşıyordu. Şimdi nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Şehrin seslerinden uzağız. Sadece nefes alıp verdiğimizizi duyabiliyorum. Basil’le öyle yakınız ki yakası yanağıma değiyor. Ama aramızda sorular var. Tenlerimizden kelimeler damlıyor. Onları sormaya korkuyorum. Gömleğini bırakmaya bile korkuyorum.

Yine de sormalıyım. Annemle babama ne olduğunu bilmiyim. Battaniyemin altına büzülüp yeniden rüyalara dalamam.

“Neredeyiz?” diyorum.

“Yeraltında.”

“Bir evin bodrumunda mı?” Bana acıyarak bakmadığı için ona minnettarım. Basil beni düşündüğümünden bile daha iyi tanıyor.

Sorumun cevabı metal tavanda yazılıymış gibi kafasını kaldırıyor. “Hayır. Ben de daha yeni öğrendim. Dün gece anlatıltı ama sen burada acıyla kıvranırken dinlemek zor oldu.”

“Anlattılar derken?”

“Şimdi dışarıda bekliyorlar. Morgan.” Ellerimi tutuyor. “Neye karar verirsen ver, yanımda olacağım. Peşinden kenara bile gelirim derken ciddiydim. Senin için gökyüzüne atlarım. Seni hiç yalnız bırakmayacağım. Geri dönmek istesen bile.”

Güzel konuşuyor ama bana ne söylemeye çalıştığından emin değilim. İçimden bir ses birazdan öğreneceğimi söylüyor.

“Uzun bir hikâye dinlemeye hazır mısınız?” diyor.

“Evet.” Dinlenmeye zamanım yok. Rüya görmeye. Uyanma vakti geldi.

Ayağa kalkarken başımın dönmesine aldırmiyorum. Tavan alçak. Basil hafifçe kambur duruyor. Yer tahta döşeme. Her adımında gıcırıyor. Basil kapıyı açıyor. Yeşil boyası yer yer dökülmüş, her tarafı çizik içinde. Bütün oda farklı binalardan toplanan parçalardan yapılmış gibi. Dışarıda dar bir koridor var. Koridorun ucundaki odanın kapısı açık. Bir fenerin titrek ışığı dışarı sızmış. Mırıl mırıl sesler duyuyorum.

Basil'le odaya girdiğimize mırıltılar kesiliyor. Eski püskü koltuklarla minderler yarım halka şeklinde dizilmiş. Lex tabii ki yerde oturuyor. Alice de yanında.

Judas'la Amy'nin gözlerini üzerimde hissediyorum. Kırmızı kazağımın kollarını çekiştiriyorum. Kravatım hariç hâlâ okul formamlayım. Kendimi bir kıyafet balosunda gibi hissediyorum. Öğrencilik günlerimin geride kaldığını anlamam için bu odaya bir kez göz atmam yetti.

Amy bana ortak bir kaybı paylaşıyormuşuz gibi bakıyor. Ya da belki ben öyle hayal ediyorum.

"Otur," diyor Lex.

Basil'le yeşil bir mindere oturuyoruz. Herhalde bir zamanlar bir kanepeye aitti.

"Oturdum," diyorum. "Burası neresi?"

"Bir makinenin içindeyiz," diyor. "İstersen kocaman, metal bir kuşun gövdesi de diyebilirsin."

Annemle babamın ölümünden sonra iyice delirmiş olmalı.

Bugün olanlardan sonra buna da inanırım.

"Ama bir kuştan çok daha sıra dışı," diyor yaşlı bir adam. Yok edilme yaşına yakın olmalı. Cebinden zincirli bir saat sarıyor. Belki de ne kadar zamanı kaldığını hatırlatması içindir.

Kısa boylu ve yuvarlak bir tip. Beyaz, cılız saçları belli ki bir zamanlar sarıymış. “Sadece uçmuyor, aynı zamanda bir toprak tavşanı gibi yeri kazabiliyor.”

Toprak tavşanları yeri kazıp solucanları yiyen küçük, siyah yaratıklar. Ve anladığım kadarıyla kuşlar yalnızca uçabiliyor. “İkisini birden nasıl yapıyor?” diye soruyorum.

Saatli adam cevap vermek için ağzını açtığı anda Lex araya giriyor. “Öncelikle neden burada olduğunu öğrenmelisin.”

.

21

Korku manevi değerlere saygısızlık etmekten daha tehlikelidir.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

AĞABEYİM TECRİT’İN KENARINDAN ATLADIĞINDA babam bunu kafasının içinde şeytanlar olduğu için yaptığını söyledi. Ama Lex bir atlayan olmadan çok önce, o ve ben daha çocukken babam kendi şeytanlarını biriktirmeye başladı.

Babam bir devriye polisi olarak, deliren insanların ayak bileklerine kelepçeler taktı. Suç işleyenlerin sessiz sedasız yok edilmesine ve ölümlerine kaza süsü verilmesine tanıklık etti. Güvenliğimizin sağlanması vaadiyle çirkin tezgâhlarda yer aldı. Hatta bunların kurulmasına yardım etti. Ve akşamları sevgi dolu karısıyla çocuklarına dönüp kralın gözdelelerinden biri olmanın bedelleriyle uzlaşmaya çalıştı.

Lex, babamın anneme insanların arkasından çevirdikleri dolapları ne zaman anlatmaya başladığından emin değil. Ama

ailem bir noktada hayatlarını değiştirmekten söz eder oldu. Böyle hisseden başka polisler de vardı. Gizlice buluşmaya başladılar. Başta, kralı yöntemlerini değiştirmeye ikna edebilecekleri konusunda umutluydular. Ama karşılarında şehrin düzenini sağlamak için öldürmeye alışmış bir yönetici vardı. Çok geçmeden sohbetleri bir isyana dönüştü. Üniversitede teknoloji dersi veren Profesör Finnian Leander’la tanışmaları onlar için bir dönüm noktası oldu. Onlara Tecrit’ten ayrılacakları fikrini o verdi. Metal bir kuşla birlikte buradan uçup gidebilirlerdi.

Finnian Leander baskıları ile fikirlerini torunları Daphne ve Amy için hikâyelere dönüştürüyordu. “Hayal güçlerinin zenginliğinden kendime pay çıkaracak değilim,” diyor Profesör Leander parmaklarını saatinin yüzeyinde gezdiren. “Onların zihni benim aptalca hikâyelerimden çok önce Tecrit’in sınırlarını aşmıştı.”

“Ve Daphne bunun bir parçası oldu,” diyorum. Lex’e bakıyorum. “Ya sen? Annemle babam sana bunları ne zaman anlattı?”

“Atladıktan sonra. Babam önceleri hastanede kulağıma bir şeyler fısıldamaya başladı. Onu duymadığımı sanıyordu. Gözlerim sargılıydı. Benden özür diliyordu. Bir eczacıyken fark ettiklerimi bu kadar geç anladığı için kendini affedemiyordu. Daha önce söylemediğı için kendini suçluyordu.”

Ağabeyim tanımadığı birinden söz edermiş gibi rahat ama gömleğinin eteğini avucunda buruşturduğunu fark ediyorum. Aslında bunları anlatırken zorlanıyor.

“Ve sen de bir parçası oldun,” diyorum.

Kafasını sallıyor. “Uzun zamandır şüpheleniyordum zaten. Kuşu yaptıklarını bilmiyordum ama duyunca şaşırmadım.”

Burayı asla göremeyeceğini düşünüyorum. Babam tüm bunları onu kör eden olaydan sonra anlatmış.

“Bu yüzden mi öldüler?” diyorum. “Kral öğrendiği için mi? Ya Daphne ve o üniversiteli çocuk?”

“Quince,” diyor Amy usulca.

“Başkalı da var,” diyor Lex. “Kimsenin üzerinde iki kez düşünmeyeceği onlarca ölüm var. Kral istediğini yok edip bunu bambaşka bir sebepten olmuş gibi gösterebiliyor.”

“Öyleyse Daphne’nin ölümünü neden gizlemedi?” diye soruyorum. Nasıl acımasızca katledildiğini düşünmemeye çalışıyorum. Bir baş belasının ortadan kaldırılmasından çok, kişisel bir kinin sonucu gibiydi. Kral bunu kendi mi yaptı, yoksa bir başkasına mı yaptırdı? Belki de katil ciddi suratlı, parlak gözlü prensti.

“Bir amacı var,” diyor Profesör Leander. “Kuştan henüz haberi yok ama şehirde bir huzursuzluk olduğunun farkında. Birilerinin buradan gitmek istediğini biliyor. Sırrımızı kimin açık ettiğine dair bazı fikirlerimiz var tabii. Belki de zorla konuşturuldu. Kral da şimdi herkesi bu şehri terk etmenin şeytanca bir düşünce olduğuna inandırmaya çalışıyor. Bizi bu şekilde durdurmayı planlıyor. Halkın bizi katil bellemesini ve korunmak için ona sığınmasını hedefliyor.”

Basil elini alnıma bastırıp kaşlarını çatıyor. Elini çekmesine fırsat vermeden ona yaslanıyorum. Burada olduğuna memnunum. Başına açtığım onca işten sonra hâlâ yanımda olmasına.

“Yani hepinizin ortak bir sırrı var,” diyorum Lex’e. “Ve bu âna kadar kimse bunu bana söylemeyi düşünmedi. Ne yapacaktınız? Metal bir kuşla Tecrit’ten giderken bana akşam yemeği fırında diye not mu bırakacaktınız?”

“Saçmalama,” diyor. “Her şey kesinleşmeden seni tehlikeye atmak istemedik. Seni burada yalnız bırakabileceğimizi nasıl düşünürsün?”

Daphne’nin öldürülmesinden sonra babamın odama gelişini düşünüyorum. *Hayatı bütün gerçekleriyle görecek yaşa geldin*, demişti. Belki de bana anlatacaktı ama sonra cesaret edemedi.

Titrediğimi fark ediyorum. Metal duvarlar üzerime üzerime geldikçe nefes almam güçleşiyor.

“Hava almalıyım,” diyorum

“Olmaz,” diye mırıldanıyor Alice. “Dışarısı güvenli değil. Kralın adamları seni arıyor.”

“Neden? Tüm bunların benimle ne ilgisi var?”

Lex acı acı güldüğünde içimden ona vurmak geliyor. “Şu konuştuğun uzman sende bir tuhaflık olduğunu sezmiş olmalı. Bazen ağzından çıkanı kulağın duymuyor.”

Bayan Harlan’a söylediklerimi aklımdan geçiriyorum. Hayır, ona bir şey demedim. Beni suçlayıcı bakışlarla süzerken tek bir düşüncemi bile ele vermedim. Yeryüzünü her soruşunda yalan söyledim.

Gerçi hep berbat bir yalancı olduğumu söylerler.

Basil kolunu omzuma atmaya çalıştığında ona izin vermiyorum. Ayağa kalkıp deminki odaya koşuyorum. Yeşil kapı arkamdan kapanıyor. Alice her zamanki anlayışıyla, “Bırakın yalnız kalsın,” diyor. “Bunları sindirmek kolay değil.”

Battaniyeyi kafama çekip kulaklarımın uğultusunu dinliyorum. Kemiklerimi ilk kez hissediyorum. Kollarımla bacaklarımın ağırlığını. Nefes almak bile zor geliyor.

İpliklerin arasında hafif bir ışık sızıyor. Battaniyedeki pırlıtları bir daha hiç göremeyeceğim yıldızlara benzetiyorum.

Oda tamamen sessiz değil. Bir makinenin motoruna sıkışmışım gibi, etrafım gıcırtilarla dolu. Gerçek de bundan pek farklı değil zaten.

Az sonra kapının tokmağı dönüyor ve bir ışık kesiti üzerine vuruyor. Amy aralıktan kafasını uzatıp “Selam,” diyor.

Cevap vermiyorum.

“Yalnız kalmak istediğini biliyorum.”

“Öyleyse neden buradasın?” diyorum sertçe.

“Kay.” Battaniyeyi açıp yanıma uzanıyor. Karanlıkta gözleri yusuvarlak. Ölü bir kıza bu kadar benzemek nasıl bir his acaba? Büyüdüğünde ablasının kopyası olacak.

“Korkamazsın,” diyor. “İstersen üzül. Kız. Ama korku seni olduğun yerde dondurur.”

“Kenara kazara gittiğini sanıyorlar. Ama bence ne yaptığını biliyordun. Böyle laflar eden bir kız oraya kazara gitmez.”

“Kenara giden hiç kimse orada ne aradığını bilmez,” diyor. “Orada ne bulacağını bilemezsin. Sadece artık bilmemekten yorulmuşundur.”

“Nasıldı?” diye soruyorum.

“Rüzgârlı,” diyor. “Seni düşmekten alıkoyan da o rüzgârı. Uğultusunu duyuyorsun ve sadece gökyüzünü ve bulutların arasından aşağıyı görüyorsun. Atlarsan bir kuş gibi uçacağını sanıyorsun. O renkli parçalardan birine konacağını.

Ama atladığında her yer kararıyor ve uyandığında hâlâ burada oluyorsun.”

Bugün aldığım en üzücü haberin annemle babamın ölümü olduğunu sanıyordum.

“A, bir de bir sürü ölü böcek var,” diyor gülümseyerek. İlk kez küçük bir kız gibi görünüyor.

“Böcek mi?”

“Kenarın kıyısındaki çimlerde yüzlercesi var. Aşağı uçmaya çalıştıklarında rüzgâr onları buraya geri atmış.”

Güldüğünde nedense ben de gülüyorum. Belki de hâlâ şoktayım.

Birden ciddileşiyor. “Sizinkilerin öldüğüne üzıldüm.”

“Ben de ablan için üzgünüm.”

“Hepsinin bir amacı var. Kurtulduğuna sevindim. Ailenin ve ablamın üzerinde çalıştığı şeyi görebileceksin.”

“Yeryüzüne inebilirsek daha iyi şartlarda yaşayacağımızı kim söylüyor? Ya orada da bizimki kadar kötü bir kral varsa? Ya bizim gördüğümüz kara parçası da havada asılı duruyorsa? Ya onun da altında daha büyük bir kara parçası varsa?”

“En azından bunu kendimiz öğreneceğiz,” diyor. “Hiçbir şey bilmemektense hayal kırıklığına uğramayı tercih ederim.”

“Emin misin?”

Gülümsemesi geri dönüyor. “Boş versene. Aşağıdakilerin bize bayılacağından eminim. Bize güzel yemekler verip kafamıza taçlar takacaklar ve bize şehrimizi soracaklar.”

Neredeyse benim kadar iyimser.

“Umarım haklısındır,” diyorum.

22

Tecrit'te bize bir sürü şey vaat ediliyor ama değişim onlardan biri değil. Bir neslin kral ve kraliçesi diğer neslin kral ve kraliçesini doğuruyor.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

METAL KUŞUN İÇİNİ GEZMEKLE İLGİLİ BÜTÜN TEKLİFLERİ REDDEDİYORUM.

Olağanüstü bir yerde olduğumun farkındayım ama şu anda bunu takdir edecek havada değilim. Akşamın geri kalanını bana sırtı dönük yatan annemin ve mutfak masasında bana Judas'la ilgili yalan söyleyen babamın hatıralarıyla geçiriyorum. Babam beni korumaya çalışıyordu. Hiçbir şey bilmezsem bir hedef olmayacağımı düşündü. Şimdi bunu görebiliyorum.

Fazla konuşmuyorum. Basil benim için endişeleniyor. Lex, Alice'e gözbebeklerimi kontrol ettiriyor. Ateşime bakıyor ve yeniden mideme kramplar girerse ya da başım dönerse ona

mutlaka söylememi tembihliyor. Ağabeyime fazla bir şey hissetmediğimi söylüyorum. Buna diyecek lafı yok. Lex duygularını dile getirme konusunda asla başarılı değildi. Şimdi tek ailemin o olduğunu düşündükçe şaşkına dönüyorum.

Polis dairemizi arıyor olmalı. Çekmecelerimizi karıştırıp ailemin katledilmesini haklı çıkaracak bir ipucu bulmaya çalışıyorlar. Yatak odama girdiklerinde çalışma masamda açık duran bir ders kitabı bulacaklar. Bir de Kalem'in yıldız festivali hediyesi tahta kuklayı. Mavi nevresim takımını, okul formlarıyla dolu dolabımı ve aynanın kenarında asılı saç bandını görecekler. Bunlar kurallara uyan bir kızın eşyalarıydı.

O kız artık yok.

Burada gün ışıktan ve bulutlardan uzağız. Ara sıra bir uğultu duyuyorum. Tren olmalı. Yüzümü döşeğe gömüyorum ve Basil sırtımı ovuyor. Bana güzel sözler söylüyor. Bazen eğilip enseme öpüyor. İçimdeki boşluğa rağmen dudaklarının dokunuşuyla ürperiyorum.

Kapının açıldığını duyuyorum. Alice adımı sesleniyor.

Cevap vermediğimde Basil, "Uyudu galiba," diyor.

Alice buna inanmıyor. Küçükken ve annemle babam hâlâ baş başa dışarı çıkıp eve kıkırdarak dönerken bana Alice bakardı. Uyku numarası yaptığımı hemen anlar ve ayaklarımın altını gıdıklardı.

Şimdi bana dokunmuyor. Sadece "Her şey yoluna girecek, tatlım. Yalnız değilsin," diyor. Adımı söylemiyor ama benimle konuştuğunu biliyorum.

Kapı kapanıyor.

"Çok ağladı," diyor Basil yanıma uzanırken.

Birkaç saniye sonra başımı kaldırıp suratına bakıyorum.

“Konuşmak istemiyorum,” diyorum. Kelimeleri zamanında söyleyemiyormuşum gibi geliyor. Zihnimde öfkeyle dönüyor ama dilimde kayboluyorlar.

“Nasıl istersen.” Başparmağıyla yanağımdan süzülen yaşları siliyor. “Konuşmak zorunda değilsin.”

“Hiç mi?”

“İstemiyorsan evet. Ben yüz ifadenden ne demek istediğini anlarım. Gittiğimiz her yerde ben konuşurum. Sen de buna mecbur kalmazsın.”

Ciddi olmadığını bilsem de güzel bir düşünce. Onun hep yanımda olması ve ne düşündüğümü bilmesi. Hayatımızı böyle geçirir ve sonra yok ediliriz.

Bir tek küsküt evine kabul edileceğimizden emin değilim. Bize ne olacağını ya da Tecrit benim için fazlasıyla tehlikeli bir yere dönüşürse nereye gideceğimi bilmiyorum.

Gözlerimi kapıyorum.

“Işığı söndüreyim mi?” diye soruyor.

Kafamı iki yana sallıyorum. Battaniyeyi üzerimize örtüyor. Kumaş sert ve yabancı gelince Basil’e sarılıyorum. Hayatımı birlikte geçireceğim erkeğe. O bana kendimi evimde hissettiriyor. Evim gibi kokuyor.

“Annenle baban ne olacak?” diye soruyorum. “Ya kardeşin?”

“Şimdilik onlardan uzak durmam daha iyi. Zaten tüm bu olanlarla en ufak bir ilgileri yok. Onları hedef seçeceklerini sanmıyorum.”

Böyle diyor ama sesi hiç de kendinden emin çıkmıyor. Ne de olsa oğulları kralın yok etmek istediği bir kızla nişanlı.

“Keşke onları görebilsen,” diyorum.

“Yapamam.” Sesi titrese de benim için güçlü durmaya çalışıyor. “Ne dediklerini duydun. Herkesi riske atamam. Onları, seni, kendimi ve bu kuştakileri. Ailem beni anlayacaktır. Benim yerim senin yanın, Morgan ve onlar da bunu biliyor. Zaten er geç evden ayrılacaktım.”

Okuldan sonra Leland’i oyun parkından aldığımız günü düşünüyorum. Güneş ışığı onu yutuyor ve ben onu geri getiremiyordum.

“Ama bu şekilde değil,” diyorum. “Evinden böyle ayrılmalıydın.”

“Kral seni bulursa öldürür. En büyük korkum sana bir şey olması ve bunu bir kez daha göze alamam. Tecrit’ten gitmek istersen ben de seninle geleceğim.”

“Daha asil biri olsaydım, ailenle kalmanı isterdim,” diyorum.

“Bu bir şeyi değiştirmezdi. Beni asla ikna edemezdin. Biz birlikte olmak için yaratılmışız.”

“Ya bu kuşla yere inersek ve orada böyle kurallar yoksa? O zaman bizi ne bir arada tutacak?”

“Şimdi ne tutuyorsa o.”

İlaç etkisini göstermeden önce bana söylediği o güzel ve tuhaf şeyi hatırlıyorum.

Seni seviyorum.

Aşkın anlamı bu mu? Birlikte olma sebebinizin kurallar olmaması mı?

Saat kulesinin çanlarından uzakta, zamanı ancak Basil’in kol saatinden takip edebiliyorum. Gece yarısından hemen sonra

uyuduğunda kolunu üzerimden kaldırıp doğruluyorum.

“Morgan?”

Bir ayağım yerde donup kalıyorum ama gözleri hâlâ kapalı. Uykusunda konuşuyor.

Sessizce yataktan kalkıp uyuduğundan emin olmak için yanında diz çöküyorum. “Birazdan döneceğim,” diye fısıldıyorum. “Özür dilerim.”

Kapıyı arkamdan usulca çekiyorum.

Koridorda benimkine benzeyen birkaç oda var. Kapalı kapıların ardından sesler geliyor. Profesör Leander metal kuşu bir ev gibi tasarlamış. Henüz çalışmayan elektrik ve su tesisatı bunun kanıtı.

Helezon şeklinde bir merdivenden mutfığa iniyorum. Tavandaki minik fenerlerin ışığı dışında etraf karanlık. Parkeleri gıcırdatmamak için yavaşça yürüyorum. Üst kat kuşun göğsüyle burası da midesi olmalı.

Loş ışıkta dolapları, ocağı ve soğuk kutusunu hayal meyal seçebiliyorum. Mutfağın ucundaki masanın tepesinden bir avize sarkıyor ama bu kışta elektrik tesisatının çalıştığına dair hiçbir işaret göremedim. Her yer alev fenerleriyle aydınlatılıyor.

Yine de çekmeceleri kolayca buluyorum ve onları biraz karıştırdığımda bir bıçak bulmam da zor olmuyor.

“Umarım acıkmamışsındır. Burada yiyecek pek bir şey yok.” Judas’ın sesiyle yüreğim ağzıma geliyor. Omuzlarım sertleşiyor. Tezgâha tüneyip açık çekmeceye bakıyor. “Profesörün büyük hayalleri vardı. Burayı ikinci evimiz yapacaktı ama şimdi bizi öldürmeden yere indirirse şükredecek. Tabii bu tek

yönlü bir yolculuk olacak.” Gözleri elimdeki bıçağa takılıyor.
“Bakabilir miyim?”

Bıçağı uzatıyorum ama dokunmasına izin vermiyorum.
“Yeterince gördün,” deyip çekiyorum.

“Kenarı tırtıklı,” diyor. “Ekmek ya da patates kesmek için.”
Gözlerini kısıyor. “Ama adam öldürürken işine yaramaz.
Onun için bir soyma bıçağına ihtiyacın var. Kısa ve kontrolü
kolay bir şeye. Sivri ucu hayatı organlara yağ gibi girmeli.”

“Nereye varmaya çalıştığını anlamadım,” diyorum.

“Biliyorsun değil mi? Eğer kralı öldürerek ailenin intika-
mını almak gibi bir düşüncen varsa, daha saat kulesine bile
tırmanmadan muhafızlar seni yok eder.”

Demek biliyor? O halde numara yapmanın anlamı yok.
Çekmecedan bir soyma bıçağı seçiyor ve sapını bana uzatıyor.

“Diğerlerine söyleyecek misin?” diye soruyorum.

“Onlar senin annenle babandı ve bu da senin kararın.
Yerinde olsam salim kafayla bir daha düşündüm ama seni
durduracak değilim.”

“İstersen benimle gelebilirsin,” diye öneriyorum.
“Nişanlının ölümünde kralın parmağı olduğunu hepimiz bi-
liyoruz. Ona kin beslemeye en az benim kadar hakkın var.”

“Sağ ol ama kalsın,” diyor. “İnan, bunu istedim. Aldığı her
nefesin bana küfür gibi geldiği anlar oldu. Ama Daphne’nin
tarzı bu değildi.”

Bıçağı bir mutfak bezine sarıp eteğimin beline sıkıştırıyo-
rum. “Kendin bilirsin,” diyorum. “Buradan nasıl çıkacağım?”

Karanlıkta yüzünü seçemesem de galiba sırtıyor ve bana
karşıdaki kapıyı işaret ediyor. “Şuradaki merdivenden in.

Gerçi yerin kaç kat altındayız. Dur ben de geleyim de sana makaranın nasıl çalıştığını göstereyim.”

Tavandaki kancadan feneri alıp beni çıkışa götürüyor. Merdivenden aşağı iniyor ve metal bir kapıya geliyoruz.

“Bu kuşun her tarafı çürük ama hava geçirmiyor. Profesör atmosferimizin dışındaki havanın ince olduğunu söylüyor. Bu şeyde tek bir çatlak bile olsa boğulabilirmişiz.”

Annemle babam yaşıyor olsaydı tüm bunlar beni büyülerdi. Onlarca soru sorup hayallere dalardım. Yeryüzüne inmek için bir şansım olması beni kendimden geçirirdi.

Oysa şimdi metal bir kuşla yere inme fikri karnıma bir sancının saplanması sebep oluyor. Etrafımdaki bütün renkler donuklaştı ve ben artık heyecanlanamıyorum.

Dün farklı bir kızdım. Biraz sabrım ve biraz da mantığım vardı.

Judas metal kapıyı açtığında abartılı bir jestle yolu gösteriyor. “Buyurun efendim,” diyor. “Adımlarınıza dikkat edin, lütfen.”

Kuşun dışında toprak ve kayalardan başka bir şey yok. “Yerin kaç metre altındayız?” diye soruyorum.

“Düşündüğünden daha yüksekteyiz.” Aşağı atlayıp yanımda duruyor. “Buraya ilk geldiğimde çok derinde olduğumuzu sanmıştım. Kazmaya devam edersek Tecrit’in dibine düşeceğimizi sanıyordum.”

Çocukken ben de buna benzer bir düşünce içindeydim. Toprağın arasından çıkan solucanları izleyip şehrin dibinden solucanların, çakıl taşlarının ve toprak parçalarının sarktığını sanırdım.

Judas feneri bana veriyor. “Tut bakalım.”

Feneri kaldırarak onu izliyorum. Birlikte halatlarla asılı tahta bir sandığın yanına gidiyoruz.

“Nişanlın seni bu şeyle aşağı taşıdı,” diyor. “Hareket ettiğinde dengeni korumak hiç kolay değildir.”

“Basil güçlüdür,” diyorum.

“Emeklerinin boşa gideceğini bilmek üzücü. Senin yaşamanı istiyor gibiydi.”

Öleceğimden emin. Bir şey söylemeden derme çatma asansöre biniyorum. Judas halatlardan birine asılıyor ve yükselmeye başlıyoruz.

Işık boynundaki ter damlacıklarına vuruyor. “Daphne’nin tarzı neydi?” diye soruyorum.

Halatı iki eliyle birden çekiyor. “Efendim?”

“Kralı öldürmek Daphne’nin tarzı değildi dedin. Onun tarzı neydi? Nasıl biriydi?”

Kederli bir kahkaha atıyor. “Bir kere, delinin tekiydi. Dünya onun etrafında dönerdi.”

Nişanlısının hatırında böyle kalan kıza özeniyorum. “İlginç biri olmalı.”

“Büyük işler başaracaktı,” diyor Judas. Şimdi sesi hiç de üzgün değil. “Bende o ışık yok ama başladığını devam ettirmeye çalışacağım.”

“Arkadaşım Kalem, Daphne’nin yazdıklarının saçmalıktan ibaret olduğunu söylüyor. Gözümüzü gökyüzünden ayırmalıymışız. Sonuçta biz buraya aitmişiz.”

“Arkadaşın Kalem korkuyor,” diyor.

Kalem’in herhangi bir şeyden korktuğunu düşünemiyorum.

Judas halatı çekmeye devam ediyor. “Hem Kalem ne biçim bir isim? Herhalde kayıtlardaki adı bu değildir?”

Tecrit’te uygun görülen bir isim listesi vardır ve genelde herkesin adı aynı olduğu için insanlara sonradan ad takılması çok da alışılmadık bir şey değildir. En azından bununla ilgili bir yasak yok. “Gerçek adını sevmiyor,” diyorum. “Çocukken sınıfımızda üç Margaret daha vardı. Öğretmenimiz de ceplerinde hep boya kalemi olduğu için ona Kalem derdi. Zamanla bu isim üzerine yapışıp kaldı.”

Sandığın kenarından bakıyorum. Ne kadar yüksekte olduğumuzu kestirmek güç. Karanlıkta yalnızca kuşun metal gövdesi görünüyor. Gerçekten de bir kuşa benziyor mu bilmiyorum. “Ayrıca Kalem hiçbir şeyden korkmaz. Bazı konularda inançsızdır o kadar.”

“Tam da kralın seveceği türden biriymiş,” diyor Judas.

“Neden? Madem o kadar kötü biri ve canını sıkıran herkesi öldürmekten çekinmiyor, neden aşağı atlayıp ölmemize izin vermiyor?”

“Çünkü o da korkuyor. Hatta en çok o korkuyor. Burada sadece onun sözü geçiyor. Kararlarını kimse sorgulamıyor. Tecrit’le yeryüzü arasındaki engeller kalkarsa birilerinin ona meydan okuyacağını biliyor. Belki tahtından bile olabilir. Sen bu teorimin kanıtısın. Onun ölmesini istiyorsun ve sadece bir kişisin. Herkes yaptıklarını bilseydi ne olurdu hiç düşündün mü? İsyan çıkardı.”

“Ben onun usulca ve acı çekerek ölmesini istiyorum,” diyorum. “Hayatını kararttığı biri kapısında durup can çekişmesini izlemeli. Kralın gördüğü son insan o olmalı.”

“Kral ölünce ne olacağını sanıyorsun? Ertesi gün Prens tahta çıkacak. Onun da babasından aşağı kalır bir yanı yok.”

“O zaman prensi de öldürürüm.”

Judas’tan alaycı bir kıkırdama geliyor ama feneri yüzüne tuttuğumda ciddiyetle bana bakıyor.

Tünelin tepesine vardığımızda Judas halatları kayalara bağlıyor. “Ne düşündüm biliyor musun?” diyor. “Seni bu işte yalnız bırakırsam kendimi asla affetmem. Hem gittiğini fark ettiklerinde hepsi başıma üşüşecek.”

Tepemizdeki tahta kapağı itmeye çalışıyorum. “Şunu açsana.” Judas birkaç paslı sürgüyü çekiyor. Kapağı sertçe ittiğinde karanlığa çıkıyoruz. Havada kül ve tanıdık gelen başka bir koku daha var.

Feneri elimden alıyor. “Önden buyur.”

Kapağın ardında küçük ve sürgülerden bile daha paslı bir merdiven var. Ayaklarıma toprak topakları yapışıyor. Hâlâ okul formamla ve cilalı siyah ayakkabılarımlayım.

“Dikkat et de kayma,” diyor. “Yeraltının nemi burayı hep küf yapmış. İnsanlar göllerimizdeki suyu gökyüzü tanrısının yenilediğini sanıyor ama yeraltında bir süre geçirince suyu bulutlardan emdiğimizle ilgili teori daha mantıklı geliyor.”

Suyu bulutlardan emmemiz göllerimizin bize gökyüzündeki tanrı tarafından hediye edildiğine inanmaktan daha mantıklı. Ama bana bu tip kanıtlar sunuldukça da yalnızlık duygusu tüm benliğimi sarıyor.

Küllerden öksürerek pütürlü zeminde emekliyorum. Yeniden Tecrit’teyim ama Judas feneri söndürdüğü için neredede olduğumuzu anlayamıyorum.

“Feneri neden söndürdün?” diye soruyorum.

“Kimse burada olduğumuzu bilmemeli. Çatlakların arasından ışık sızması dikkat çekebilir.”

Tam nerede olduğumuzu soracakken küllerin altındaki diğer kokuyu tanıyorum. Alice’in nereye gitse beraberinde sürüklediği çiçek kokusunu.

“Çiçekçideyiz,” diyorum hayretle.

“Eski çiçekçi,” diye düzeltiyor Judas. “Kral neyin peşinde olduğumuzu bilmiyordu ama burada bulduğumuzu tahmin ediyordu. Burayı bize gözdağı vermek için yaktırdığından eminim.”

Amy’nin o günkü hali benim için yeni bir anlam kazanıyor.

Tren geçtiğinde yer sarsılıyor. Parmaklarımı yerdeki kuru çiçeklerde gezdiriyorum.

“Burası evinizdi,” diyorum onlara.

Judas emekleyerek yanıma geliyor. “Bak, Morgan. Seni iyi tanımıyorum ama daha önceki karşılaşmalarımızdan aptal bir kız olmadığını biliyorum.”

“Kralı öldüremeyeceğimin farkındayım,” diyorum. “Benimle buraya kadar geldiğin için teşekkürler.”

“Pekâlâ. Kimseyi öldürmeyeceksin. Eve de gidemeyeceğini biliyorsun. O halde neyin peşindesin?”

“Birine bir mesaj iletmek istiyorum.”

“Mesaj mı?”

“Kalem’e. İyi olduğumu bilsin yeter. Mağaranın duvarına şifreli bir yazı yazabilirim. Anlamasa bile en azından oraya geldiğimi bilir.”

Duraksıyor. “Bu çok tehlikeli olur.”

“Kalem de aynısını yapardı. Asla bana veda etmeden gitmezdi. Sakın oraya gidemeyeceğimizi söyleme. Bunca zamandır polisi atlattın.”

“Gidebiliriz tabii ama güvenli olmaz.”

“Yolu göster ve yakalanırsam kaç.”

“Seni bırakabileceğime inanıyor musun? Doğrusu hiç sanmıyorum.”

“Sakın bana neye inandığımı söylemeye kalkma,” diyorum. “İnan hiçbir şey bilmiyorsun.”

Yanımdan geçerken güldüğünü duyuyorum.

“Ön kapıyı kullanamayız,” diyor. “Ama pencerelere çaktıkları tahtalarda birini yerinden çıkarıp sonra tekrar takabiliriz.”

Judas dediğini yaptığında içerisi ay ışığıyla doluyor. “Önden buyur,” diye fısıldıyor her zamanki gibi. “Sessiz ol. Belki dışarıda polisler vardır.”

Evimden fazla uzak değiliz. Bu bölgeyi iyi tanıyorum ama ilk kez kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Galiba her şey eskisi gibi bulacağıma dair bir inancım vardı. Sokağa çıkıp sağa bakarsam apartmanımın ışıklarını görürüm ve ailem ilk kez beni orada beklemiyor.

İstasyona gidip bir trene binmek için bir dakika yeterli.

Ama ne istasyona gidiyorum ne de apartmanıma bakıyorum. Judas tahtayı tekrar yerine takıyor. Bana döndüğünde parmağını dudaklarına bastırıyor ve başıyla gölgeleri işaret ediyor.

Onu izliyorum. Bu kadar sessiz olabileceğimi tahmin etmezdim.

Kaldırım taşlarıyla, çimen kokusuyla ya da bana yeryüzüne toz yağdığını düşündüren serinlikle ilgilenmemeye ça-

lıyorum. Ama donmuş tozun nasıl göründüğünü düşünmeden edemiyorum. İnsan tenine değdiğinde eriyor mudur? Sokakları ve eski binaları beyaza bürünen dünya kim bilir nasıl da ilahi bir yere dönüşüyordur?

Judas ağaçların arasında emin adımlarla yürüyor. Ağabeyim bazı polislerin de Tecrit'ten ayrılma planının bir parçası olduğunu söyledi. Belki de Judas bu sayede yakalanmamıştır.

"Bu yaptığımızın adı ne?" diye fısıldıyorum.

"Neyin?"

"Tecrit'ten ayrılma planının. Vatana ihanet mi ediyoruz?"

Yürümeye devam ederek arkasına bakıyor. Gülümsediğinde dudaklarındaki çatlakların kanadığını fark ediyorum. "Hayır," diyor. "Sadece bir isyan başlatıyoruz."

Kalbim neden bu kadar hızlı çarpıyor bilmiyorum. Yanaklarımı ısıtan, tenimi karıncalandıran sadece isyan kelimesi değil, Judas'ın onu söyleyiş tarzı. Karanlıkta kolayca yolunu buluşu ve onu izlemem için bana verdiği güven.

Birden durup eliyle beni de durduruyor. Mağara göründü. Biri ağzında diz çöküp kafasını ellerinin arasına almış.

"Bu da kim?" diye fısıldıyor Judas.

"Kalem!"

Beni durdurmaya çalışıyor ama onu itip Kalem'in yanına koşuyorum. Kalem başını çevirdiğinde Judas çoktan ağaçların arasına saklandı.

"Morgan!" Koşup üzerime atlıyor. Gözyaşları yanağıma akıyor.

"Kalem?" diyorum. Gömleğimin sırtına asılarak ağlıyor. "Dur, nefes al. Beni korkutuyorsun."

Hıçkırarak geri çekiliyor. “Kim? Sen mi korkuyorsun? Öldüğünü sandım.” Ellerini yanaklarıma koyup dikkatle yüzüme bakıyor. Hâlâ ben olduğumdan emin olmaya çalışıyor. Göz göze geldiğimizde yine boynuma atılıyor.

Onu hiç böyle görmedim. Kalem’in bu hale gelebileceğini bile bilmezdim.

“Ağlama, şaşal,” diyorum. “Buradayım işte.”

Mağaranın girişine oturuyoruz ve nefesi düzene girdiğinde anlatmaya başlıyor. Üniversite öğrencisinin ölümünden sonra eczane sinir yatıştıran iksir taleplerine yetişememiş. Bu yorgunlukta bazılarında ölçüler karışmış. En az bir düzine ölüm olmuş ve ailem de bunların arasındaymış. Lex, Alice, annem, babam ve ben.

Demek insanlara böyle söylüyorlar?

Gülümseyerek yanağındaki gözyaşlarını siliyor. “Ama iyisin değil mi? Keşke anneme kulak asmasaydım. Biliyorsun zaten bir fantezi dünyasında yaşıyor. Söylesene ne oldu? Hastaneye filan mı gittin? Yoksa sen de Carmilla Tilmaker gibi ölü bir çalışineği mi yuttun?” Bir kahkaha atıyor.

Kalem gerçeği öğrenmek istiyor.

Şimdi hüznülenme sırası bende. Ağlayamayacak kadar yorgunum. Bu normal mi? Yetim kalmak ve bu kelimenin ağırlığını kavrayamamak, hatta daha da kötüsü hiçbir şey hissedememek? “Hastalandım, ama şimdi iyiyim,” diyorum. “Lex’le Alice de iyi.”

Saçımdan bir tutamı parmağına dolayarak devam etmemi bekliyor.

“Kalem?” Gözlerimi dizlerimize dikeyorum. “Sana bu şehirden bir çıkış yolu olduğunu ve buradan gideceğimi söyle-

sem ne derdin? Beni yetkililere şikâyet eder miydin?”

Cevap vermiyor. Metal kuşla ya da isyanla ilgili bir şey biliyor olamaz ama beni tanıyor. Şaka yapmadığımın farkında.

“Burada kalamam,” diyorum. “Aslında dışarı bile çıkmamalıydım ama yıldızları son bir kez görmek zorundaydım.” Ve sana veda etmeden gidemezdim. Yerden yıldızlar nasıl görünüyordur? Tarih kitabında insanların binalarla dolduracak sonsuz toprakları olduğu yazılı. Teleskoplardan görüldüğü kadarıyla kendi ışıklarını yapmışlar ve yıldızlar onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama burada onları kafalarımızın etrafında dönen ışık böcekleri kadar net görüyoruz.

Kalem’le birbirimize bakıyoruz. “Nereden çıkmamalıydın?” diye soruyor.

Judas’ın hâlâ yakınlarda olduğuna dair bir işaret bekliyorum ama bizi gözetlediğini bilmeme rağmen hiç ses çıkarmıyor.

Merak etmesin. Kalem’e söyleyecek değilim. Ama bunun sebebi metal kuşu ya da asileri korumak değil. Asıl sebep Kalem’in o gece istasyonda söyledikleri. Bana yeryüzünü unut dedi. Tecrit’in ötesinde ne olduğunu bilmek istemiyorum dedi.

Var olan en büyük gücün biz olduğuna inanamam.

Burası onun evi. Ondan evini alamam. Tek yapabileceğim, başka bir zamanda yaşasa açık renk saçları ve gözleriyle bir asilzade olabilecek bu güzeller güzelli kıza bakmak. Bu dakikadan sonra onu bir daha göremezsem hayatım boyunca onu gittiğim her yere götürecek kadar çok hatıram var. Ama o hatıralar ne kadar canlı olurlarsa olsunlar hepsi burada son bulacak. Onu yıldızların ışığında parlayan gözleri ve kalçama dayanan soğuk bıçağın verdiği hisle hatırlayacağım.

Düğününü bile göremeyeceğimi fark ediyorum. Kalem'in gökyüzünde yılları olacak ama benim Tecrit'teki zamanım dolmak üzere.

"Gitmeliyim," diyorum.

"Nereye?"

"Kralı öldüreceğim," diyorum. Bunun imkânsız olduğunu bilmeme rağmen bu sözleri yüksek sesle söylemenin ne hissettireceğini merak ediyordum. Daha iyi hissettiremezlerdi. Kanım bile sanki daha sıcak akıyor. "Gizlice saat kulesine gireceğim," diyorum. "Kralın dairesine çıkacağım. Uyurken yatak odasına süzüleceğim ve boğazını keseceğim. Evet, evet, aynen böyle yapacağım."

Başka bir gün olsa Kalem gülerdi ama şimdi gözlerimin içine bakıyor.

"Morgan..." Kolumdan tutup beni söylediklerimden korumak istercesine gölgelerin arasına çekiyor. "Böyle konuşamazsın. Ya biri duyarsa? Vatan haini mi ilan edilmek istiyorsun?"

"Merak etme, kimse duymaz," diyorum. "Burada hiç kimse birbirini dinlemiyor ki. Kendimizi önemli sanıyoruz ama kral bize istediğini yapıyor."

Ay dallarla parçalanmış. Onu damarlı bir organ olarak hayal ediyorum. Çarpmayan bir kalp olarak. Bir tanrı varsa bile gökyüzünde öldü.

Kalem yüzümü ellerinin arasına alıyor. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. "Morgan, bu sen değilsin. Ne oldu?"

Çirkin sözler söyledim ama Kalem gözünü bile kırpmadı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Sana ne olduğunu söyleyeyim. Annemle babam öldü."

Dantelli yakasına ve boynuna bakıyorum. Bir sonraki nefesinde omuzları kalkıyor. Nasıl da kırılmanız. Tenimizden kemiklerimiz görünüyor. Herhangi bir tanrı bizi ne yapsın ki?

Bir ses çıkarıyor ama ne anlama geldiğini anlayamıyorum. Tek bildiğim buradan gitmem gerektiği. “Fazla bile konuştum. Hoşça kal.” Ondan bir adım uzaklaşıp koşmaya hazırlandığımda bileğime yapıyor. Hayatımda ilk kez Kalem’in elinden kurtulmaya çalışıyorum ama onun kadar güçlü değilim. Ayakkabıları toprağa sapsansa da beni bırakmıyor. Sanki olduğu yere kök salıyor.

Direnmekten vazgeçtiğimde beni bırakıyor.

“Öldüler,” diyorum yere çökerek. Yanıma oturuyor.

Annesi tonik bağımlısı olduğunda herkes ona acımaya başladı. Kalem hayatında nasıl bir trajedi yaşarsa yaşasın bir daha tek bir iyi dilek bile duymak istemediğini söylerdi.

“Daha fazlasını anlatamam,” diyorum. “Çünkü bundan sonrası benim hikâyem değil. Annemle babam öldü ve ben artık burada kalamam. Söylediklerimin saçma geldiğini biliyorum. Bana inanmasan da alınmam.”

“İnanıyorum,” diyor.

Elbette inanıyor. Kalem okulda benimle hâlâ arkadaşlık eden tek kız. Biz aynı hamurdanız. Hep öyleydik.

Ayağa kalkarken boynumun yanında yakıcı bir acı hissediyorum. Tek bir kasımı bile oynatamıyorum. Kalem’in omzuna saplanan küçük ok bunun tek açıklaması. Saldırıya uğradık. Ağaçların arasında bir hareket görüyorum ve birinin kollarına yığılıyorum.

23

Büyükannem yok ediliş tarihinden çok önce güneş hastalığına yenik düştü. Anma töreninden önce onu kardeşimle bana gösterdiler. Ölümü tıbbi metinlerden biliyordum ama yakından hiç görmemiştim. Vücudu hem çok sessizdi hem de defalarca aynı soruyu haykırıyordu: Hepsi bu muydu?

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

“BERBAT BİR NİŞANCISIN,” DİYE HOMURDANIYOR KIZ.

“Az kalsın ıskalıyordun. Babama nasıl hesap verirdin bilmiyorum.”

“Unuttuysan hatırlatayım. Ben burada babama büyük bir iyilik yapıyorum.” Çocuk, Kalem’i omzuna atarken tuhaf sesler çıkarıyor. “Beş dakikada onun beceriksiz adamlarından daha iyi iş çıkardık. O kızın ölümünden beri her şeyi ellerine yüzlerine bulaştırdılar. Baksana sanki şehirde çay partisi veriyoruz! Kaçaklar hiç çekinmeden ortalıkta fink atıyor.”

“Benzetmelerini daima sevmişimdir, kardeşim,” diyor kız beni koltukaltlarımdan tutup sürüklerken. Uzun saçlarının

yarısını örüp kafasına dolamış. Bu modeli tanıyorum. Bizim sınıftaki kızlar tüm çabalarına rağmen onu bir türlü taklit edemedi. Böyle bir örgüyü Tecrit'te sadece bir kişi kusursuzca taşıyabilir. O da kralın tek kızı Prenses Celeste'tir.

O halde Kalem'i omzuna atan da Prens Azure olmalı. Kafamı çevirip bakamıyorum ki. Sadece gözlerimi kırpıştırabiliyorum.

"Babam bize teşekkür borçlu," diyor prens.

Prenses tarçın ve bir şey daha kokuyor. Bu koku bir çayevinden ya da Alice'in dolabındaki şişelerden yayılıysaydı hoşuma giderdi. Ama şimdi midemi bulandırıyor.

Görüş alanıma yayılan karanlıkla savaşmaya çalışıyorum. Bir kere zehirlendim zaten. Yine hastalanmayı reddediyorum.

Prensle prensesin konuşmalarına odaklanıyorum. Bana istediğim cevapları vermeseler de en azından kendimden geçmemi engelliyorlar.

"Amma da ağırmış," diye yakınıyor Prens Azure.

"Sen de çıtkırdımın tekisin," diyor Prenses Celeste. "Tahta çıktığında ne yapacaksın çok merak ediyorum."

"Madem sen çok güçlüsün neden onu omzunda taşıyamıyorsun?"

"Bence dikkatli ol," diye uyarıyor Prenses Celeste. "Bu kız bir mahkûm bile olsa elbisesi mahvedilemeyecek kadar güzel."

İçinde bulunduğumuz şartlara rağmen, Tecrit'teki bütün kızlar elbisesinin Prenses Celeste'in dikkatini çektiğini bilseydi, Kalem'den nefret ederdi. Bu elbise Kalem'e annesinin hediyesi. Kalem annesinin aldıklarını ayyaşlığının tazminatı olarak tanımlar.

“Neden ikisini de götürüyoruz?” diye soruyor Prens. “Bize yalnızca polisin kızı lazım.”

“Arkada tanık bırakamayız da ondan. Kes sızlanmayı da yürü.”

Tanık bırakamayız. Judas gözlerinden kaçmıştır umarım. Hoş, belki de Judas çoktan çiçekçiye dönmüştür. Başımıza gelenleri görmediğini düşünmek bile istemiyorum.

Kalbim çarpmalı çünkü korkuyorum. Ama vücudum çalışmıyor. Belki de ok beni bayıltmak içindi ve ayık kalmaya çalıştığım için böyle bir etkisi oldu. Ya da bana işkence ederken bilincimin yerinde olmasını istiyorlar.

Endişelenip senaryolar üretecek bolca zamanım var. Prensle prenses korulukta bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir yolculuk yapıyor ve hiç durmadan tartışıyorlar.

“Artık sesini kessen diyorum.” Prens Celeste, Prens Azure’a böyle çıktıktan sonra güm diye bir ses çıkıyor. Sonra prens beni bir el arabasının arkasına, Kalem’in yanına atıyor. Tam büyük bir kumaş parçasıyla üzerimizi örtecekken eğilip suratını benimkine yaklaştırıyor. Nefesi tarçın kokuyor. Gözleri yıldızlarla dolu iki küçük gökyüzünü andırıyor.

“Galiba öldü,” diyor. “Baksana gözleri açık.”

Gözlerimi kırpıstırmamak için kendimle mücadele ediyorum.

Prens de eğiliyor ve alnıma düşen saçlarımı arkaya iterken beyaz tavşan kürkünden manşonları suratıma geçiriyor. Sadece kralın ailesi beyaz kürk giyer çünkü vakitlerinin çoğunu içerde geçirirler ve beyaz, ruhlarının temizliğini sembolize eder. Bizlerin ruhumuzu asla temiz tutamayacağımıza inanılır.

Prens Celeste elini ağızıma götürüyor. “Nefes alıyor.”

“Yine de korkunç. Sanki bana bakıyor gibi.”

Kürk manşonu yine yüzümde hissediyorum. Prens gözlerimi kapıyor. “Tamam mı? Oldu mu?”

“Evet. Teşekkürler.”

Kumaşın ağırlığı üzerime çöküyor.

Biraz yol alıyoruz. Sonra bir ses, “Anneniz en iyi kıyafetlerinizle avlanmamanızı söylemişti,” diyor.

“Özür dileriz,” diyor prens. “Ama şansımız vardı. Bu kez bir geyik avladık. Celeste mücevher koleksiyonu için boynuzlarını kestikten sonra onu yemek fabrikasına yollayacağız.”

Et genellikle yıldız festivallerine saklanan bir lüks ve sadece yemek fabrikalarında çalışanların avlanmasına izin veriliyor. Ama belli ki bu kurallar kralın ailesi için geçerli değil.

Kapıların kapandığını duyuyorum. Araba sağa sola döndükçe Kalem’in gevşek vücudu bana çarpıyor. Galiba merdivenlerden aşağı indiriliyoruz. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama gözkapıklarım ağırlaşmış. Prensle prenses fısıldaşıyor fakat kulaklarımın uğultusundan kelimeleri seçemiyorum. Araba durduğunda ben hâlâ ayık kalmak için çabalıyorum. Judas beni metal kuşun dışına çıkardığında yeraltı da tıpkı böyle kokuyordu.

“Sence şu elbiseyi çalsam mı?” diye fısıldıyor prenses. “Baksana, ne şahane!”

“Saçmalama,” diyor prens. “Kız çıplak mı kalacak?”

“Fena mı? Sana da gün doğar.”

Prens bir şeyler söylüyor ama sanki su altında konuşuyorlarmış gibi kelimeler benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Birkaç saniye içinde karanlığa yenik düşüyorum.

*

Çanların sesiyle uyanıyorum. O kadar yakından geliyor ki, sanki beynimin içinde çalışıyorlar. Bütün Tecrit sallanıyor.

Tekrar çalışıyorlar ve bir kez daha.

“Saat üç,” diyor Kalem.

Gözlerimi taş bir duvara asılı şamdanın titrek ışığına açıyorum. Kalem şamdanın tam altında oturuyor. Elleri arkasında ve gözlerini ışığın ulaşamadığı karanlık bir noktaya dikmiş.

“Saat kulesindeyiz,” diyor. “Herhalde tahmin etmişsindir.”

Sesi öfkeli ya da korkulu değil, sadece yorgun.

Benim de ellerimi kalın bir sicimle bağlamışlar. Sırtımı duvara bastırıp doğrulmayı başarıyorum.

“Kalçama uzanabilir misin? Bıçağım var. Bunları keser mi bilmiyorum ama denemekten zarar gelmez.”

“Ah, tamam.” Kalem poposunun üzerinde zıplayarak yanıt veriyor. “O şımarık prenses elbiseme dokunmaya kalkarsa suratını doğrarım.”

“Demek onları sen de duydun?”

“Evet ama kıpırdıyamıyordum.” Kalem birkaç denemeden sonra bıçağı almayı başarıyor ama sonra yere düşürüyor. “Doğru dursana,” diye azarlıyor beni.

“Bütün bunlar için özür dilerim,” diye mırıldanıyorum.

“Boş versene. İkimiz de kötü bir gece geçiriyoruz. Şimdi de kralın manyak çocukları bizi öldürüp kafalarımızı duvarlarına asmaya çalışıyor. Geyik boynuzu biriktiren bir kızıdan da bu beklenirdi zaten.”

Metal kuşun içinde uyuyan Basil’i düşünüyorum. Onu bırakmam çılgınlıktı.

Yeniden o battaniyenin altına girmek için neler vermezdim.

Karanlıkta ayak sesleri yankılanıyor. Kalem bıçağı yine düşürüyor ve kapı gıcırdayarak açılırken onu saklamaya fırsat bulamıyor.

“Sana üstlerini arayalım demiştım,” diye fısıldıyor prenses öfkeyle. “Bak, bıçakları varmış.”

“Okul kızlarının bıçak taşıdığını tahmin etmemi beklemiyordun herhalde?” diyor prens.

“Her neyse.” Prensес saçlarını arkaya atıp yanımıza geliyor. Beyaz, simli terliğıyle bıçağın üzerine basıp kendine doğru çekiyor. “Bu bende kalacak,” diyor. “Yoksa bir aptallık edip bizi öldürmeye çalışabilirsiniz.”

“Bizi kaçırıp vahşi hayvanlar gibi bağlamasaydınız böyle bir endişeniz olmazdı,” diye tıslıyor Kalem.

“Sakın masum rolü yapmaya kalkışmayın,” diyor prenses. Yerden aldığı bıçağı bana doğru sallıyor. “Babamızı öldüreceğini söyledin.”

“Seni duyduk,” diyor prens. “Boğazını keseceğim dedin.”

İkisi de ukalaca kafa sallıyor.

“Babanız ailemi öldürdü,” diyorum. Onlarla konuşana dek buna cesaret edebileceğimi bile düşünmezdim. Meşhur ikilinin karşısında cesaretimin kırılacağını sanırdım. Yayınlarda bize verdikleri imaj o kadar ulaşılmazdı ki. Ama yakından bizim kadar sıradan görünüyorlar. Yakaları ve kolları fırfırlı pijamalarına rağmen onlar da birer insan. Kralın ailesini neden bu kadar gözümde büyüttüğümü bile anlayamıyorum.

“Senin ailen vatana ihanet etti,” diyor prens.

“Nereden biliyorsunuz?” diye bağıryorum. “Tecrit’te olup

bitenlerden haberiniz yok ki. Saat kulesinden burnunuzu bile çıkarmıyorsunuz. Vatana ihanetin ne demek olduğunu bildiğinizden bile şüpheliyim.”

“Tabii ki, bilmiyorlar,” diyor Kalem. “Baksana, ikisi de geri zekâlı. Ne yaptıklarının farkında bile değiller.”

“Bunlar elleri bağlı iki mahkûma göre fazlasıyla cesurca sözler,” diyor prenses. “Size yemek getirecektik ama vazgeçtim. Aç kalın da aklınız başınıza gelsin.”

“Neden bizi hemen öldürmüyorsunuz?” diye soruyor Kalem.

Prensес bir an için bunu düşünür gibi görünüyor ama sonra bıçağı indiriyor. “Babama Morgan Stockhour’u yakaladığımızdan söz etsеk mi diye karar vermeye çalışıyoruz. Polis her yerde seni arıyor. Seni krala teslim etmek için emir aldılar. Ölü ya da diri.” Son sözlerini bıçağı bir tutam saçına dolayarak melodik bir sesle söylüyor.

“Ve bu size çılgınlık gibi gelmiyor, öyle mi?” diyor Kalem. “Kral sizin yaşınızda, zararsız bir kızın öldürölmesini emrediyor. Önce ailesini öldürüyor, sonra onun peşine düşüyor. Tam da şehrimizi yönetmeye layık biri!”

Prensес gözlerimin içine bakıyor. Belki de Kalem’in sözlerinden etkilendi ama sonra gözlerini kırpıştırıp saçlarıyla ağzını kapatarak ağabeyine bir şeyler fısıldıyor. Prens Azure gözlerini bize diyor. Yüzünün yuvarlaklığına rağmen bakışlarında tuhaf bir zalimlik var. Kaşlarının bu kadar koyu bir kahverengi olduğuna daha önce dikkat etmemişim. Saçlarıyla hiç de uyuşmuyorlar.

Bu bakış bana fazla ağır geliyor. Sanki Tecrit gökyüzünden yere düştü ve parçaları üzerime yağıyor.

Annemle babamı bir daha hiç görmeyeceğim. Bir daha hiç evime gidemeyeceğim. Bunları yapmak yerine bu kalpsiz çocuğun gözlerine bakıyorum. Prense Azure bana ihanet eden şehrimin sembolü.

Kalem bendeki değişikliği fark ediyor. Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. “Yapma,” diye fısıldıyor. “Sakin onların önünde ağlama. Tırnaklarını avucuna batır. Nefesini tut. Ne yaparsan yap ama ağlama.”

Dediğini yapıyorum ve işe yarıyor.

Prens eliyle ağzını kapatıp kardeşine bir şey söylüyor. Ben avucumdaki acıya odaklanıyorum.

“Şimdilik yaşamınıza izin vereceğiz,” diyor prenses. “Sizi bu gece öldürürsek sabaha kadar kan temizlemek zorunda kalacağız. İkimizin de erkenden dersi var.”

“Ama sizi çözmeyeceğiz,” diyor prens. “Sessiz durmak size kalmış.”

“Başka birinin sizi bulmasını istemezsiniz,” diye ekliyor prenses.

“Çünkü bizim kadar merhametli olmazlar,” diyor prens.

Birbirlerinin sözlerini tamamlamaları midemi bulandırıyor.

Geri geri yürüyerek karanlığa karışıyorlar. Kapı kapanıyor ve sürgülerin şangırtısını duyuyoruz.

Yumruk yaptığım elim gevşiyor.

“Çok cesur davrandın,” diyor Kalem. Başımı kucağına koyuyorum. Şimdi ağlamakta özgürüm ama bu sefer de gözyaşlarım akıyor.

“Her şeyi berbat ettim,” diyorum. “Senin de başını yak-tım.”

“Öldüğünü sanıyordum. Eğer hayatta olmanın bedeli saat kulesine kapatılmaksa bunu seve seve kabul ederim. Hem zaten bu gece daha eğlenceli bir planım yoktu.”

Kalem öldüğümü zannetmesine rağmen nefesi tonik kokmuyor. Ölüm haberimi aldığımda hemen bir şeye sarılmamış. Onunla gurur duyuyorum.

“Bu işle hiçbir ilgin olmadığı anlaşılınca belki seni serbest bırakırlar,” diyorum umutla.

“Sen de suçlu değilsin ki. Burada olmayı hak etmiyorsun. Asıl suçlu onlar.”

Gözlerimi kapıyorum.

“Söylediklerin doğru muydu?” diye soruyor. “Annenle babanı kral mı öldürdü?”

“En azından emri o verdi. Annem, babam ve Lex bilmemeleri gereken bazı şeyler biliyormuş. Kralın hoşuna gitmeyecek bir işe kalkışmışlar.”

“Yine de onları öldürmesi gerekmezdi.”

Ellerimi kullanmadan güçlkle doğrulup yüzüne bakıyorum. “Tecrit’ten gitmeyi planlıyorlardı. Kenardan atlamaktan söz etmiyorum. Buradan uçup gideceklerdi.”

Kalem hayretle yüzüme bakıyor. Sonra kıkırdıyor. “Ve kral da onları ciddiye mi almış? Bununla ilgili hayaller kuran bir sürü insan var.”

“Bir makine yapmışlar,” diyorum. “Kralın bulamayacağı bir yerde saklı. Ne yapmaya çalıştıklarını biliyor ve onları engellemek istiyor. Tüm o ölümler bozuk ilaçtan değildi.”

Bunları ona anlatmayacaktım ama madem bu işe bulaştı, bilmek onun da hakkı.

“Micah ve yıldız kayığı gibi mi?” diye soruyor. *Tecrit’in Tarihi*’nde bu isimde bir bölüm var. “Micah bir gün kayık şeklinde bir takımyıldız görünce gökyüzündeki tanrının ona bir mesaj vermeye çalıştığını sanmış ve bir kayık yapmış.”

Kalem bütün bölümleri bilir ve öylesine inançlıdır ki onları hayatta karşılaşılan bütün durumlara uyarlayabilir.

“Hikâyenin sonunu biliyorsun,” diyor.

Evet, biliyorum. Micah kayığını Tecrit’in kenarına götürüp aşağı atladı ama kayık parçalanıp tahta parçaları vücuduna saplandı. İlk atlayan oydu. “Ben öyle bir şeyden söz etmiyorum,” diyorum.

“Kimse buradan gidemez,” diyor. “Gökyüzü tanrısı izin vermez. Kral da bunu biliyor. İnsanlara seçme şansı vermek yerine neden onları öldürüyor?”

“Belki de yanıliyorsun,” diyorum. “Belki de Tecrit’ten gitmenin bir yolu var ve biz onu keşfetmek üzereyiz. Kralın bu yüzden endişelenebileceği aklına gelmiyor mu?”

“Yeryüzüne gitmeyi ne kadar istediğini biliyorum,” diyor şefkatle. “Özellikle de şimdi, ama...”

“Evet, istiyordum ama şimdi başka bir seçeneğim yok. Annemle babam bunun için öldü. Denemek zorundayım, Kalem. Sonum Micah gibi olsa bile.”

Tabii buradan çıkabilirsem.

Daha fazla konuşmuyoruz.

Dördüncü saatte çanlar yine çalıyor.

24

Kendimi bildim bileli arzuladıklarımın birçoğu beni korkuttukları şeyler.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

SAAT KULESİNİN GİRİŞ KATINDA KOMŞULARIN anlaşmazlıklarının çözüldüğü, haftalık ücretlerin dağıtıldığı, çiftlerin evlilik sertifikası için başvurduğu ve çocuk sırasına girdiği ofisler var. Polisler girişin hemen yanında, duvara asılı makineye nöbetlerinin başlangıcında ve sonunda kimlik numaralarını girer.

Başka bir oda adli belge dosyalarıyla dolu. Bazıları Judas'ın davasında kullanılmak üzere bekliyor. Tabii onu bulabilirlerse.

Çanlar yedi kere çaldığında nöbetlerinin başlangıcını ve bitişini rapor eden polisleri düşünüyorum. Babam aralarında değil.

Küçükken babam kendisinin ve annemin maaşını almaya giderken bazen Lex'le beni de yanında götürürdü. Babam ka-

salardan sorumlu kadınla konuşurken, Lex tezgâhın arkasını görebileyim diye pabuçlarının üzerine basmama izin verirdi. Orada olmak hoşuma giderdi. Babam kadına soyadımızı söyler, kadın da üzerinde S. yazan bir kutudan bize zarflarımızı verirdi. S. Stockhour demekti ama benim için başka bir anlamı daha vardı. Bir aile olduğumuzu en çok hissettiğim yerlerden biriydi orası.

Saat kulesinin bir gün zindanına dönüşeceği aklıma bile gelmezdi.

Tepemizdeki şamdanda yanan mum sönmek üzere. Kalem ona bakıyor.

“Taşların alev almaması ne kötü,” diyor bileklerindeki sicimi dişleyerek. Uzun süre uğraştıktan sonra ellerini önüne almayı başardı. “O zaman burayı yakardım.”

Saat kulesi olmayan bir Tecrit hayal etmeye çalışıyorum ama şehri bu haliyle bile hayal etmekte zorlanıyorum. Gözümde yalnızca metal kuş canlanıyor.

Basil endişeden deliye dönmüş olmalı. Alice de öyle. Lex kızmıştır. “Yine her şeyi eline yüzüne bulaştırdı,” diyordur.

İsteddiği kadar kızsın. Ben de ona kızgınım. Annemle babama da öfkeliyim. Bana bu şehrin gerçekleriyle ve metal kuşla ilgili tek kelime etmediler. Beni korumaya çalıştıklarını biliyorum ama bütün iyi hatıralarım şimdi koca bir yalanmış gibi geliyor.

Kalem’in elleri titriyor. Ağzıyla sicimi çekiştiriyor ama bir santim bile gevşetemiyor. “Su odasına gitmem gerek,” diye homurdanıyor.

Çanlar altı kere çaldığından beri ben de aynı ihtiyaç için-

deyim ama hiç sızlanmadım. Tüm bunlara ben sebep olmuş-
ken yakınmaya hakkım yok gibi geliyor.

Kalem sicimi bu kez de ayakkabısının topuğuyla çekiştiriyor. Şimdiye kadar yalnızca su odasına gidemediği için şikâyet etti. Ailesi meraktan çıldırmıştır ama onlardan hiç bahsetmedi. Sert babasından ve yardıma muhtaç annesinden. Belki de hislerime saygısından susuyor.

Birkaç dakika sonra arkasına yaslanıyor. “Thomas kötü şiirler yazmaya başlamıştır,” diyor. “Ah, benim Kalem'im, nere-
lere gittin be güzelim, yoksa bir geyiğe yem mi oldun, benim
canım şekerim?”

İkimiz de şakasına gülecek halde değiliz.

“Sence bana ne olduğunu düşünüyordur? Gel, yirmi tah-
min oynayalım.”

Bu, çocukken uydurduğumuz bir oyun. Bir gün onlarda
değişik elbiseler giyip evcilik oynuyorduk. Ben ayakkabımın
tekini kaybettim ve ona ne olduğunu tahmin etmeye çalıştık.
Her bir tahminimiz diğerinden daha saçmaydı.

“Gerçekten de bir geyiğe yem olduğunu düşünüyordur,”
diyorum.

“Bence annemin beni haplarından biriyle karıştırıp yuttu-
ğunu düşünüyordur.”

Mum sönüyor.

Gözlerim karanlığa alışmaya çalışsa da etrafımızı kusursuz
bir siyahlık sarıyor. Kalem bana sokulup başını boynuma da-
yıyor. Bukleleri taraz taraz olmuş ama hâlâ güzel kokuyorlar.
Onlar sayesinde odanın küf kokusunu biraz olsun unutabili-
yorum.

“Bir tekne yapıp gökyüzüne yelken açtığını düşünmüyor.” diyorum.

“İyi tahmin. Burada bitirelim. Benden daha yaratıcısı çıkmaz.”

Sonrasında ikimiz de konuşmuyoruz. Yan yana, duyduğumuz her seste kulak kesilerek bekliyoruz.

Dokuzuncu çandan bir süre sonra sürgüler çekiliyor. Kalem keskin bir nefesle tavşan uykusundan uyanıyor.

Kapı yavaşça açılıyor ve aralıktan mum ışığı sızıyor.

Prenses Celeste bu kez yalnız. Bir elinde gümüş bir tepsi, diğerinde bir alev feneri var.

“Size üzüm getirdim,” diyor tepsiyi yere bırakıp bize doğru iterek. “Mumun da söndüğünü tahmin ettiğim için yeni bir tane getirdim.”

Cevap vermiyoruz. Prenses kaşlarını kaldırıyor. Galiba mumu takabilmesi için şamdandan uzaklaşmamızı bekliyordu. Bunu yapmadığımızda birkaç temkinli adımla bize yaklaşıyor ve titrek ellerle mumu takıyor.

İşini bitirdiğinde onu ısırمامızdan korkar gibi geriye doğru sığıyor. Eteği bir an için dizime değdiğinde mor ipeğin serinliğini hissediyorum. Bugün üzerinde bir erik kıyafeti var. Erik, sicimler dolanan raketlerle erik büyüklüğünde bir topa vurarak oynanan bir oyun.

Bileklerimizdeki sicimleri de bir raketten sökmüş olmalılar.

Birkaç dakika boyunca bizi izledikten sonra ellerini kalçalarına dayadığında koltukaltlarındaki ter lekelerini fark ediyorum. Sıkı bir oyunu yeni bitirmiş olmalı.

“Eee, yemeyecek misiniz?” diyor.

“Zehirli üzümlerini istemiyoruz,” diyor Kalem. “Ama bizi su odasına götürmene hayır demeyiz.”

Prenses dudaklarını kemiriyor. “Bakın bunu hiç düşünmemiştim. Daha önce kimseyi esir almadım. Bir keresinde küvetime bir tavşan saklamıştım o kadar.”

“Biz tavşan değiliz,” diyor Kalem.

“Üzümleri yerseniz kâseyi şey için kullanabilirsiniz.”

Aralık kapının ardında ne olduğunu görmeye çalışıyorum. Gün ışığı ya da fenerler yok. Sadece karanlık var. Saat kulesinin derinliklerinde olmalıyız.

Basil delirmişti. Ona ulaşamamak beni de çılgına döndürüyor. Kralın beni öldürdüğünü düşünmüyordur umarım. Gerçi burada kralın burnunun dibinde ne kadar güvende olduğum tartışılır.

Prens soluk soluğa içeri dalıyor. Erik kıyafetinin yakasında kocaman bir ter halkası var. “Buraya bensiz gelmeyeceksin demedim mi?” Prenses Celeste’i kolundan çekiyor. “Ya sana saldırsalardı?”

“Beni sen mi koruyacaksın?” diyor prenses alayla. “Daha ok atmayı bile beceremiyorsun.”

Bize sırtlarını dönüp usulca fısıldaşmaya başlıyorlar. Ara sıra omuzlarının üzerinden bize bakıyorlar. Kalem huzursuzca kıpırdanıyor. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum. Hareket etme düşüncesi bile bana acı veriyor.

“Sen,” diyor prens Kalem’e. “Benimle gel.”

Bunun anlamı ne? Kalem’in gitmesine izin mi verecek, yoksa onu öldürecek mi? Kalem de aynısını düşünüyor olmalı ki yerinden kıpırdamıyor.

Bunun üzerine, prens onu kolundan tutup zorla ayağa kaldırıyor. Kalem uyuşan bacakları yüzünden sendeliyor. “İkiniz de sessiz olun,” diyor prens. “Burası eski bir bina. Sesler yankılanıyor. Burada karşınıza çıkabilecek en kibar insanlar biziz. Belki ellerini önüne alacak kadar zekisin ama bağırırsan buraya gelecek insanlarla asla baş edemezsin.”

Saçlarına dokunmaya çalıştığında Kalem kafasını çekiyor. Dudaklarını büzdüğünü fark ediyorum. Sırf ona aksi söylendi diye bağıracakını sanıyorum ama yapmıyor. Prens onu kapıya doğru sürüklerken bana dönüp sadece dudaklarını kıpırdatarak “Merak etme,” diyor.

Kapı kapandığında kalbim çarpıyor. Kesik kesik soluyorum. Prensese eteğini sallayarak benden sadece bir kol boyu uzakta duruyor.

“Onu su odasına götürdü,” diyor. “Arkadaşın için tek tehlike mikrop. Tuvalet hem eski hem de çok pis. Eskiden orayı mahkûmlar kullanırmış.”

“Şimdi de onlar kullanıyor,” diye homurdanıyorum.

Sırıttırıyor. “Ah, doğru.”

Benimle neden konuştuğunu anlamış değilim. Kralın çocukları toplumun geri kalanından uzakta büyür. Babalarıyla resmi bir ziyaret yapmadıkları sürece okula adımlarını bile atmazlar. Belki de prenses yalnızlığını benimle gidermeye çalışıyordur.

“Size ne yapacağımıza daha karar vermedik,” diyor. “Ama...”

Kısa bir duraksamanın ardından üzüm kâsesini yere koyup tepsinin üzerinde diz çöküyor. Elbisesi kirlensin istemiyor.

“Babam ailenle ilgili bizi uyardı. Ağabeyin bir atlayanmış.”

“Bizim gibi düzinelerce aile var,” diyorum.

“Ama hiçbir yeryüzüne nasıl gidileceğini bilmiyor.”

“Yeryüzüne gitmek imkânsız,” diyorum.

“Yalancı,” diye bağıyor. “Bunu yapabilecek bir makine var. Babam onu bulacak ve yok edecek çünkü gökyüzündeki tanrı öyle istiyor. Ağabeyini ve bu ihanete karışan herkesi öldürecek.”

“O halde bana neden ihtiyacın var?” diyorum öfkeyle. “Kral makineyi yok edecekse neden herkesi öldürüyor?”

“Demek kabul ediyorsun?” Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. “Bizi aşağıya götürebilecek bir makine var?”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Öyle bir makine var ve sen onu gördün,” diye diyor.

Gözleri parlıyor ama içlerinde delice ya da zalimce bir ışıltı yok. Daha da kötüsü, umut var.

Yaratabilme kabiliyetinin görkemli bir yanı var. Bir ressamın boya lekeli ellerine bakın. Onlardaki tuhaf gücü hemen hissedeceksiniz.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

KALEM, PRENSİN ONU DİKİZLEMeye ÇALIŞTIĞIYLA ilgili şikâyeti dışında su odasından sağ salım dönüyor.

“Hayatımda daha saçma bir şey duymadım,” diyor prenses ayağa kalkmama yardım ederken. “Su odasındaki bir erkek olsaydı belki o zaman dikizlerdi.”

“Leste!” diye bağılıyor prens.

“Yalan mı? Nişanlımla benden daha çok ilgilisin. Elmacık kemiklerinin ne kadar çekici olduğunu kendin söylemedin mi?” Ağabeyinden feneri alıp beni kapıya doğru itiyor. Su odasına giderken ne yazık ki bir tek beni buraya getiren merdiveni görebiliyorum. Su odası yerdeki pis bir delikten ibaret ve adına hiç de yakışmayacak şekilde içeride tek bir musluk bile yok.

Hâlâ prensin, kız kardeşinin nişanlısını çekici bulmasını düşünüyorum. Karar mercileri böyle bir hata yapmış olabilir mi? Prens kendi nişanlısını arzulamıyor mu? O da topluma aykırı biri mi? Kendi cinsinden hoşlanan insanlar olduğunu duymuştum. Bunlar uluorta konuşulmasa da ağabeyim hiç istemeden ve sırf mecburiyetten bu tip ilgileri yok edecek bir serum üzerinde çalışıyordu. Alice'in kürtaj prosedüründen önce bile Lex bazı tedavi yöntemlerini onaylamıyordu.

"Bileklerin kıpkırmızı olmuş," diyor prenses beni hücreme geri götürürken. "Sicim kesmiş."

Bir şey demiyorum. Tepemizden ayak sesleri geliyor. Kapıların açılıp kapandığını duyuyorum. Herkes bozuk bir ilaçtan öldüğümü sanıyor. Hayat devam ediyor. Kimse kralın sapkınlıklarını ve çocuklarının ne kadar tuhaf olduğunu bilmiyor.

Bu düşünceler bıçak gibi göğsüme saplanıyor. Kaçmayı denesem mi? Prenslerin silahlı olduğunu sanmıyorum ama ellerim hâlâ bağlı. Hem Kalem'i de burada bırakamam.

Tek umudum Judas'ın kaçırıldığımızı görmüş olması. Kendisi peşimize düşmese bile en azından Basil'e söyler. Basil bir yolunu bulup beni mutlaka kurtarır. Aksi takdirde hayatının sonuna kadar yalnız yaşayacak. Benim yerimde o olsaydı ben de onu kurtarmaya koşardım.

O uyurken kaçtığımı için bana kızgın mı acaba? Bir not bile bırakmadım.

O sırada mantıklı düşünemiyordum. Geriye dönüp bakıyorum da keşke Basil'in yanından hiç ayrılmaysaydım. Judas'tan beni dışarı çıkarmasını isterken bütün çılgınca planlar olası geliyordu.

Prenses birden duruyor. Feneri kaldırıp bana tarih kitabındaki bütün prenslerin ve kraliçelerin gözleriyle bakıyor. Kahraman Judas ve Micah'ın yıldız kayığı kadar eski gözlerle. Bakışlarında tuhaf bir bilgelik var. İlk kez karşımda saç modelleri ve kıyafetleriyle bütün Tecrit'i peşinden sürükleyen o zeki kızı görüyorum.

Şimdi bana bütün şehrin ona baktığı gibi bakıyor. Asla alamayacağı bir cevabı duymanın ümidiyle.

“Bana söyleyebilirsin,” diye fısıldıyor. “Makine neye benziyor? Kokusu nasıl?”

“Kokusu mu?” diyorum

“Onu hayalimde canlandırabilmem için bütün detaylara ihtiyacım var. Nedense bana matbaadan yeni çıkan kâğıt ve eski para kokuyor gibi geliyor.”

Metal kuş küf kokuyor. Dolayısıyla eski para tahmini pek de uzak değil ama bunu ona söylemiyorum.

“Makine falan yok,” diyorum.

“Öyleyse dün gece arkadaşınla konuşurken neden dışarı çıkmamalıydım dedin?”

“Genel konuşuyordum. Dışarısı benim için güvenli değildi. Nedeni de ortada.”

Beni hiç anlamıyor. Hayatını özel öğretmenleri, erik kıyafeti ve örgülü saçlarıyla bir kulede geçiriyor. Annesiyle babası hâlâ hayatta. Bunun için ondan nefret ediyorum. Ondan bir kulede yaşayan hiçbir prensesin anlayamayacağı kadar çok nefret ediyorum.

“Öyle bir makine yok,” diyorum. *Sonsuza dek burada çürüyebilirsin.*

Umut yüzünü terk etmiyor. Onu nasıl ikna ederim bilmiyorum ama burada kalacaksam bir yolunu bulmam gerek.

Kapı açılıyor ve prens, “Neden bu kadar uzun sürdü?” diye hesap soruyor. Belli ki kardeşinin nişanlısıyla ilgili imasına hâlâ bozuk.

Kalem’in yanına otururken midemizden gelen gurultuları duyacaklarını umut ediyorum. Üzümlere elimizi bile sürmedik.

Yemek yemeyi reddedersek belki de açlıktan öleceğimizden korkup bizi buradan çıkarırlar. Ama şimdilik açlığımızın farkında bile değil gibiler.

Çanlar on kere çalıyor. “Sarışını öldürelim,” diyor prens. Gürültüden onları duymadığımızı mı sanıyorlar?

“Aptallaşma,” diyor prenses. “O da bir şeyler biliyor olabilir.”

“Beni öldüreceklerse bari ellerini çabuk tutsalar,” diye fıslıyor Kalem.

“Sus,” diyorum.

Prens parmağını boğazından geçirdiğinde usulca inliyorum. Kalem soğukkanlılığımızı korumamız gerektiğini düşünüyor ama dayanamıyorum.

Çanın sesi hâlâ yankılanırken, “Evet, bir makine var,” diyorum.

Ağabey kardeş hayretle bana dönüyor.

“Gözlerimle gördüm. İçine girdim. Yeryüzüne gidip geri döndük.”

Umutlu bakışlardan ilk vazgeçen prens oluyor. “İmkânsız,” diyor gözlerini kısarak.

“Hem de bir kereden fazla,” diyorum. “Bir sürü insan gidip geldi.”

“En az altı kere gitmişizdir,” diyor Kalem bozuntuya vermeden. “Burnunuzun dibindeydik ve ruhunuz bile duymadı. Ben de sizi daha akıllı sanırdım.”

“Akıllıyız tabii,” diyor prens.

“Hem de çok,” diye atılıyor prenses. “Ben ta başından beri biliyordum, öyle değil mi, Az? Kaç kere söyledim.”

“Kralın çocukları aptal olamaz,” diyor prens.

“Ne demezsin,” diye tıslıyor Kalem dişlerini gıcırdatarak.

Bir kez daha kendi aralarında konuşmaya başlıyorlar.

“Söyleyin bakalım bu makine nerede?” diye soruyor prenses tekrar bize döndüklerinde.

Gözlerinin içine bakıyorum. “Asıl derdiniz bu değil mi?”

“Bizi kaçırانlarla sırlarımızı paylaşacak değiliz,” diyor Kalem.

Prenses tam ağzını açtığında merdivenden bir ses geliyor. “Celeste? Azure? Aşağıda değilsiniz değil mi? Annenizin ne dediğini biliyorsunuz.”

Prens panikle kardeşine bakıyor. “Öğretmenimiz burada olduğumuzu anlamamalı. Yoksa onları bulur.”

“Arka kapıdan çıkarız,” diyor Celeste. “Dışarıdan gelmiş gibi yaparız.” Odadan çıkarken bana parmağını sallıyor. “Konuşmamız daha bitmedi. İstedğim cevapları alacağım. Gerekirse kafanızı kırar onları oradan zorla çekip çıkarırım.”

Kapıyı arkalarından kapayıp gidiyorlar.

“Konuşması etkili,” diyor Kalem. “Ama kendi biraz aptal. Sırları kafanın içinde duran ve istediği zaman çıkarabileceği bir şey mi sanıyor?”

Ben prensesi değil, merdivendeki sesi düşünüyorum.

“Prensin öğretmenimiz dediğı kadın oydu. Şu uzman,” diyorum. “Bayan Harlan.”

“Emin misin? Susuzluktan hayal görüyor olmayasın?”

“Hayır. Beni zehirleyen kadının sesini unutacak değilim.”

“Daha dün küçük ve tatlı bir öğrenciydin. Bugün herkes ölmeni istiyor. Doğrusu popülerliğini biraz kskanıyorum.”

“Senin de ölmeni istiyorlar,” diye hatırlatıyorum.

Sırıtıyor. “Oh, çok rahatladım.”

Sicimler onun da bileklerini kesmiş. Benim kadar acı çekiyor ama çaktırmamaya çalışıyor. Belki bencilce ama burada yalnız olmadığımı sevinıyorum.

“Makineyi neden söyledin?” diye soruyor.

“Zaman kazanmaya çalışıyordum. Bir sırtımız oldukça bizi öldüremezler.”

Kısa bir duraksamanın ardından “Morgan?” diyor.

“Efendim?”

“Neyi bekliyoruz? O ikisinin merhametine güvenemeyiz. Baksana akıllarını kaçırmışlar.”

“Basil bizi kurtaracak,” diyorum. “Belki Judas da gelir. Kaçırıldığımız zaman ağaçların arasında saklanıyordu. Bizi gördüğünden eminim.”

“Unut onları. Burada yalnızız ve kendi başımızın çaresine bakacağız.”

“Basil gelecek,” diyorum inatla.

“Bizi nerede arayacağını bile bilmiyor. Morgan, bana bak. Kimse gelmeyecek. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.”

Tartışmak istesem de haklı olduğunu biliyorum. Basil beni kurtarmaya kalkışabilir. Belki Judas da ona yardım eder. Ama

bu tuhaf zindanda bizi bulamazlar. “Planın ne?” diyorum.

“Bence onlara saldırırım. Belki onları yere itip üzerlerinden atlarız. Ya da birinin arkasına geçip sicimle boğazını sıkıkarım.”

Bu planın birçok riski var ama hiçbirini beklemekten daha tehlikeli değil. Ya da belki de çaresizlikten her şeyi yapabilişim gibi geliyor.

“Önce olasılıkları hesaplamalıyız,” diyorum. “Belki yanlarında bıçakları ya da ilaçlı şırıngaları vardır.”

“Prensın olabilir,” diyor. “O daha paranoyak bir tip. Prens de kontrol manyağı. Bahse girerim, bıçağını hâlâ üzerinde taşıyordur.”

Suratımın asıldığını görünce kollarını boynumdan geçiriyor ve alnını benimkine dayıyor. “Bir söz verelim. Cesur olacağız. Elimizden geldiğince iyi bir plan yapacağız ama işler ters giderse pes etmek yok. Bıçağı yiyene kadar mücadeleye devam. Hatta yedikten sonra bile.”

“Sonra da arkamıza bile bakamadan kaçacağız,” diyorum.

“Birbirimizi arkada bırakmak yok.”

“Söz veriyorum.”

“Ben de.”

Usluca plan yapmaya başlıyoruz.

Bir dahaki gelişlerinde bu iş bitecek. Büyük olasılıkla bu gece olur. Onları tuzağa düşürüp buraya kilitlemeye karar verdik.

Prens bir arka kapıdan söz etti. Önce onu arayacağız ve eğer bulabilirsek, saat kulesinin giriş katının hava karardıktan sonra boş olacağını umuyoruz. Etrafta polisler olacak tabii

ama bu riski göze almak zorundayız. Lex ve Judas pek çok polisin gizliden gizliye krala karşı olduğunu söyledi. Onlardan birine rastlarsak buradan kaçmamıza yardımcı olabilir.

Kalem hâlâ ellerini çözmeye çalışıyor. Bir tuğla parçası bulduğunda sevindi ama daha hiçbir işe yaramadı. “Ellerimi kafasından geçirip prensi boğmaya çalışabilirdim,” diyor. “Hatta onunla flört edip kolayca tuzağa düşmesini sağlayabilirdim ama baksana, tercihleri farklıymış.”

“Onları öldüremeyiz,” diyorum.

“Kralın gırtlığını kesmek isteyen kıza ne oldu?”

“O zaman aklım yerinde değildi.”

“Uykusuzluk ve susuzluk aklını başına toplamana yardımcı mı oldu?”

“Hayır,” diyorum ve ses tonumun sertliği Kalem’in uğraştığı işi bırakıp bana bakmasına sebep oluyor.

Prens ve prensesten nefret ediyorum. Bütün kraliyet ailesinden tiksiniyorum ama onların bana yaptığını ben onlara yapmak istemiyorum. “Benim yüzümden kimsenin ölmesini istemiyorum,” diyorum. “Sen de istemezsin.”

Birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra başını eğip anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

“Onlara bir şey yapmayacağıma söz veremem,” diyor ama ben buna kalkışmayacağını biliyorum.

Dikkatini yine bileklerindeki düğümleri gevşetmeye veriyor ama çabası sonuçsuz kalıyor. Prensle prenses birilerini esir almaya alışkın olmayabilir ama sıkı düğüm atmayı iyi biliyorlar. Sicimleri çözmeye çalıştıkça daha da sıklaşıyorlar. Kalem sonunda pes ediyor. Onun yerine, dizlerimi karnıma çekip

büzülmeme ve ellerimi başımdan geçirmeme yardım ediyor. Bileklerimdeki yaraları ilk kez görüyorum. Kıp kırmızı ve şişler. Mikrop kapmış olmalılar. Basil bana ne yaptıkları görse öfkeden deliye dönerdi. Bayan Harlan'ın ağızından laf almaya çalışmasına da çok sinirlendi.

Konu ben olduğumda Basil aşırı hassaslaşıyor.

Ona döndüğümde beni kollarına alıp havaya kaldıracak. Gözlerimi kapayacağım.

Göğsünü göğsümde hissediyorum. Nefesi boynuma vuruyor. Tenime hoş bir ürperti yayılıyor. Ve sonra hatırası kayboluyor. Onları öldürmeyeceğimi söyledim ama mecbur kalırsam bunu yapacağımı biliyorum. Basil'e geri dönmek için her şeyi yaparım.

Akşam çan yedi kez çaldığında Kalem'le mumu söndürmeye karar veriyoruz. Kapının iki yanına saklanacağız ve bize mum getirdiklerinde karanlıkta onları kıştıracağız.

Kalem titrek ışıktaki bana gülümsüyor. "Birbirimize son bir kez bakalım," diyor. "İşler ters giderse bir daha birbirimizi görme şansımız olmayabilir."

Gözlerimi kısıyorum. "Moral vermeyi iyi biliyorsun."

Gülümsüyor.

Kapının yanına gidip Kalem'in mumu söndürmesini bekliyorum.

"Sen gerçekten güzel bir kızsın," diyor. "Bunu sana hiç söylemedim. Orana burana laf ettim. Ama öylesin."

Yanaklarım yanmaya başlıyor. "Sen de," diyorum.

Derin bir nefes alıp üflüyor ve kendimizi karanlıkta buluyoruz.

Kapının iki yanında duruyoruz. Sırtımı duvara yaslıyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Bu gerçek bir karanlık değil. Doğal olmayan, yıldızsız ve temiz havadan yoksun bir siyahlık. Ay ışığı bizi burada bulamaz.

Uzun bir süre konuşmadan sadece dinliyor ve bekliyoruz. Saldırı ânına daha saatler var. Çanlar sekizi vuruyor. Sonra dokuzu.

Tuhaf bir gıcirtı duyuyorum. Sanki taş taş sürtülüyor. Sesin merdivenden değil, Kalem'den geldiğini fark ettiğimde şaşırıyorum. “Ne yapıyorsun?” diye fısıldıyorum.

“Hiç.”

“Ama...”

“Şştt!”

Kapının ardında bir ses var. Fısıltılar. Küçük bir kahkaha. Tahta kapıdan incecik şeritler halinde ışık sızıyor. Sürgülerin açıldığını duyduğumuzda, tam da planladığımız gibi kapıdan uzaklaşıyorum. Böylece prensle prenses içeri girdiğinde hâlâ gölgelerin arasında olacağım. Onları korkutup yere devirmeyi ve buraya kilitlemeyi kararlaştırdık. Saatlerdir yapacaklarımı düşünüyorum. Görüldüğü kadar kolay olacağını ummaktan başka çarem yok.

Kapı gıcırdarak açılıyor. Celeste’le Azure bizi bıraktıkları yerde bulamayınca susup etraflarına bakınıyor. Prens, Kalem’in tam arkasında olduğunu bilmeden elindeki mumu kaldırıyor. Ama prenses birden onu görüyor ve tam konuşmak için derin bir nefes aldığı sırada üzerine atılıp kollarımı boynundan geçiriyorum.

Çılgınca debeleniyor ama bileklerimdeki sicim yüzünden

kıpırdamıyor. “Hayır, lütfen,” diyor çaresizce.

Ona zarar vermeyeceğim. Tam ona bunu söyleyecekkcn Kalem’le konuştuğunu fark ediyorum. Arkadaşımın gözleri mum ışığında zalimce parlıyor. Elinde bir şey var. Onu prensin kafasının üzerinde kaldırıyor. Deminki sesin ne olduğunu şimdi anladım. Duvarda gevşek bir taş bulmuş.

“Yapma!” diye bağıırıyoruz Celeste’le aynı anda.

Prens Azure’un kafatasına çarpan taşın sesiyle nefesimizi tutuyoruz.

Prens yere yığıılırken mum elinden fırlıyor.

Celeste’in çığlığıyla vücudumun her bir hücresi titriyor. Panikleyerek onu bıraktığımda kendini ağabeyinin yanına atıyor. “Azure!” diye bağıırıyor. “Az!”

Dantelli kollarının kırmızıya boyandığını görüyorum. Prens kıpırdamıyor. Celeste kulağını ağabeyinin göğsüne dayıyor. Upuzun saçları bir kalkan gibi Azure’un üzerine kapanıyor. Örgüden tacı prensesin hâlâ mühim biri olduğunu vurgularcasına hiç bozulmadan duruyor.

Mum taşlarda yuvarlanıyor ve Kalem ona uzandığı sırada sönüp bizi karanlıkta bırakıyor.

26

Zaman bizim ilk kralımız. Hepimiz hayatlarımızı bir saatin öfkeli tik takları eşliğinde yaşıyoruz. Yaşamlarımızın saniyelerden oluşan bir hapishanede geçmesini sorgulamıyoruz. Nabız atışlarımız bile saniyelerle ölçülüyor. Bir kral dahi bu çeşit bir gücü elinde tutmayı hayal edemez.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

KALEM BENİ KAPIDAN DIŞARI İTİYOR. KÖRCESİNE koşuyorum. Galiba su odasının olduğu tarafa gidiyoruz.

Prensес bağılıyor, bağılıyor. Merdivende ayak sesleri yankılanıyor.

Durup arkamızı döndüğümüzde bize doğru gelen mum ışıklarını görüyoruz.

Eski ve yıkık bir duvarın arkasına saklanıyoruz. Vakti zamanında burası bir hücreydi herhalde. Şimdi ondan geriye yalnızca birkaç parça taş kalmış. Cığerlerim yanıyor. Öyle öf-

keliyim ki. Kalem vücudunu benimkine yasarken ne söylediğini hatırlıyorum.

Onlara bir şey yapmayacağıma söz veremem.

Bunu nasıl yapar?

Saklandığımız yerden polislerin prensin yardımına koştuklarını görebiliyorum. Bence artık çok geç. Prens, “Doktor çağırın!” diye haykırıyor. Kapıyı açmadan saniyeler önce o ve ağabeyi neşeyle kıkırdıyordu.

Polislerden biri onu kapıya götürüp omuzlarından tutarak ağzından laf almaya çalışıyor. “Kim yaptı?” Prens onu anlayan dek sorusunu birkaç kere tekrar etmek zorunda kalıyor.

Celeste kollarını gövdesine dolayıp güçlkle yutkunuyor. “Tanımadığım adamlar. Bizi yataktan çıkarıp zorla buraya getirdiler.”

“Görünüşleri nasıldı?”

“Önemi yok, gittiler zaten.” Celeste polisin ellerini omuzlarından itiyor. “Derhal bir şeyler yapmazsanız tahtın vârisi kan kaybından ölecek. Bunun sizin nöbetinizde olmasını istemezsiniz değil mi?”

Mırıltılar ve ayak sesleri. Polislerden bazıları telaşla yukarı koşuyor. Sayamayacağım kadar çoklar. Kalem’in bütün bunları planladığını fark ettiğimde midem bulanmaya başlıyor. Prens Celeste’in çılgılığı şüphesiz bütün polisleri buraya çekecekti. Tek yapmamız gereken ortalıktan kaybolmalarını beklemek.

Sağlık görevlileri ellerinde bir sedyeyle aşağı koşuyor. Yanlarında biri daha var. Kral Furlow. Beyaz, cılız saçları dağınık, önü açık, beyaz sabahlığından kocaman göbeği görü-

nüyor. Onu böyle görmek inanılmaz. Meğer kral da bizler gibi bir insanmış. Hiçbir özelliği yokmuş.

Ve Judas haklıymış. Onu öldüremezdim.

Bu adam annemle babamı öldürttü. Yine de oğlunu gördüğünde yüzünün acıyla çarpılması beni mutlu etmiyor. Prenses Celeste kan lekeleriyle kaplı beyaz elbisesiyle bir köşede duruyor.

“Baba, lütfen ona yardım et,” diye yalvarıyor. “Doktorlara emret ağabeyimi kurtarsınlar.”

“Merak etme, kızım. Gerekeni yapıyorlar zaten.”

Mum ışığında gölgeler oynuyor. Sağlık görevlileri prensi sedyeye yatırıp yukarı taşıyor. Nefes alıyor mu göremiyorum. Tek görebildiğim sedyenin kırmızıya boyandığı. Kenarlarından kanlar damlıyor.

Kalem yanımda titriyor. “Morgan?”

Prensesle boğuşmam sırasında sicimler yaralarımı daha da derinleştirdi. Can acısıyla dudaklarımı kemiriyorum

“Şştt,” diye fısıldıyorum

Bütün kule buraya toplanmış gibi. Bir tek kraliçe yok. Hastalandığıyla ilgili söylentiler duymuştum. Şimdi geriye dönüp bakıyorum da hiçbir yayında olmaması bu olasılığı kuvvetlendiriyor.

Belki kral onu da zehirlemiştir, diye düşünüyorum kederle.

Ama kızını avutmak için ona sarıldığında babamın Lex’in hastane yatağının başında bana sarılışı aklıma geliyor. Lex yaşadıklarını atatabilecek miydi bilmiyordu. Yine de beni teselli etmeye çalışmıştı.

Kral Furlow’la Prenses Celeste sağlık görevlilerinin arka-

sından yukarı çıkıyor. Polisler de onlara eşlik ediyor. Gözden kaybolduklarında etraf yine zifiri karanlık oluyor.

On kez çalan çanların gürültüsü diğer bütün sesleri bastırıyor. Ama ben hâlâ Prenses Celeste'in hıçkırıklarını duyabiliyorum. Galiba uzun bir süre rüyalarıma girecekler.

Çan son kez çaldıktan sonra bile Kalem'le saklandığımız yerden çıkmıyoruz.

Ortalığın güvenli olduğundan emin olduğumda, "Fazla vaktimiz yok," diye fısıldıyorum. "Bir çıkış yolu bulmalıyız."

"Merdivenleri kullanamayız," diyor. Hâlâ soğukkanlılığını korumaya çalışıyor. Prense saldırmayı ne zaman planladı bilmiyorum ama sebep olduğu felaketle gurur duyuyor mudur merak ediyorum.

Ayağa kalktığımda gömleğime yapışıyor.

"Morgan? Bunu yapmak zorundaydım, biliyorsun değil mi?"

"Umarım ölmemiştir," diyorum.

"Sence prenses bizi neden ele vermedi?"

"Bilmiyorum." Karanlıkta duvarları yoklayarak yürümeye başlıyorum. Gözlerim bu siyahlığa bir türlü alışmıyor.

Sonra birden onu görüyorum. Tahta bir kapıdan sızan ay ışığını.

Kapının tokmağını bulup çeviriyorum ama açılmıyor. Kalem kilitleri açmama yardım ediyor. O kadar uzun sürüyor ki kendimi havanın altın şurubuyla yer değiştirdiği bir rüyada sanıyorum.

Tokmağı tekrar çevirdiğimde bu kez kapı gıcırdayarak açılıyor. Bütün polisleri başımıza toplayacağımızdan korkuyo-

rum ama ne gelen var, ne giden. Onca kanla uğraşmak kolay olmamalı.

Prens Azure ölürse, babası Tecrit'e bunu Judas Hensley'nin yaptığını mı söyleyecek? Belki de vatan hainlerinin prenses suikast düzenlediğini söyler.

Dışarı çıktığımızda ay ışığı o kadar güzel ve tanıdık ki, sırf görüntüsü bile göğsümü sıkıştırıyor. Yerde pırıltilı bir üçgenin içinde hapsolmuş. Erik kortundayız. Camdan duvarları, çizgileri ve halkalarıyla oyuncuların gelip kurallara uymasını bekler gibi. Kalem'le prens ve prensesin son oyununa ev sahipliği yapan kortta koşuyoruz. Ellerimiz bağılı olmasına rağmen her nasılsa senelemiyoruz. Zaten kimse de bizi durdurmaya çalışmıyor. Kalem'in planı mükemmel işliyor. Neredeyse mükemmel...

Arasına daldığım çalılık kollarımı, bacaklarımı ve yüzümü çiziyor. Kalem bir kumaşın yırtılma sesiyle suratını buruşturuyor. Elbisesinin yakasındaki dantel çalılığın dikenli dallarına takılmış. Kalem onu kurtarmaya çalışıyor ama başaramayınca vazgeçiyor.

Saat kulesi ormanlık bölgede ve Birinci Bölge'yle İkinci Bölge'nin kesiştiği noktaya fazla uzak değil. Nerede olduğumuzu biliyorum. Bizim ev soldaki Birinci Bölge'de, Basil'inki de sağdaki İkinci'de. İki yanındaki binaların gölgesinde kalan apartmanımıza bakıyorum. Binaların bazılarında ışıklar hâlâ açık. Çoğu insan bu saatte uyumaz ama sokaklar bomboş. Belki de katilin korkusundandır. Saat kulesini koruyan polisler şimdilik meşgul ama prensin saldırıya uğradığı haberi uzun süre gizli kalmaz. Çabuk olmalıyız. Bir an önce izimizi kaybettirmeliyiz.

Arka sokaklardan, ağaçların arasından geçiyoruz. Yanan çiçekçinin önünde Kalem, “Burada ne işimiz var?” diye soruyor.

“Makineyi burada saklıyorlar,” diyorum. Sesimdeki öfkeyi saklamak için hiçbir çaba göstermiyorum. Prense zarar vermeseydi ona evine, ailesine ve Thomas’a dönmesini söyledim. Ama alyansı yıldızların ışığını yakalayarak parlarken Kalem’in, nişanlısını bir daha hiç görmeyeceğini biliyorum. Bu şehirde asla güvende olmayacak. İşlediği suç yüzünden yok edilmese bile toplum dışına itilecek. Onu da yanıma almaktan ve metal kuşun çalışacağını ummaktan başka çarem yok.

Kalem sessiz bir pişmanlık içinde çünkü ödemek zorunda kalacağı bedeli o da biliyor.

Yine aynı tahtayı yerinden çıkarıyorum ve pencereden içeri giriyoruz. Ellerimi kullanamadığım için sertçe diğer tarafa düşüyorum. Neyse ki, şoktan omzumun acısını bütün şiddetle hissedemiyorum. Kalem de üzerime düşüyor.

Çiçekçi hâlâ yanık kokuyor. O günü hatırlıyorum. Yangının verdiği zararı kâbuslarımda bile hayal edememişim. Eski hayatıma bir daha asla geri dönememenin bana bu kadar keskin bir acı vereceğini tahmin edememişim.

Küçükken, bir gün ağabeyimle okuldan eve dönüyorduk. Bana bir resim çizdi. Daha doğrusu, Tecrit’in bir haritasını. Ama saat kulesinin yerinde bir şato vardı ve bütün binalar farklıydı. Farklı ve esrarengiz. Ve kenara da bulutların arasında kaybolan bir merdiven çizmişti. O âna dek hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemişim. Gece banyo yapmaya hazır-

lanırken haritanın eteğimin cebindeki delikten düştüğünü fark ettim. Gidip onu aramak istedim ama annem süpürücülerin bütün sokağı temizlediğini söyledi. Haritam diğer çöplerle birlikte sıkıştırılıp bambaşka bir şeye dönüşecekti.

Ertesi gün, yine de onu aradım. Hani bir umut bulurum diye. O kadar muhteşem bir şeyin öylece yok olacağını aklım almıyordu. Ama olabiliyormuş. Her şey yok edilebiliyormuş.

“Hani, nerede?” diye soruyor Kalem.

“Altımızda.” Emekleyerek el yordamıyla kapağı arıyorum.

Kapağı bulduğumda yeni bir sorunla karşı karşıya kalıyoruz. Diğer tarafında bir sürü kilit var. Onları kırsam bile bağlı ellerimizle asansörü kullanamayız

“Sicimleri kesecek bir şey bulmalıyız,” diyorum

“Burada mutlaka bir çiçek makası vardır.”

Dolaplarla çekmeceleri karıştırmaya başlıyoruz. “Dikkat et,” diyorum Kalem’e ama geç kaldım. Dolaplardan biri gürtlüyle devriliyor. Yere cam kırıkları saçılıyor

“Affedersin,” diye fısıldıyor. “Ama dur bir dakika! Cam kırıklarıyla sicimleri kesebiliriz.”

Camların arasında dikkatle dolanarak keskin bir parça arıyorum. Kalem birden kulak kesiliyor. “Dinle! Duydun mu?”

Altımızdan gıcırtilar geliyor. Biri asansörü kullanıyor olmalı.

Telaşla kapağa doğru emekliyorum. Döşemelerin arasından ışık sızıyor.

Ses kesiliyor ve sonra metal merdivende ayak sesleri yankılanıyor. “Kim var orada?” diye fısıldıyor biri.

“Judas?” diyorum.

Kilitler açılıyor. Kapak aralandığında yere mum ışığı vuruyor. Judas feneri yere koyuyor ve tam kendini yukarı çekecekken Basil onu kenara itip üzerine atılıyor. Göz açıp kapayınca caya kadar kollarındayım.

Ona bana sarıldığı gibi sarılmak istiyorum ama ellerim bağlı olduğu için yüzümü boynuna gömmekle yetiniyorum. Artık Tecrit'e ait değilim ama daima Basil'e ait olacağım.

"Arkadaşını da getirmişsin," diyor Judas kuru bir sesle.

Kalem gözlerini karanlığa dikmiş. Ne yaptığını yeni kavırıyor olmalı. Saat kulesinde bir çocuğu öldürdüğünü.

"Başka şansım yoktu," diyorum. Geri çekildiğimde Basil ellerimin bağlı olduğunu fark ediyor. Sicimi çözmeye çalışıyor ama ben acıyla yüzümü buruşturunca vazgeçiyor.

"Biz de seni kurtarmaya geliyorduk. Dün gece de denedik ama çok polis vardı. Plansız hareket edemezdik."

"Yangın çıkaracaktık," diyor Judas gururla. "Şöhretimize zarar gelmez diye düşündüm. Zaten diğerini de bizim çıkardığımızı sanıyorlar."

Özgür olmak için tek çaremiz şiddete başvurmak mı? Görünüşe göre öyle. Oysa ben barışçıl bir kaçış planı yapmıştım ve şimdi gerçeği biliyorum. Asla işe yaramazdı.

Judas belindeki kılıftan bir bıçak çıkarıp iplerimizi kesiyor. Sandığım kadar rahatlamıyorum. Hâlâ canım acıyor. Hayalet ipler etimi dalıyor.

"Demek Tecrit'in meşhur kanun kaçağı sensin?" diyor Kalem sırtarak.

"Şu işe bak," diyor Judas. "Daha yeni tanıştık ama şimdiden bir ortak noktamız var."

Külüstür asansörde Basil'e yaslanıyorum. Bir servis vagonunda okula gittiğimizi hayal ediyorum. Yıldızların bizi bula-mayacağı bir deliğe girdiğimizi unutmak istiyorum.

Kalem fenerin ışığında metal kuşu gördüğünde hayretle inliyor. "İnanamıyorum, gerçekmiş," diye inliyor.

"İnsanlar bunun için öldü işte," diyor Judas.

"Bana kızgınlar mı?" diye soruyorum Basil'e.

"Hem de nasıl. Ne akla hizmet böyle bir işe kalkıştın bil-miyorum."

"Kalem'e veda etmek, yıldızları son bir kez görmek ve kralı öldürmek istedim," diyorum.

Judas kıs kıs gülüyor.

Basil pislikten birbirine yapışan saçlarımı öpüyor. Ona ba-kıp "Eve gitmek istedim," diyorum usulca.

Burnuma, dudaklarıma dokunuyor. "Biliyorum."

Kulağımı kalbine dayıyorum. Kalp atışları asansörün gı-cırtılarına karıştığında tuhaf bir melodiye dönüşüyor. Geçen sefer buna bindiğimde yalnızca korkmuştum. Şimdi yolculu-ğumuz hiç bitmesin istiyorum.

"Lex kafamı koparacak," diyorum.

"Bence döndüğüne sevinecek," diyor Basil. "Krala götü-rüldüğünü duyunca şey sandık..."

Cümlesini bitiremiyor.

"Kral orada olduğumuzu bilmiyordu," diyor Kalem. "Ruh hastası çocukları bizi esir aldı."

"Prences makineyi sorup durdu. Doğruyu söylemedim ta-bii ama bir makine olduğunu biliyor. Öğrenmek konusunda çok da ısrarcıydı."

“Neden acaba?” diyor Judas. “Prensesin yeryüzüyle ne ilgisi olur ki? Buradaki hayatı yeterince güzel.”

“Bence yalnızlık çekiyor,” diyorum Basil’e bakarak. Gözlerinde endişeli bir ifade var.

“İkisi de yalnız ve deli,” diyor Kalem. “Bizi zindana attılar.”

“Nasıl kaçtınız?” diye soruyor Judas.

Kimse cevap vermiyor. Ama önemi yok. Durduk zaten.

Kalem hâlâ makinenin etkisinde. Metal gövdesine dokunup altını görebilmek için eğiliyor. “Pençeleri ne işe yarıyor?” diye soruyor.

“Toprak tavşanlarının pençeleri neye yarıyorsa ona,” diyor Judas. “Bu şeyin her tarafında buna benzer pençeler var.”

Kalem merakla ona bakıyor. “Yüzeye çıkıp uçabilelim diye mi?”

“Hayır. Bir tünel kazıp Tecrit’in dibine inelim ve oradan yeryüzüne gidebilelim diye. Tabii bunun bir garantisi yok. Düşüp öle de biliriz. Ya da kenarın oradaki güç bizi buraya geri fırlatabilir.”

“Diyelim başardık,” diyor Kalem. “Buraya nasıl döneceğiz?”

“Dönmeyeceğiz.”

Kalem bunu tabii ki biliyordu ama tahminleri doğrulanınca alyansına bakakalıyor. Thomas yukarıda bir yerde onun için endişeleniyor. Daha küsküt yıllarını yalnız geçireceğini öğrenmedi. Ona nişanlısının öldüğü söylense bile Kalem’i aramaktan vazgeçmeyecek. Ama bütün çabaları sonuçsuz kalacak. Kalem onu izlediğimi fark etmeden fısıldıyor.

“Özür dilerim.”

Nişanlım ikinci kez evlenme teklif ettiğinde ona hemen cevap vermedim. Dilimin ucunda olasılıklarla günlerce dolaşım. Seçeneklerimi düşündüm. Kocaman bir kuşun kanatlarında ya da sağlam bir ipe asılarak Tecrit'ten gittiğimi hayal ettim. Yeryüzünün neye benzediğini hayal etmeye çalışım ama yapamadım. Bazı şekiller görmeye çalıştığımda, tek görebildiğim, insan zihninin taşımadığı bir bilginin açlığını çektiğinde gördüğü, bilinmeyeni sarmalayan o parlak ışık oldu. Ama hayal edemezken bile ne zaman o parlak ışık gözlerimde çaksa, nişanlımı yanımda hissettim. Hiçbir tanrı bana et ve kemik kadar gerçek gelmedi. Ben yalnızca tecrübe edebildiğimi sevebilirdim. Ve ona, "Evet," dedim.

"Soyut Tanrılar"

Daphne Leander, Sene 10

AĞABEYİMİN FIRLATTIĞI BARDAK DUVARDA PATLI-
yor ve cam kırıkları eski bir kapıdan geri dönüştürülen döşeme
tahtalarına saçılıyor.

“Ölebilirdin!” diyor Lex.

Alice korktuğumu fark edince, “Tamam, bu kadar yeter,” diyor. Lex’in arkasına geçip titreyen kollarını okşuyor. “Otur,” diyor ona ama Lex oturmuyor. Çenesi titriyor. Bana bakıyor. Beni göremese de, nefesimi duyabiliyor. Lex nerede durduğunu her zaman bilir.

Özür dilemeye çalışıyorum ama kelimeler boğazıma takılıyor. Lex duygularını nadiren gösterir ve gösterdiğinde de cidden korkutucu olur.

“Morgan iyi,” diyor Alice. “Bir daha da böyle bir işe kalkışmayacak. Kapatalım artık bu konuyu.”

“Evet,” diye mırıldanıyorum.

“Kim bilir peşinize kimleri taktınız?” diye bağıyor Lex. “Kalem’i de bu işe bulaştırmışsın!” Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Genelde bana aptalın teki olduğumu söyleyip hisşla odadan çıkar. Ona kızmışsam, ben de çıkarım.

Ama şimdi bir yere gidemiyorum.

Ona bir adım yaklaşip ellerimi omuzlarına koyuyorum. “Hey.” Sesim yumuşuyor. “Sana hep geri döneceğimi söylemiştim.”

Bir an kıpırdamadan duruyor. Sonra bir iskemleye yığılıp bana arkasını dönüyor.

Alice yanıma gelip bana sarılıyor.

O hep beni daha çabuk affeder. Barışmak için fazla söz gereksinim duymayız. Alice, Lex’in hastane yatağının başucunda da bana sarıldı, kürtajdıktan sonra yanına gittiğimde de. Annem uyurken ve babam çalışırken ne zaman teselliye ihtiyacım olsa hep yanımdaydı.

“Özür dilerim, Alice,” diye fısıldıyorum. “Bir daha gitmeyeceğim.”

Zaten gidecek neresi kaldı ki? Hayatımdaki herkes ya bu kuşun içinde ya da öldü.

Judas, Kalem’e kuşu dolaştırıyor. Profesör Leander de onlarla. Kalem’e güvenme konusunda hâlâ kararsız olsa da eseriyle övünme fırsatını kaçırmadı.

Basil’le mutfak masasında yalnızız. Parmaklarını şeffaf bir merhemle dolu kavanoza daldırıp bileklerime sürüyor.

“Kalem şehre dönmeli,” diyor. “O hâlâ şehre ait.”

Bir an đuraksıyorum ama gerçeği ne kadar saklayabilirim ki? “Olmaz. Prens Azure’u yaraladı. Hatta öldürmüş bile olabilir.”

Basil donup kalıyor. “Ne?”

“Kaçmak için onları tuzağa düşürmeye karar vermiştik. Kalem kafasına göre hareket edip ona saldırdı. Onu durdurmak istedim ama vakit yoktu. Bence ne yaptığının farkında değildi. Her şey birdenbire oluverdi.”

“Morgan...”

“Biliyorum. Başımız dertte.”

“Hem de nasıl. Ya biri sizi izlediyse?”

“Sanmıyorum. Herkes Prenses Celeste’in çığlığına koştı. Nasıl bağırdığını duymalıydın.”

Kaşlarını çatıyor. “Zavallı Kalem.”

“Bütün suç onun değil. Ona veda etmeye gitmeseydim bu işe karışmayacaktı.”

“Hepsi kral yüzünden oldu,” diyor yaralarımaya merhem

sürmeye devam ederek. “Sakın aklına başka bir şey getirme.”

İçini rahatlatmak için, “Tamam,” diye mırıldanıyorum. Ama bunun bu kadar basit olmadığını biliyorum. Ben de hatalıyım.

“Hem ben bir suçlu aramıyorum ki,” diyor. “Seni sevdiğim için buradayım.”

Yine o kelime. *Sevgi*. Ne kadar da kolay söylüyor. Oysa benim karnımı ağrıtıyor, kafamın içini çalı sinekleriyle dolduruyor.

Karşılık vermemi bile beklemiyor. Saçlarımı karıştırıp ilaç çantasını dolaba kaldırıyor.

Döndüğünde elime taş gibi sert bir şey tutuşturup yememi söylüyor. Galiba bir ekmek parçası ama o kadar bayat ki yutmakta bile güçlük çekiyorum.

Basil turuncu bir sıvıyla dolu bir şişeyi açıyor. “Profesör Leander’ın özel tarifi,” diyor. “Günlük besin ihtiyacımızı karşılayacağını söylüyor. Yavaş iç.”

Suratımı buruşturmamaya çalışıyorum ama tadı içine toprak karıştırılmış portakal suyu gibi.

“Saffron’un hikâyesini hatırlıyor musun?” diyorum.

“Tarih kitabındaki mi? Lekesiz Saffron?”

Lekesiz olmak tarih kitabımızdaki en yüksek mertebe. Onlardan yalnızca altı tane var ve Saffron sonuncuları. Sadece bir tane resmi var. Ressam onu ince ve melankolik yüzü, kara saçları, gözleri ve kucağında bakmaktan sorumlu olduğu sarışın bebekle resmetmiş. Tecrit’te hâlâ sınıf ayrımları varken ailesi onu asil bir aileye hizmetçilik etsin diye satmış.

Saffron’un hayatı zorluklarla doluymuş. Hizmetinde ol-

duğu aile zalim insanlarmış. Ailenin babası ondan faydalanıyormuş ve bu hiç dile getirilmese de karısı gerçeği bildiği için Saffron'a en zor ve en tehlikeli işleri veriyormuş. Kırık bir merdivenle çatıyı onarmak ya da çocukların oyuncaklarını en ince ve kırılğan dallardan toplamak gibi.

Saffron küsküt yıllarında bile rahata erememiş. Onu satın alan aileye hizmet etmeye devam etmiş.

"Saffron'un hâlâ gökyüzündeki tanrıya bağlı olmasını hiç bir zaman anlamadım," diyorum. "Ona kızması gerekmez mi?"

"Ama inancının ödölünü aldı," diye hatırlatıyor Basil. Saffron öldüğünde tam cesedi yakılacakken bir bütün halinde göğe yükselir ve hikâye böyle devam eder. "Saffron küller nehrinin kenarında yürüyüp ruhların fısıltısını duyabiliyor. Nehrin sularında saçlarını yıkayabiliyor. Ölümünden sonraki hayatta huzuru buldu."

"İyi ama yaşarken onca sıkıntıya nasıl katlanmış?" Önümdeki turuncu sıvıya bakıyorum. "Bu hayatın hiç mi önemi yok? Bu hayatta ona yapılan haksızlıklara hiç kızmamış mı?"

Basil iskemlesini benimkine yaklaştırıp saçlarını okşuyor. "Saffron kızmamış olabilir ama ben onun gibi değilim."

"Ben de." Güldüğümde sesim bir inilti gibi çıkıyor. "Biz küller nehrinin kenarında yürüyemeyeceğiz. Bir taş gibi içine fırlatılıp dibe çökeceğiz."

"Beni hiçbir zaman rahatlatmadı zaten," diyor. "Nehri diyorum. Diğerlerine karışma fikri bana hep itici geldi. Hayalimde ne canlanıyor biliyor musun? Rüzgârda dalgalanan upuzun bir kurdele ve üzerine boncuk gibi dikilen insanlar."

Bu kez gülebiliyorum. “Ben de hep aynısını düşünmüşümdür.” Elini yine saçlarıma götürdüğünde bileğini tutuyorum. Parmakları şakağıma değiyor. “Daphne de küller nehrinin onu korkuttuğunu yazmış,” diyorum. “*Ruhlarımızdan neyin saklanıp neyin yok edileceğine kim karar veriyor*, diye sormuş.”

“Fikirleri yüzünden öldürülen bir kızla ne çok ortak noktamız varmış.”

Başımı eline yaslıyorum.

Hüzünlü gülümsemesi, beni anladığını söylüyor. Benim bile kendi hakkımda hiçbir fikrim yokken o beni nasıl anlıyor bilmiyorum.

“Birkaç yudum daha iç,” diyor. “Sonra elini yüzünü yıkayalım da biraz uyu.”

Metal kuşa su sıkıntısı çekiyoruz. Musluklar akıyor. Profesör Leander toprağa daldırdığı bir boruyla su çekip kendi icadı bir filtreyle temizliyor ama basınç çok az ve hepimizin payına düşen miktar belli.

Kalem’le iç çamaşırlarımızı çıkarmadan bir leğenin başına oturuyor ve sıg suya bezlerimizi daldırarak temizlenmeye çalışıyoruz. Ellerimizi sabun ceviziyle köpürtüyoruz. Normalde baskılanıp sabun kalıbı haline getirilmişleri kullanırız ama taze cevizler de işimizi görüyor.

“Birbirimizin saçlarını yıkayalım,” diye öneriyor Kalem. “Ama fazla köpürtme. Çok kabarıyorlar.”

“Buna alışman gerek,” diyorum. “Yeraltı nemli.” Judas’ın suyun bulutlardan emildiğiyle ilgili teorisinden söz etmiyorum. Kalem’e hâlâ kızgın olsam da inançlarını yıkmak istemiyorum.

Dirseklerime dayanıp saçlarımı leğene sokuyorum. Kalem de bir avuç sabun ceviziyle kafamı ovuşturmaya başlıyor.

Bir süre suyun sesini dinlemekle yetiniyoruz. “Onu öldürmek istemedim,” diyor Kalem.

Gözlerimi tavana dikip metal kuşun nelerden yapıldığını anlamaya çalışıyorum. Saat kulesinin eski dişlileri eritilip yeniden şekillendirilmiş olabilir. Ya da belki eski bir vagondur.

“Zaten ölmemiştir,” diyor. “Tıp ilerledi. Eh, prenze de en iyi doktorlar bakıyordur.”

Saçlarımı duruluyor. “Bir şey söylesene.”

“Bunu ne zaman planladın ve bana neden söylemedin?” diye soruyorum.

“Prens Tırsınç beni su odasına götürürken duvarda gevşek bir taş olduğunu fark ettim. Sen uyurken gidip yerinden çıkıyor mu diye baktım. Bana asla izin vermeyeceğini biliyordum. Onun için söylemedim. Bak, ona zarar vermek istemezdim ama tek kaçış şansımız buydu. Bizi öldürmekten söz ediyorlardı.”

“Öyle bir şey yapmayacaklardı,” diyorum. “Prensesi duydu. Bizi ele vermedi. Onu buraya getirmemizi istiyordu.”

“Sırf ağgözlülükten,” diye homurdanıyor. “Yerinde olsam her günüme şükrederdim.”

Bunda haklı. Prense prensesin bizi neden kaçırdığını asla anlamayacağım. Tek sebep ağgözlülük müydü, yoksa bunu çok yalnız oldukları için mi yaptılar asla öğrenemeyeceğim.

Bütün öfkeme rağmen, uzun zamandır ilk kez kendimi gökyüzündeki tanrıyla konuşurken buluyorum.

Ona Prens Azure’un ölmemesi için yalvarıyorum.

Tecrit ölümünden sonraki bir yaşam olabilir mi diye çok düşündüm. Muhteşem bir rüyada olduğumuz fikriyle oyalandım...

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

YORGUNUM AMA UYUYAMIYORUM. GÖZLERİMİ HER kapayışımda Kalem’e aldığım dört kanatlı pervaneyi görüyorum. Bir el ipini çekiyor ve gözkapaklarımın içinde uçuşuyor. Bir türlü durmuyor.

Gözlerimi açıyorum. Basil daracık yatağımızda bana sokularak gözlerini yüzüme dikeyor. Mumu söndürmesine izin vermedim. Karanlık bana saat kulesini hatırlatıyor. “Uyuyamadın mı?” diye soruyor.

“Yeraltına döndüğümde daha gece yarısı değildi,” diyorum. “Saatin on ikiyi vurduğunu duyamadım. Keşke çanları son bir kere daha duyabilseydim.” Battaniyelerin arasında yumuşak bir nokta bulabilmek için hafifçe kıpırdanıyorum.

“Basil? Sence yeryüzünde de saat kuleleri var mıdır?”

“Bir yerde okumuştum. Saat kulesi fikrini oradan almışız zaten. Şehrin planı da oradaki binalara göre yapılmış. Belki de aşağısı çok farklı değildir. Sadece daha büyüktür.”

“Yere çakılıp ölmezsek göreceğiz,” diyorum.

“Evet.”

Yeryüzünü hayal etmeye çalıştığım da Tecrit'i andıran bir yer gözlerimin önüne geliyor.

“Belki de başaramayız,” diyorum. “En iyi mühendislerimiz yüzyıllardır yere inmeye çalışıyor ama yapamadılar. Hepimiz ölebiliriz, biliyorsun değil mi?”

“Hiç sanmıyorum.”

“Ama böyle bir olasılık var.”

“İstersen bana deli de, Morgan ama ben başaracağımıza inanıyorum. Ve nişanlımın da benim gibi düşündüğünden eminim.”

“Bütün çirkin düşünceleri bir kenara bırakırsam bunun şiirsel bir yanı olduğunu kabul ediyorum,” diyorum. “Uyuyan bir makinenin içindeyiz ve uyandığında bizi nereye götüreceğini bekliyoruz.”

“İşte benim tanıdığım Morgan!”

Onun tanıdığı Morgan öldü. Basil'in yanında yatan kız kim bilmiyorum.

Aklımdan geçenleri okuyor. “Sen mucizelere inanırdın. Bundan vazgeçme. Çoğu insanın aksine sen bir hayalperestsin ve ben de en çok bu özelliğini seviyorum.”

“Amy yeryüzündekilerin bize hayran olacağını söylüyor. Bizim şerefimize parti vereceklermiş.”

Tavandaki fenere bakıp metal kuşu bir gün evim olarak görebilecek miyim diye düşünüyorum. Tecrit'teki o apartmanda oturan Morgan Stockhour bana özenirdi. Belki de benim şimdi ona özenmem aptallık.

“Kapa gözlerini,” diyor Basil. “Uyumaya çalış.”

Gözlerimi kapıyorum ve bu kez rüzgârda sürüklenen küller görüyorum.

Yatak altımda sallanıyor ve inleyerek uyanıyorum.

Daha gözlerimi bile açmadan Basil, “Yok bir şey,” diyor. Ama sesindeki telaş hiç de ikna edici değil.

Tavandaki fener sallanıyor. Basil onu durdurmak için uzanıyor. “Profesör Leander pençeleri kontrol ediyor. Hepsi o.”

“Hareket mi ediyoruz?” diyorum. “Gerçekten hareket mi ediyoruz?”

Yeniden sarsıldığımızda gülümsemesinin gölgesi mum ışığında dans ediyor. Basil haftalardır ilk kez bu kadar mutlu. “Evet.”

O anda odanın kapısı açılıyor ve Kalem içeri dalıyor. Gözlerindeki ifadeyi biraz rahatsız edici bulsam da saçları eskisi kadar kusursuz görünüyor. “Az kalsın fenerim kanca-sından çıkacaktı,” diyor heyecanla. “Sanki Tecrit kuvvetli bir rüzgârda sallanıyor gibi.”

“Tecrit değil, kuş sallanıyor,” diyor Judas, Kalem’in arkasından içeri girerek. “Profesör Leander bütün gece çarkları çalıştırmak için uğraştı. Fazla vaktimiz kalmadığını söylüyor. Prensle yaşadığınız olay yüzünden bir an önce gitmeliyiz.”

Kalem gözlerini kısıp öfkeyle bakıyor. “Ona söyledin mi?”

“Yalnızca Basil’e söyledim!”

“Yerin kulağı vardır,” diyor Judas. “Bizi daha da büyük bir tehlikeye attığınızın farkındasınız değil mi?”

Kalem kollarını göğsünde kavuşturup somurtuyor. Kızgınlığının bana olmadığını biliyorum. Kendine kızıyor. “Profesör gökyüzündeki tanrıya saygısızlık ediyor,” diyor. “Eğer o uçmamızı isteseydi hepimizin kanatları olurdu.”

Judas hemen karşı atağa geçiyor. “Madem bu kadar inançlısın bir insanın kafasına taşla vurmanın da günah olduğunu bilmen gerekirdi.”

Kalem cevap vermek için ağzını açtığında araya giriyorum. “Ben bir motor sesi duyamıyorum.”

“Burada kendi elektriğimizi üretmek zorundayız,” diyor Judas. “Uçarken çarklar çalışırsa aşağı sağ salım inebiliriz. Şimdilik insan gücüyle idare etmek zorundayız.”

“Yardım lazım mı?” diye soruyor Basil.

“Ağır kaldırabilir misin?”

“Basil çok kuvvetlidir,” diyorum. Kendisinin bunu asla söylemeyeceğini biliyorum.

“Evet,” diyor Kalem. “Thomas bile onunla boy ölçüşemez. Gerçi Thomas ne ki?” Thomas ondan bir öpücük istemiş gibi başını çevirip kaşlarını çatıyor.

Sonra birden Thomas’ı bir daha hiç görmeyeceğini hatırlamış olmalı ki gözlerine tuhaf bir hüznün çöküyor.

“İşe yaracağını düşünüyorsan gel bakalım,” diyor Judas.

Dar koridorda Judas’ın peşine takılıyoruz. Saat kulesi ve gün ışığı olmadan zamanı anlayamıyorum. Güneşin yokluğuna alışabilir miyim bilmiyorum. Kendimi bir kutuya

kapatılmış gibi hissediyorum. Bazen nefes almakta bile zorlanıyorum. Ben bir gökyüzü varlığıyım. Bunu her zaman biliyordum ama yeraltında yaşamak zorunda kalana dek kıymetini anlayamamışım.

Annemin dev bir ağacın köklerinde yaşamakla ilgili rüyasını hatırlıyorum. Belki de bana burayı o şekilde anlatmaya çalıştı ama sonra vazgeçti. Cahilliğimin beni koruyacağını sandı.

Annemle babamı kaybetmenin acısını nasıl da kolayca bir kenara atıverdim. Kederimin en ummadığım anda kapımı çalacağından eminim ama olsun. En azından şimdilik aklım başımda. Judas'ın arkasından demir bir merdiveni tırmanıyorum.

“Böyle bir rüya görmemiş miydin?” diye soruyor Kalem.

“Evet ama onda yan yanaydık.”

“Olsun. Yine de biraz ürkütücü.”

En üst basamakta Judas elimden tutup beni yukarı çekiyor. Sonra Kalem'e yardım etmek için eğiliyor ama Kalem bunu kabul etmektense yere yuvarlanmayı yeğliyor. “Morgan'ın bir kâhin olduğunu biliyor muydun?” diyor.

Judas gözlerimin içine bakarak cevap veriyor. “Sahi mi? Bahse girerim sende daha ne cevherler vardır.”

Dayanamayıp gülümsüyorum. O sırada Basil yanımıza geliyor ve hemen kendimi topluyorum. Eğilip Judas'ın yere bıraktığı feneri alıyorum.

Profesör Leander'ı kumanda odasında buluyoruz. Her biri farklı büyüklük ve şekilde pencerelerden oluşan bir duvarın önünde oturuyor. Bu kuşu oluşturacak parçaları onlarca yıldır topluyor olmalı.

Odanın bir tarafındaki girintide insan gücüne ihtiyaç duymadan kendi kendilerine hareket edebilen levyeler var.

“Bunlar pençeleri mi kontrol ediyor?” diye soruyor Basil.

“Evet,” diyor Judas.

Amy, büyükbabasının iskemlesine yaslanmış levyeleri göstererek sorular soruyor. Geldiğimizi fark edince bize dönüyor. “Geri döneceğini biliyordum,” diyor neşeyle. “Diğerleri senin öldüğünü söyledi.”

“Kimse öyle bir şey demedi,” diyor Judas.

“Yalan söyleme. En başta da sen söyledin.”

Judas ensesini kaşıyor. Onu affetmeye karar veriyorum. Öldüğümü düşünmesi için haklı bir sebebi vardı ne de olsa. Kralla ters düşen bütün arkadaşları ya öldü ya da şimdi bu kuşta. Alice’le Lex’in diğer atlayanları arkada bırakmakla ilgili fısıldaştığını duydum. Artık onlar için çok geç.

“Gördüğünüz gibi yaşıyoruz,” diyor Kalem. “Size nasıl yardım edebiliriz?” Yorgun görünse de sesi enerjik. Gece yarısından sonra odamıza girdiğini duydum. Yalnızlığı, bizim odada bir minderde uyumayı ortak odadaki rahat bir kanepe-den daha cazip kılmış olmalı.

“Dişlilerden birinde bir sorun var,” diyor Profesör Leander. “Durmadan tekliyor. Sarı bir bidonda yağ olacaktı.”

“Ben hallederim,” diyorum. “Nerede bu bidon?”

“Gel, göstereyim,” diyor Amy. Yanımdan geçerken elimi tutuyor. Bunu o kadar doğal bir tavırla yapıyor ki sanki farkında bile değil. Kendimi iyi hissediyorum. Nihayet bana güveniyor.

Biz odadan çıkarken Profesör Leander diğerlerine de çeşitli görevler veriyor.

“Saat kulesinde neler oldu anlatsana,” diye fısıldıyor Amy. “Prensesle tanışmanızı kıskandım doğrusu.”

Gözlerimi kırıpıştırıyorum. “Yoksa sen de mi ona hayran-sın?” Prenses Celeste şehrin bütün genç kızları için bir idol ama Amy süse püse kanacak bir kıza benzemiyor. Hem de kral ablasını öldürtmüşken.

“Nasıl bir hayatı olduğunu merak ediyorum hepsi o.” Gözlerini kocaman açıyor. “Ablam prensesin laf olsun diye ge-yik avladığını ve kimsenin ona engel olmadığını söylemişti.”

“Boynuzlarını duvarına asıyor,” diyorum merdivenden inerken.

“Korkunç.” Böyle demesine rağmen sesindeki gülümseme-yi fark ediyorum. Bana Kalem’in küçüklüğünü hatırlatıyor. O da ölümü ilgi çekici bulur, en ufak bir macera kırıntısını abartılı bir olaya dönüştürürdü. Daphne nasıldı acaba? Okulda her gün rastlamamıza rağmen onunla hiç konuşmadığımıza üzülüyorum. Lex’in olayından sonra beni sorgulayan ve kınayan yüzlerin arasında onunki yoktu. Kız kardeşi de aynısını yaptığı için belki beni anlıyordu. Onunla arkadaş olabiliydik.

Kuş metalik gıcırtilar eşliğinde sola doğru yatıyor. Amy dengesini kaybedip arkaya düşüyor. Neyse ki merdivenin dibindeyiz. Bir ayağımı yere koyup onu yakalıyorum. Mucize eseri fenerimi düşürmüyorum. Ama Amy büyük ağırlığıyla üzerime yığılıyor. Kuşun sarsıntısı durduğunda kollarımda titrediğini fark ediyorum. Gözleri arkaya devrilmiş, kirpikleri titreşiyor. Sanki içinde bir yaratık var ve dışarı çıkmak istiyor gibi, bütün gövdesi sarsılıyor.

Panikle onu yere yatırıyorum.

“Judas!” diye bağıyorum. “Judas!”

Judas göz açıp kapayıncaya kadar yanımızda bitiyor.

“Merdivenden düştü ama onu tuttum. Kafasını bir yere çarpmadı. Ne oldu anlamadım. Ben...”

“Sakin ol,” diyor Judas. “Senin bir hatan yok. Geri çekil.”

Kafasını kaldırıp merdivenin tepesine tünleyen Kalem’le Basil’e bakıyor. “Profesör’e söyleyin, kuşla oynamayı bıraksın. Amy düzeldikten sonra devam eder.” Sesi sakın ama gözleri endişeli.

“Lex’i çağırayım,” diyorum. “O yardım edebilir.”

“Gerek yok,” diyor Judas. “Amy krizde. Normal seyrini tamamlayacak ve bitecek.”

Demek kenar onu böyle etkilemiş? Elleri yeri yumrukluyor. Bacakları havayı dövüyor. Usulca hıçkırıyor.

Bir an önce bitmesini istiyorum. Hatta bitmesi için her şeyimi veririm.

Öldürülen üniversite öğrencisini bulduğumuzda nişanlısının ona zorla sarı bir hap yutturduğunu hatırlıyorum. “Amy’nin ecza torbası yok mu?” diyorum.

“Varsa bile buraya getirmemiştir,” diyor Judas. “İlaçların yardımı olurdu tabii.”

“Bu... sık sık oluyor mu?”

“Ara sıra.”

Neyse ki, az sonra sakinleşiyor. Bir an öldüğünü sanıp korkuyorum ama sonra bir kez daha inliyor. Judas derin bir oh çekiyor. “Onu yatağına götürelim.”

“İsterseniz önce Morgan’la onu temizleyelim,” diyor Kalem. Aşağı indiğini bile fark etmemişim. Amy’nin ünifor-

masının eteğindeki lekeyi işaret ediyor.

Judas'ın yanakları kızarıyor ve hemen başını çeviriyor. "Ben giyecek bir şeyler bulayım."

"Bir kova da su getirsen?" diyor Kalem. "İşimiz bitene kadar buraya kimse gelmesin. Zavallı kız yeterince kötü bir gün geçiriyor zaten."

Amy'nin alev gibi yanan alnını okşuyorum. Elime yaslanıyor. Ona özendiğim için kendimden utanıyorum. Kenardan hiçbir bedel ödemediğim döndüğümü sandığımı için.

"Ne bu surat?" diye çıkışıyor Kalem. "Ben hayatım boyunca bundan çok daha kötülerle uğraştım."

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor ve ona minnettarım.

Köpüklü bezle Amy'yi güzelce siliyoruz ve ona bol bir gömlek giydirirken hafifçe kırırdanıyor. Yanık saç kokusuyla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

"Burada yangın filan yok," diyorum.

Gözlerini açtığı anda bana bir oyuncak bebeğin donuk bakışlarıyla bakıyor. "Sen o değilsin," diyor ve yine dalıyor.

Kalem lekeli okul formasını dertop edip "Sen onunla kal," diyor. "Ben bunları yıkayayım."

Başka ne yapacağımı bilmediğim için Amy'nin kafasını kucağıma alıp saçlarını okşamaya başlıyorum. Beni hissediyor mu bilmiyorum ama en azından birinin onunla ilgilendiğini bilsin istiyorum. Zehirlendikten sonra ben de buna ihtiyaç duymuştum.

"Sen uyandıktan sonra bu kuş bizi uzaklara götürecektir," diyorum. "Yeryüzünün insanları bize Tecrit'ten bile daha bü-

yük bir parti verecek. Herkes bizi sevecek. Muhteşem olacak.”

Sözler tuhaf şeyler. Bir kere söylendiler mi, gerçek olmadıklarına inanmak zor geliyor.

Kuş dengesizce hareket ediyor. Judas, Profesör’le tartıştı. Amy’nin iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama Profesör, “Benim torunlarım camdan yapılmadı,” dedi. “Hem zamanımız yok. Yaşayan kardeşe ihtimam göstermen ölen kardeşi geri getirmeyecek.” Ben bu sözleri fazlasıyla acımasız buldum.

Şimdi Judas’la Amy’nin odasının kapısında duruyoruz. Krizin üzerinden bir saat geçti. Judas da en az onun kadar yorgun görünüyor.

“Zavallı kız,” diyor. “Kimsesi kalmadı. Bir tek ben varım.”

“Ya ailesi?” diye soruyorum.

Kafasını sallıyor. “Kuşu bilseydiler Daphne’yi de onu da gözlerini bile kırpmadan rapor ederlerdi. Onlar kusursuz evlatlar istedi. Skandaldan uzak ve itaatkâr evlatlar.”

Bu daha önce de oldu. Çocuklarını rapor edip deli ilan ettiren aileler oldu. Çocuk nişanlısından başka birini sevmek ya da aynı cinsi çekici bulmak gibi isyankâr tavırlarından vazgeçince genelde ceza düşer. Bir anne ve babanın çocuğuna böyle bir şey yapabileceğini hâlâ aklım almıyor.

“Bizimkilerin beni rapor ettiğini düşünemiyorum,” diyorum. “Lex atladıktan sonra bile bunu yapmayı düşünmediler.”

“Öyleyse şanslısın,” diyor Judas.

Gözlerimdeki kederi fark edip “Özür dilerim,” diyor. “Dangalaklık ettim.”

Amy bir saat kıpırdamadan uyuduktan sonra gözlerini açıyor. Bakışları hâlâ donuk ve gri.

“Hey,” diyor Judas hemen yanma koşarak. “Aramıza hoş geldin.”

Amy kafasını çeviriyor ve beni görünce utançla inliyor.

“Hava akımı sana dokundu,” diyor Judas. “Bunu tahmin ediyorduk zaten.”

Sesi yumuşacık ve şefkatli ama onun avutulmaya Amy’den daha çok ihtiyacı var gibi. Amy’yi tek ailesi olarak görüyor olmalı.

“Daphne’yi duymaya çalıştım,” diyor Amy çatallı bir sesle. “Hayaletinin sesini. Ama boğazını kestikleri için sesi çıkmıyor.”

Gözleri yaşlarla dolduğunda Judas onları gömleğinin koluyla siliyor. “Hayır,” diyor. “Ben Daphne’yi hep duyuyorum.”

“Sahi mi?”

“Ya ne sandın, şapşal? Daphne bu kuşun içinde. Bizi koruyor ve bir an önce gitmemizi istiyor.”

Amy gözlerini sımsıkı yumup kendini yaşayanlardan soyutluyor.

“Onlar sadece yankı,” diyor. “İnsanlar ölüyor ve yaşarken söyledikleri kafamızın içinde yankılanıp duruyor. Hiçbiri yeni sözler değil.”

Haklı olmasından korkuyorum.

29

... ya da belki o kadar da muhteşem bir rüya değildir...

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

UZUN BİR SÜRE KUŞUN İÇİNDE GEZİNİYORUM. Her sarsılışında duvarlara tutunuyorum. Kenarın ağabeyime ne yaptığını ve şimdi de bu küçük kız üzerindeki etkilerini gördüm. Bizi burada tutan her neyse, bir tanrı, bir hayalet ya da atmosferik bir olay, insan ayırımı yapmıyor. Ondan kurtulmaya çalışan metal bir kuşa nasıl davranacak? Yer parçalanıp duvarlar üzerimize mi yıkılacak?

“Ölmeyeceğimizi nereden biliyorsunuz?” diye soruyorum.

Profesör Leander kontrol panelindeki bir pencereyi inceliyor. Diğer tarafta yalnızca toprak var. “Bu çeşit camlar gerçekten de enteresan şeyler. Kolay kolay kırılmıyorlar. Biz dünyaya gelmeden çok önce şehrin üzerine bir kubbe inşa etmeye karar vermişler. Atlayanların cesaretini kıracağını düşünmüşler. Rüzgârın basıncına karşı da bu güzel camı üretmişler. Onu

denemek için kenardan cam kırıkları atmışlar ve şehre geri döndüklerinde üzerlerinde tek bir çizik bile yokmuş.”

Bunu duymuştum. Tarih kitabımdan değil. Atlayanları engellemek için neden daha fazlası yapılmıyor diye sorduşumda babam anlatmıştı.

“Ama kubbenin zekici tasarımına ve kullanılan cama rağmen güneş bizi yakabilirdi.”

“Siz bu camları nereden buldunuz?” diye soruyorum.

“Büyük büyükbabam kubbenin mühendislerinden biriydi. Camları gömen de oydu. Babama onları nereye gömdüğüne dair bir harita bırakmış. Babam da onu bana verdi. Nesiller sonra nihayet yeniden işe yarayacaklar. Size ölmeyeceğimizin garantisini veremem, çocuğum ama inan bana, bu kuş senden ve benden çok önce inşa edilmeye başlandı. Artık uçma zamanı geldi ve geri adım atmayacağım.”

Yine aynı klostrofobik hisle sarsılıyorum. Midemin bulandığını belli etmemeye çalışıyorum.

“Ne zaman gideceğiz?”

“Belki bu akşam,” diyor. “Ya da yarın. Zaten çiçekçiden epey uzaklaştık. Yakında vakumlara ulaşırız.”

Kulaklarıma inanamıyorum. “Vakumlar mı? Ne işimiz var orada?”

“Çalkanan toprağın basıncı bizi şehrin dibine gönderecek ve oradan gökyüzüne fırlatılacağız. Bunu bir doğum gibi düşün.”

“Ya ezilirsek?” diye inliyorum. “Ya şehrin altında bir delik açılır ve gökyüzüne topraklar saçılırsa?”

Profesör gülüyor. “Burada kalırsak ne olacağını sanıyor-

sun?” Önce benden bir cevap beklemediğini sanıyorum ama iskemlesini bana döndürüp ısrarla yüzüme bakıyor.

“Yiyeceğimiz biter,” diyorum. Kendimi öğretmen Newlan’ın dersinde gibi hissetmeye başlıyorum. “Hareket ettiğimiz için başka bir su kaynağı da bulamayabiliriz.”

“Su ve yemek olmadan da...” İşaretparmağıyla beni gösteriyor.

“Ölürüz,” diyorum.

“Aynen öyle.” Ve tekrar kontrol paneline dönüyor. “Senin anlayacağın ya burada kalıp mutlak bir ölüme razı olacağız ya da bu kızı uçuracağız.”

Doğru şöze ne denir?

“Torunum nasıl?” diye soruyor. “Ona bakmaya fırsatım olmadı. Bir kriz geçirdiğini duydum.”

“Şu anda dinleniyor,” diyorum. “Daha iyi.”

Kafasını sallıyor. “Benim torunlarım güçlüdür,” diyor ve kendi kendine mırıldanmaya başlıyor. Galiba gitme vaktim geldi.

Fenerin ışığı metal koridoru aydınlatmaya yetmiyor. Tavanda pencereler var ama yeraltında olduğumuz için onlar da simsiyah. Bu küçük üst platformu kuşun beyni olarak adlandırıyorlar. Burayı seviyorum. Diğerlerinin sesleri hayal meyal duyuluyor. Şu anda bütün düşüncelerim karanlık olmasaydı, burası kendimle baş başa kalmak için mükemmel bir yer olurdu.

Kalem’le Basil’i mutfakta bir kâğıt parçasının başında buluyorum.

Basil kafasını kaldırıyor ve sıkıntılı olduğumu fark edince

endişeyle alnını kırıştırıyor. “Ne oldu? Amy kötüleşti mi?”

“Yok canım. Uzun bir gündü, biraz yoruldum.” Ona yere çakılacağımızdan korktuğumu söylemek istemiyorum. “Hem boş ver beni. Siz ne yapıyorsunuz?”

“Bir harita,” diyor Kalem. “Kuşun şu anda nerede olduğunu tahmin etmeye çalışıyoruz. Eğer gölün civarındaysak ve tabii altında değilssek bizim apartmanı geçmişiz demektir.”

Kaba saba yontulmuş bir kalem taşıyla çiziyor. Elleri kap-kara olmuş. Normalde kalem taşı kesilip tahtayla kaplanır ama burada ilkel malzemeler kullanmak zorundayız. Bunca toprağın arasında kalem taşı bulmak zor olmasa gerek. Kâğıt parçası da buralarda bir yerdeydi herhalde.

Basil bana bir iskemle çektiğinde aralarına oturuyorum. Kalem gerçekten de yetenekli. Aslında bu bir harita değil, kaba saba bir kroki olmasına rağmen çizgileri düzgün. Binaların mesafeleri iyi ayarlanmış. Gölü temsil etmesi için çarpık gözlü bir alabalık bir çizmiş.

“Yolculuğa buradan başladık,” diyor parmağını çiçekçi yazan kareye bastırarak. “Ve eğer batıdaki vakumlara doğru ilerliyorsak şuralarda olmalıyız.” Okulu işaret ediyor. Krokide bizim yokluğumuzda derslerine girmeye devam eden öğrenciler yok.

“Vakumlara gittiğimizi biliyor muydun?” diyorum.

“Profesör’e planını sordum. Nerede olduğumu ve nereye gittiğimi bilmemekten hiç hoşlanmam.”

“Bir kroki çıkardığını biliyorlar mı?” diye soruyorum. “Profesör’e çok yardımı dokunurdu.”

Gülümsüyor. “Sahi mi?”

“Bence de harika oldu,” diyor Basil.

Kalem burnunu kırıstırıyor. “Keşke boyam olsaydı. Sizce yeryüzünde güzel boyalar var mıdır?”

“Elbette,” diyorum. “Teleskopları izleyenler aşağıdaki binaların rengârenk olduğunu söylüyor. Bizim gibi etrafı süslemeyi seviyor olmalılar.”

Kalem, kalem taşının ucundaki tozları üfleyip prensesi saat kulesinden düşerken çiziyor.

Çekinerek ağabeyimin odasından başımı uzatıyorum. Alice yardım için kumanda odasına gitmiş. Lex yatakta tek başına oturuyor. Kuttağında transkripsiyon makinesinden çıkan kabartılı harflerle bezeli bir kâğıt rulosu var.

Beni duyduğunda dudaklarının kıpırtısı duruyor.

“Öfken geçti mi?” diye soruyorum.

“Asıl sen ölümüne sebep olabilecek aptallıklar yapmaktan vazgeçtin mi?”

“Yeryüzüne uçmaya hazırlanan metal bir kuşun içindeyiz,” diyorum gülererek. “Bundan daha büyük bir aptallık mı olur?”

Kaldığı yeri unutmamak için kâğıdın kenarını hafifçe yırtıyor. Sonra onu sarıp yanına koyuyor.

“Seni endişelendirdiğim için üzgünüm, Lex,” diyorum.

Huysuzca homurdansa da dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme uçuşuyor.

“Sana bir şey getirdim,” diyorum. Yanına oturup bileğine beyaz bir bez bağlıyorum. “Bende de var,” diyorum.

Parmaklarını bezde dolaştırıyor. “Annemle babam için mi?”

Geleneklerimize göre, aile üyeleriyle yakın arkadaşlar ölen kişinin bir giysisinden kestikleri parçayı onu hatırlatması için bileklerine bağlar. “Bunu küller saçıldıktan sonra yapmalıydık ama orada olmayacağımız için...”

“Kumaşı nereden kestin?” diye soruyor.

“Okul formamın kolundan.” Hayatımın yasını tuttuğum bir başka parçası.

Lex bir süre kıpırdamadan oturunca yanlışı bir şey yaptığımdan korkuyorum. Belki de acısını körükledim ve bunu benimle paylaşmak istemiyor.

Ama sonra kolunu omzuma atıp beni kendine çekiyor.

İkimiz de kaybımızla ilgili söyleyecek bir söz bulamıyoruz. Annemizle babamıza şehrimizin kanunlarına göre veda edeceğimizi sanıyorduk. Bundan yıllar sonra. Ama dünyamız bize vaat edildiği gibi değilmiş. Bir daha serpecek küllerimiz olmayacak. Yıldız festivalinde gökyüzünde yanan dileklerimiz olmayacak.

Annemiz ve babamız öldü. Çocukluğumuzu geçirdiğimiz, gülüp eğlendiğimiz evimiz uzaklarda kaldı. Lex’le bizim ölmemizi isteyen bir şehirden kaçıyoruz.

Bileğimdeki kumaş parçasına bakıyorum. “Beni ölümünden kurtardığın için sana doğru düzgün teşekkür edemedim.”

“Teşekkürü gerek yok, ufaklık. Hayatta kal bana yeter. Bu senin için çok zor değilse tabii.”

Ona uyuzun teki olduğunu söylemek istiyorum ama fırsat bulamıyorum. Kuş bir sağa, bir sola yatıyor. Tavandaki fener sallanıyor. Omzumda hâlâ Lex’in koluyla duvara yapışıyorum. Bir sonraki sarsıntıda fener sönüyor.

“Neler oluyorum?” diyorum.

“Bilmem ki. Her şey olabilir.” Lex o kadar sakın ki. Burada ölmeyeceğimizden emin mi, yoksa kralın eline geçmekten ölmeyi yeğleyeceği için mi bu kadar soğukkanlı merak ediyorum doğrusu.

Basil bana sesleniyor. “Morgan!”

“İyiyim,” diye bağıyorum. “Olduğun yerde kal.”

Kapıya bakıyorum. Koridor karanlık. Bütün fenerler sönmüş. Her yönden gıcırtilar geliyor. Ama beni en çok korkutan hayal meyal duyduğum minik, metalik sesler. Cıvatalar gevşiyor olabilir mi?

Düşmemek için bacaklarımı karşı duvara uzatıyorum. Neyse ki odalar küçük. Bu kuşu planlarken neden tutunabileceğimiz bir şeyler yapmamışlar ki?

Neyse ki az sonra hareket duruyor.

Lex karanlıkta kıpırdanıyor. “İyi misin?”

“Evet ama hiçbir şey göremiyorum.”

“Sakın feneri yakma. Güvenli olmayabilir. Hâlâ hareket ediyoruz.”

Haklı. Sanki aşağı doğru sürükleniyoruz. “Daha da derine iniyoruz,” diyorum.

“Vakumlarda olmalıyız. Kuş daha çalkalanan toprağın ağırlığıyla dibe batmadı.”

“Beni rahatlatmaya çalışıyorsan, hiç uğraşma,” diyorum.

Sakinlik bir süre daha devam edince feneri yakıyorum. Koridordan mırıltılar geliyor.

“Basil?” diye sesleniyorum. “Kalem? Alice?”

Merdivenlerde titrek bir ışık belirliyor ve giderek yaklaşı-

yor. “Ben Profesör’ün yanına gideyim,” diyor Basil. “Belki yardıma ihtiyacı vardır.”

“Dikkatli ol.” Yanımdan geçerken beni öpmesi için yanığımı uzatıyorum.

Kafamı çevirdiğimde Alice’le göz göze geliyorum. Hemen gülümsüyor ama geç kaldı. Gözlerindeki endişeyi gördüm.

Kalem titreyen elleriyle krokiyi duvara bastırıp incelemeye başlıyor. “Galiba yanlışım. Vakumlara tahminimden önce geldik.”

“Neredeyse bitti,” diyor Amy. Onu daha iyi görebilmek için feneri kaldırıyorum. Geçirdiği krizin etkisiyle hâlâ bitkin görünse de gözleri umutla parlıyor. “Birazdan havada olacağız.”

“Vakumların derinliğini kimse bilmiyor,” diyor Kalem. “Sert zemine çarpmadan önce belki bizi şöyle bir itmiştir. Belki bir süre bir şey olmaz.”

“Uçmaya hazır olun,” diyor Amy.

“Bunu bilemezsin. Kimse bilemez.”

Sesindeki paniği fark ettiğimde “Kalem?” diyorum.

Titreyen elini yumruk yapıp dudaklarına bastırıyor. Gözleri yaşlarla doluyor.

“Herkes yaşıyor mu?” diye bağılıyor Judas kuşun kafasından.

“Buna yaşamak denirse,” diye homurdanıyor Kalem.

“Asla unutamayacağınız bir şey görmek istiyorsanız yukarı gelin.”

Birkaç dakika içinde ölmezsek unutmayız tabii, diye düşünüyorum.

Kuştaki herkes kumanda odasında Profesör Leander'ın başına toplanıyor. Lex, Alice, Kalem, Basil, Judas, Amy ve ben.

Kalem hâlâ titriyor ama herkes o kadar heyecanlı ki kimse fark etmiyor. Kalem kolay kolay paniklemeyeceği için benim de midem bulanmaya başlıyor.

Pencereden delice çalkalanan toprak görünüyor. Yıllar önce okuduğum bir hikâye vardı. Şelale denilen bir şeyin yanındaki bir şatoyla ilgiliydi. O zaman şelaleyi gözümün önünde canlandıramamıştım ama şimdi tıpkı şu toprak gibi huzursuz bir su hayal ediyorum.

“Neymiş bu asla unutamayacağımız şey?” diye soruyorum feneri kâldırarak.

“Vakumların dibine yaklaştık,” diyor Profesör gözünü kontrol panelinden ayırmadan. Çenesini sıvazladığında beyaz sakalının hıştırtısını duyuyorum. “Sert bir zemine çarptık. Gökyüzüne yüz metre kadar kaldığını tahmin ediyorum.”

Ona inanmıyorum ama bir yanım inanıyor olmalı ki ellerim terliyor. Gökyüzünde süzülecek miyiz, yoksa bir çakıl taşı gibi dibe mi batacağız bilmiyorum ama bunu öğrenmemize dakikalar var. İyice panikliyorum. Durun diye bağırmak istiyorum. Şimdi boş bir apartman dairesinden ibaret olsa da evime dönmek istiyorum. Ama korku ve üzüntüden mantıklı düşünemediğimi de biliyorum.

“Hayır,” diyor Kalem kireç gibi bir yüzle. “Ben gitmek istemiyorum.”

“Artık geri dönemeyiz,” diyor Profesör.

Kalem'in omzuna dokunmaya çalışıyorum ama elimi itip kapıya doğru yürüyor. Bukleleri bile titriyor. “İndirin beni.

Bana ne yapacakları umurumda değil. Yargılanmaya razıyım. Hayatımın sonuna kadar dışlansam da umurumda değil. Ben gökyüzünde kalmak istiyorum.”

Feneri bırakıp yanına gidiyorum ve ellerini avuçlarıma alıyorum. “Ne olur beni dinle...”

“Gidemem. Annem ne olacak?”

Alnımı onunkine dayıyorum. “Eğer burada inerse yukarı çıkmamız imkânsız. Anında toprağa gömülürüz.”

Bunları onu avutmak için söyledim ama şimdi ben bile kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum. Olsun. Kalem bana her zaman destek oldu. Şimdi sıra bende. “Gel buraya,” diyorum ve kolumla burnunu siliyorum.

“Thomas,” diye inliyor. “Bana ne olduğunu bile bilmeyecek.”

Buna diyecek bir sözüm yok. Hayatı boyunca ona değer verdiğini saklamasına rağmen şimdi hislerini belli etmesine hiç şaşırmıyorum. Zira ölümün nefesini ensenizde hissettiğinizde bütün taşlar yerine oturuyor.

“Cesur olmalıyız, unuttun mu?” diyorum.

Kafasını sallayarak alyansına damlayan gözyaşlarını izliyor.

Kuş sertçe sarsıldığında Basil yanıma geliyor. Bir kolunu da Kalem’in omzuna atmasına şaşırtıyorum. Basil onunla asla samimi olmadı ama şimdi ortak bir korkuyu paylaşıyoruz. Hepimiz bir daha asla göremeyeceğimiz bu uçan şehrin bir parçasıyız. Ben gittiğimde artık var olmayacağını sandığım kadar çok sevdiğim bu şehrin.

Kaymasın diye feneri ayaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Kuş kendini gökyüzüne atmaya çalışırken birbirimize sarılı-

yoruz. Küçük dünyamızı terk edene dek saniyeleri sayıyoruz.

Kuş son toprak katmanını aşmak için debelenirken Judas Amy'ye, "Bununla ilgili bir hayal gördün mü?" diye soruyor.

"Yalnızca bir rüya," diyor Amy. "Detayları bilmek istemezsin."

"Sen ona aldırma," diye fısıldıyorum Kalem'e. Onu böyle acı içinde görmeye dayanamıyorum. Elimden gelse bu kuşu yukarı çıkarıp onu evine götürürdüm.

"Ayakta durmayın," diyor Profesör ve hepimiz yere yatıyoruz.

Alice, Lex'in ellerini tutuyor. Lex ona bir şeyler söylerken Alice endişeyle pencerelere bakıyor. Zavallı yengem. Hâlâ o güzel elbisesini giyiyor. Koltukaltlarındaki ter lekelerini fark ediyorum. Kulaklarından kemik ve boncuk karışımı küpeleleri sarkıyor. Hepsini kendiyile birlikte bu maceraya sürüklemiş. Tek istediği ağabeyimle bir hayattı. Bazen dışarı çıkmak. Çocuk yapmak. Lex'in devirmediği vazolara çiçekler koymak. Hayatını dolu dolu yaşamak. Ama şimdi burada, evinden uzakta, bir bilinmeyene doğru gidiyor.

Ağabeyime kızmanın hiç sırası değil ama ona kızgınlığım hiç geçmiyor ki. Öfkemi sevgim ve sabrımle maskeliyorum ama bunlar bizden aldıklarını geri getirmiyor.

Annemle babama da kızgınım. Bana söylemedikleri için. Öldükleri için.

"Nefes al," diyor Basil. Heyecanımı aşırı belli etmeye başladığımı fark ediyorum.

"Bana ne söylemiştin? Hani uyuyan bir makinedeydik?"

"Uyuyan mı?" diye fısıldıyor Kalem.

“Hepimizin uyuyan bir makinenin içinde olduğunu söyledim,” diyorum. “Uyandığında bizi nereye götüreceğini beklediğimizi.”

“Aferin,” diyor Basil. “O zaman buna inanıyordun. Şimdi de vazgeçme. Zaten birazdan gökyüzünde olacağız.”

“Gökyüzünün haritası yok,” diyor Kalem. “Kâğıttan düşüyoruz.” Midesi bulanıyormuş gibi suratını buruşturuyor ama daha fazla konuşmaya fırsat bulamıyor. Kuş yan yatıyor ve hepimiz duvara doğru kayıyoruz. Fenerlerin biri hariç hepsi sönüyor.

Gömleğimin kolunu ısırp bağıriyorum. Profesör’ün öfkeli homurtusu beni iyice panikletiyor.

“Şu zimbirtının sönmesine sakın izin verme,” diyor Judas’a. Bir tek onun feneri yanıyor.

Ama fenere ihtiyacımız kalmıyor, zira az sonra bütün pencereler parlak bir ışıkla aydınlanıyor.

30

Özgür irade özgürlükle aynı şey değil.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

MAVİ BİR GÖKYÜZÜ VE BULUTLAR GÖRMÜYÖRÜM.
Çalkantılı parlak ışıık bana vakımları hatırlatıyor.

Kulaklarımı tırmalayan gıcirtının şehrin tabanına sürtünen metal kuştan geldiğini fark ediyorum. Şu tuhaf uğultusuysa ancak rüzgârın sesi olabilir.

Şiddetli hava akımında tavandan metal bir parça kopup yere çakılıyor. Lex bana sesleniyor.

“İyiym,” diyorum. Ona doğru sürünmeye çalışıyorum ama Basil beni bırakmıyor.

“Başını kaldırma,” diyor.

İyi de bu imkânsız.

Hiç durmadan, pencerelerin ardındaki parlaklıkta şekiller arıyorum.

“Dayanabilecek miyiz?” diye soruyor Judas. Profesör’ün

iskemlesinin arkasına tutunmuş. İskemle yere çakılı olduğu için kaymıyor.

“Bu şu âna kadar yapılan en iyi tasarım,” diyor Profesör. “Göreceğiz.”

“Başka tasarımlar da mı vardı?” diyorum.

Profesör rüzgârda sesini duyurabilmek için bağıyor. “Ya ne sandın? İnsanlarımız nesillerdir yeryüzüne gitmeye çalışıyor. En az altı girişim yapılmıştır.”

Onların akıbetini sormuyorum. Zira cevabı belli. Kuşlar parçalanmış olmalı. Rüzgâr atlayanları Tecrit’e geri fırlattı. Yüzeyden kaçış imkânsızken dip neden farklı olsun ki?

Sonra metal kuş birden sakinleşiyor. Ve Tecrit’te başka kimsenin görmediği bir manzarayla karşı karşıya kalıyoruz. Şehrin dibiyle.

Tecrit’in tabanı sivri uçlu kayalıklarla kaplı. Şimdi şehri içine alan ve bulutları etrafından, altından ya da üstünden geçmeye zorlayan rüzgâr kubbesini görebiliyorum.

Kuş titriyor ve pencerelerden kanatların açılışını izliyoruz. Usulca gökyüzüne süzülüyoruz.

Profesör sarı metalden, irice bir düğmeyi yumrukladığında içeri keskin ve kimyasal bir koku doluyor. Judas, Profesör’ün kendi yakıtını ürettiğini söyledi. İşe yarayacağının bir garantisi yoktu tabii. Şimdi yeryüzüne çakılmış da olabilirdik ama havadayız işte. Uçuyoruz. Göğsümdeki ağırlık hafıflıyor.

Hareket edemeyecek kadar şaşkıyım. Yanımdaki Kalem’in hıçkırıkları dindi. Etrafımızdaki tek ses havanın uğultusu ve metal gıcırtiları.

“Neler oluyor?” diye soruyor Lex. Ağabeyim manzarayı

göremiyor tabii. Alice ilk kez daldığı düşüncelerden uyanıp kocasının ellerini yakalıyor ve yüzüne götürüyor.

Gökyüzüne batıyoruz. Minik şehrimiz giderek küçülüyor. Benim de içimde bir şeyler batıyor.

Tüm bunlar başladığından beri ilk kez Basil'e sarılıyorum. Öylesine üzgün görünüyor ki. Annesini, babasını ve kardeşini bir daha hiç göremeyecek. Beni suçlayabilirdi ve onu anlardım. Ama Basil beni seçti. Pişman olmayacağını söyledi.

“Haritalar canlanmış gibi,” diyor Kalem. Yanaklarında hâlâ gözyaşlarının ıslak izleri var.

Ayağa kalkma cesaretini ilk gösteren Amy oluyor. Basil onu taklit ediyor ve bana elini uzattığında titreyen bacaklarıyla doğruluyorum.

Kuşun kafası yuvarlak pencerelerden oluşuyor ve her yönden ışık giriyor.

Judas hâlâ fenerini bırakmadı. Gözlerindeki ifade şimdi küçücük kalan Tecrit'ten bile daha uzak. Ardımızda bıraktığımız şehrimizi izliyor. Ona sırt çeviren, sevdiği kızı elinden alan şehri.

Kalem hayatının ilk adımını atmaya hazırlanırcasına tedirgin, usulca ayağa kalkıyor. Gömleğimi bir an bile bırakmıyor.

Vücudumdaki bütün tüyler dikildi, kanım sanki soğuk akıyor. Girdapısı rüzgârlar Tecrit'i neredeyse tamamen gizliyor. Ara sıra incecik bir kesitini görüyorum ama genelde beyaz bir küreden ibaret. Yeryüzünden bir şehir gibi bile gözüküyor olmalı. O ufacık toprak parçasında birilerinin yaşadığını dahi düşünmüyorlardır.

Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Levyeler homurdanarak duru-

yor. Pençeler artık toprağı kazıyormuş gibi hareket etmiyor.

Toplu transımızdan ilk çıkan Judas oluyor ve Amy'nin yanına emekleyip "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet," diyor Amy.

"Emin misin?"

Amy hafifçe gülümsüyor. "Gerçekten. Sen manzaranın tadını çıkarmana bak."

Tam o sırada alttaki levyelerden bir gürültü geliyor. Birbirimize bakıyoruz.

"Kahretsin," diyor Profesör. "Yine hangisi koptu?"

Aynı gürültüyü bir kez daha duyuyoruz. Sanki biri duvarı tekmeliyor. Biri *imdat* diye bağırıyor. Önce sesi hayal ettiğimi sanıyorum ama Judas hemen merdivene koşuyor.

"Kimse kıpırdamasın," dese de, peşine takılıyorum. Kalem, Basil ve Amy de beni izliyor.

Alice, "Durun!" diye bağırıyor, ama Lex'i bırakıp arkamızdan gelmiyor.

Merdiveni indiğimizde gün ışığı kayboluyor. Judas fenerinin aleviyle tavandan sarkan başka bir feneri yakıyor.

Tekmeleme sesi devam ediyor. Bir çığlık daha kopuyor ama ses korkulu değil, daha çok öfkeli gibi.

Kalem'le birbirimize bakıyoruz.

"Bu şey değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Olamaz."

Judas yedek kıyafetlerin durduğu dolabın ağır kapağını açıyor. Prenses Celeste kapağı bir kez daha tekmelemek için kaldırdığı ayağıyla bize bakıyor.

Bu manzara yeterince tuhaf değilmiş gibi karanlıkta, he-

men arkasında, yerde biri duruyor. Prensın kurtulmasına seviniyorum ama Judas feneri kaldırdığında bu dağınık, sarı saçların gizlediği uykulu yüzün Prens Azure'a ait olmadığını fark ediyorum.

“Thomas,” diye inliyor Kalem.

Thomas yerinden kıpırdamayınca Kalem ellerini yumruk yapıyor. “Ne yaptın ona? Seni lanet olası kaçık!” Prensese saldırmaya hazırlandığını fark edip kolumu beline doluyorum.

“Hah, böyle diyeceğini biliyordum,” diyor Prensese. Sonra elbisesinin yakasından kumaşa sarılı bir şey çıkarıyor. Daha kumaşı açmadan bunun benim bıçağım olduğunu fark ediyorum. Thomas’ın gevşek vücudunu kaldırıp bıçağı şahdamarına dayıyor. Thomas’ın boynundaki mavi damarın bıçağın ucuna ne kadar yakın olduğunu görebiliyorum. Kuş zaten sallanıyor. Prensese onu istemeden bile öldürebilir.

Elimle Kalem’in ağzını kapatıyorum. Kalem bana direnmiyor ama Thomas’ın hayatı söz konusuyken işimizi şansa bırakamayız. Prensese belli ki ağabeyine yaptıkları yüzünden Kalem’den nefret ediyor ve Kalem’in de sinirleri öyle bozuk ki her an pişman olacağı bir şey söyleyebilir.

“Yola çıktıktan sonra bile benden kurtulmaya çalışabileceğinizi düşündüm,” diyor prensese. Gözleri Kalem’de. “Ben de garanti olsun diye nişanlıyı yanıma aldım. Gerçi belki de sevdiğin birini öldürerek intikamımı alabilirim.”

Kalem elimi ısıyor ama onu bırakmıyorum.

“Bizden ne istiyorsun?” diye soruyor Judas

“Daha anlamadınız mı? Beni de yeryüzüne götürmenizi istiyorum tabii.”

“Zaten istesek bile seni bırakamayız,” diyor Judas. “Kapıyı açarsak bu yükseklikte hepimiz ölürüz.”

Prenses acıyorum. Hayatı boyunca giyimi, kuşamı ve tav-
rıyla saygı gördü. Ama şimdi perişan bir halde. Örgülü tacı
bozulmuş, gözlerinden çaresizlik akıyor. O Tecrit’in en gözde
kızıydı ama bizim aramızda hep bir yabancı olacak. Bana ba-
kıyor. “Doğru mu bu?”

Öyle mi? Doğrusu hiçbir fikrim yok ama, “Evet,” diyo-
rum. “Tabii ki.”

Prenses Celeste’in bıçağı tutan eli hiç titremese de, uçuşu-
muzun dengesizliği sinirlerimi geriyor.

Kalem debelenmekten vazgeçip gözlerini Thomas’a diki-
yor. Thomas’ın her nefesinde prensesin yakası inip kalkıyor.

“Sen,” diyor Celeste. “Polisin kızı.” Yanına oturmamı işa-
ret ediyor. “Gel, seninle biraz sohbet edelim.”

Kalem’i bırakırken, “Aptallık etme,” diye fısıldayıp yana-
ğından öpüyorum. Öfkeyle homurdanıyor.

“Feneri de al. Burası karanlık,” diyor Prenses.

Yanına oturduğumda uzanıp dolabın kapağını çekiyor.

Thomas’ı bıraktığında zavallı çocuk gürültüyle yana devri-
liyor. Bıçak hâlâ Celeste’in elinde.

“Bırak onu,” diyorum. “Kalem’le bana öfkeni ondan çıkar-
ma. Thomas hiçbir şey bilmiyordu.”

“Emin misin? Sizi nerede bulacağını biliyordu ama.
Çiçekçiye onu takip ederek geldim.”

Thomas’ın çiçekçiden nasıl haberi oldu? Belki de Judas’la
beni oradan çıkarken gördü ya da Kalem’le kaçırıldığımız sı-
rada yakınlarda bir yerdeydi.

“Ona zarar vermek gibi bir planım yoktu,” diyor. “Beni dışarı atmamanız için bir desteğe ihtiyacım vardı o kadar. Hem o da buraya geliyordu zaten.”

“Kuşa nasıl girdiniz?”

“Uzun süre karanlıkta saklandım. Sonra hareket ettiğinizde herkes bu şeyin arkasındaki su odasını kullanmak için dışarı çıktı. Kuşta su odası olmadığını tahmin ettim.” Kendiyle gurur duyduğu belli. Keyifle sırtıyor. “Her neyse kapı açıldı. Ağabeyimle çocukluğumuzdan beri kulenin bütün odalarına gizlice girip çıkarız. Senin anlayacağın bu işte ustayım.”

“Zeki olmasanız kralın çocuğu olamazdınız zaten,” diyorum. Sohbeti uzatarak zaman kazanmayı umuyorum.

“Yok canım. Ağabeyim aptalın tekidir.”

“Tekiydi demedin. Bu şey anlamına mı geliyor?”

Gözlerimin içine bakıyor. “Merak ettiğin buysa söyleyeyim. Evet, hâlâ nefes alıyor.”

“Kurtulacak mı?”

“Boş ver şimdi onu,” diyor dağınık saçlarını düzeltmeye çalışarak. “Azure burada değil ama biz öyleyiz. Yardımın gerek. İstersen bana aptal de ama seni sevdim. En azından bana bu şeyle ilgili yalan söylemedin.”

Beni kaçırdığını ve babasının annemle babamı öldürttüğünü hatırlıyor mu acaba? Bu kuşta onlar olmalıydı, Celeste değil.

Yine de öfkemi içime atıyorum. Thomas için. Kalem için. Herkesin iyiliği için.

“Şimdiye kadar anlamış olmalısın,” diyor. “Burada kendimi güvende hissetmiyorum. Özellikle de Hensley denen o

çocukla. Nişanlısını öldürdüyse kim bilir bana neler yapar?”

Daphne’yi Judas öldürmedi. Bu suçlamayı duymaktan o kadar sıkıldım ki çığlık atabilirim. Ama Prenses Celeste’in ondan korkması işimize yarayabilir.

“Seni korumamı mı istiyorsun?” diyorum.

“Beni korumana ihtiyacım yok. Mantıklı davranmaya devam et yeter. Katil arkadaşının Azure’a saldırmasını engellemeye çalıştın. Bunun kötü bir fikir olduğunu görebildin. Sen öfkeyle hareket eden biri değilsin. Yanılıyor muyum?”

Canımı tehlikeye atmak pahasına bu kuştan çıkan ve kaçırılmamıza sebep olan bendim ama bunu ona söylemiyorum. “Genelde diplomatik davrandığımı söylerler.”

İç çekiyor. “Artık Tecrit’te olmadığımıza göre kralın kızı olmam da çok bir şey ifade etmiyor. Ama bana zarar vermeye kalkışırsanız bu çocuğu öldürürüm. Yakında uyanır ama bu benim için bir engel değil. Hele beni yeryüzünde bırakmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Sağ salım gökyüzüne döneceğim. Yoksa babam sizi doğduğunuza pişman eder. Ona bir not bırakıp bütün planlarımı anlattım.”

Bunun tek yönlü bir yolculuk olduğunu bilmiyor. Kral bile onu geri getiremeyecek. Ona gerçeği söylemeyi nasıl da isterdim. Ama bu akıllıca olmaz. Celeste korkuyor, kendini köşeye sıkışmış hissediyor, büyük olasılıkla hiç uyumadı ve elinde bir bıçak var. Ayrıca içimden bir ses şu anda burada olmasının ilginç bir sebebi olduğunu söylüyor. Yoksa evinden ayrılıp kendini bu kadar tehlikeye atmazdı.

“Kalem’i tanırım,” diyorum. “Ben ne kadar mantıklı davranırsam davranayım önemi yok. Nişanlısını bırakmadığın

sürece onu durduramam. Dediğimi yaparsan söz seni ondan koruyacağım.”

“Ya Hensley?”

“Yerinde olsam ona bulaşmazdım,” diyorum. “Sizin aileye bayıldığını söyleyemeyeceğim.”

Prenses birkaç saniye gözlerimin içine bakıyor. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Ben de ailene bayılmıyorum. Benim hakkımda yalnızca Kalem’i engellemeye çalıştığımı biliyorsun. Ya buna güveneceksin ya da kendine başka bir muhafız tutacaksın.”

Celeste bir süre düşünüyor.

Sonra hiçbir şey demeden Thomas’ı koltukaltlarından kaldırıp kucağıma bırakıyor.

Bu bir barış teklifi olmalı.

Dolabın kapağını tekmelediğimde dışarıdakilerin geri çekildiğini duyuyorum. “Çıkarın bizi,” diye sesleniyorum.

Kalem ıslak bir bezle Thomas’ın yüzünü siliyor. Bezi boynunun iki yanına ve çenesinin altına bastırıyor.

Odada sadece üçümüz varız. Diğerleri kuşun beyninde. Judas, Prenses Celeste’i herkesten uzak tutmaya çalışıyor. Prenses tüm ukalalığına rağmen üzerinin aranmasına ses çıkarmadı. Bıçağı elinden almama izin verdi. Kemerinden ve çoraplarından bayıltıcı oklarını çıkarırken, Judas’la Basil mahcupça gözlerini kaçırdı.

Gözlerimi Thomas’ın yüzünde dolaştırarak “İyi görünüyor,” diyorum.

Kalem gömleğinin üst düğmelerini açtığında boynunun

yanındaki morluğu fark ediyoruz. “Yine o lanet oklarını kullanmış,” diyor Kalem. “Büyük ihtimalle şu anda bütün konuştuklarımızı duyuyordur. Thomas, sen koca bir aptalsın.” Aralık dudaklarına bir öpücük konduruyor. “Neden peşimden geldin?”

Dayanamayıp gülüyorum.

“Ne var?” diyor Kalem.

“Hiç. Sadece seni ilk kez ona karşı bu kadar sevgi dolu görüyorum.”

“Bırak ya. Ne sevgisi? Şunun iğrençliğine baksana.” Thomas’ın ağzının kenarından akan tükürükleri eliyle siliyor. “Ama yine de bana ait.”

Hâlâ nişanlılar. Üstelik Kalem bundan hiç de şikâyetçi görünmüyor. Belki de yeryüzü bizi değıştirmeyecek.

Ayağa kalkıyorum.

“Nereye gidiyorsun?” diyor Kalem.

“Basil’i bulmaya.”

Merdivenden çıktığımda Basil’le çarpışmamıza ramak kalıyor. Kucağında tavandan düşen parçalar var. “Dikkat et. Bir yerin kesilmesin,” diyor.

Parmak ucuma kalkıp yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. “Bir şey olmaz çünkü sen buradasın. Bana bir şey olmasına asla izin vermezsin.”

Kollarımı boynuna dolayıp onu öpüyorum. Ensesi sıcacık.

Elindekileri yere bırakıp yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Elleri hava kadar yumuşak. Gözlerinde yine o buğulu bakış var. Bir tek benimleyken böyle oluyor ve bu hoşuma gidiyor. Basil’in bu yanını bir tek ben biliyorum. “Asla,” diye fısıldıyor.

Beni kaldırıp parmaklıkların üzerine oturtuyor. Beni sıkı tutmasa, aşağı karanlığa düşerim. Düşmekten korkmuyorum. Tren raylarının ötesindeki gökyüzü beni eskisi kadar ürkütmüyor. Basil'le olduğum sürece her yere giderim.

Bir elini sırtıma koyup diğeriyle eteğimi kalçalarım kadar sıyrıyor.

Söyle, diyor o ses yine. *Onu sevdiğini söyle*. Ama tek söylediğim, “Seni hiç böyle görmemiştim,” oluyor.

Gökyüzüyle dolu bu pencerelerin altında onunla öpüşmek istiyorum.

Tadı tıpkı bana peşimden kenara bile geleceğini söylediği akşam üzerindeki gibi. İkimiz de hâlâ okul formalarımızı giyiyoruz. Yıkandılar ve şimdi sabun cevizi kokuyorlar ama yine de tanıdık bir yanları var.

“Gökte ya da yerde,” diyor boynuma. “Ben hayatımı seninle geçirmek istiyorum.”

Hafifçe geri çekiliyorum. “Ya bizi birbirimizle nişanlamasaydılar?”

“Yine de seni severdim. Ben hep seni sevdim, Morgan.”

Alnımı onunkine yaslıyorum. Öylesine kocaman gülümşüyorum ki yanaklarım acıyor. “Zorda kalmasan da benim gibi bir deliyi mi seçerdin?”

Beni öpüyor. “Evet.”

“Matematiğe hiç kafası basmayan bir kıızı?”

“Evet.”

“Uslanmaz bir hayalperesti?”

“Evet.”

“Başına bunca iş açan birini?”

“Evet.” Çenemi tutuyor. “Evet, evet, evet. Dilediğin kadar hayal kurabilirsin, Morgan.”

Üzerimizde, gökyüzü kararıyor. Önce bu kadar çabuk akşam olmasına şaşıyorum ama sonra gökyüzünün değil, bulutların karardığını fark ediyorum. Ses çıkarmasalar da sanki bize gürlüyorlar.

Basil de fark ediyor. Parmaklıklardan iniyorum ve ikimiz de bu yeni ve tuhaf gökyüzüne bakıyoruz.

31

Bize merakın korkulası bir şey olduğu öğretildi. Ama ilk trenlerimizi meraklı zihinler yaptı. İlaçları, saatleri ve ilk öpücükleri de onları, keşfetti.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

“ELLERİNİ PENCERELERİMDEN ÇEK, EVLADIM,” diyor Profesör ama Amy onu duymuyor bile. Etrafımızda uçuşan beyaz tozlara bakıyor.

“Nedir bu?” diye soruyor heyecanla.

“Buz talaşı olmalı,” diyorum. “Lex, hani sen anlatmıştın? Bulutlardan yağan su donuyormuş ve yeryüzünü kaplıyormuş.”

Lex sanki onları görebilirmiş gibi başını pencerelere doğru çeviriyor. Çenemi tutamadığım için kendime kızıyorum. Tüm bunlara şahit olamamak onun için büyük bir acı olmalı.

“Çok şiddetli yağmadığı sürece bize zarar veremez,” diyor.

“Hani sana buz tozundan söz etmiştim? Şimdi onun içinden geçiyoruz.”

Dikkatini yeniden Thomas’a veriyor. Battaniyesini düzeltirken parmakları titriyor. Thomas belki hâlâ kendinde değil ama bunu hemen fark edip nişanlısının elini tutuyor.

“Haydi, Kalem,” diyorum. “Hiç mi merak etmiyorsun?”

“Hayır,” diye mırıldanıyor.

“Ama bu daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemiyor.”

Kalkıp kapıyı suratıma kapıyor.

Kalem’i korkutanın beyaz buz girdapları olmadığını biliyorum. O Tecrit’in dışında da hayatta kalabileceğimiz fikrinden korkuyor. Tanrımızın bizi çok da umursamadığını ve tarih kitabının yanıldığını öğrenmekten korkuyor.

Amy buz talaşlarının ışık böceklerine benzediğini söylese de bana katıldığım cenaze törenlerini hatırlatıyorlar. Rüzgâra savrulan tozlaşmış ölüleri. Tozlaştırmada insan ruhunun kötülükleri yanar ve ölümden sonra sadece iyilik baki kalır. Bu bir nevi arındırma.

“Sanki küller nehrine doğru uçuyoruz,” diyorum başımı Basil’in göğsüne yaslayarak.

“Onlar sadece kar tanecikleri,” diyor Lex öfkeyle. “Bilimsel bir olayı safsatalarla karıştırma.”

“Sakin ol,” diye uyarıyor Alice.

Cevap vermiyorum. Lex’in manzarayı göremediği için öfkeli olduğunu biliyorum ama bunu ona nasıl tarif edebiliriz ki?

“Galiba iniş için uygun bir yer buldum,” diyor Profesör.

“Judas nerede? Tekerleklerle ilgili yardımı lazım.” Bu kuşun bir sürü parçası var ve hepsi farklı amaçlara hizmet ediyor. Yere indiğimizde gün ışığında onu dikkatlice incelemek istiyorum. Umarım yeryüzünde görüntü kaydediciler vardır da birkaç görüntü çekebilirim.

“Prensesin başında nöbet tutuyor,” diyor Amy. *Prenses* ke-
limesini alayla söylediği dikkatimden kaçmıyor. “Onu tek ba-
şına bırakacak değildik ya?”

“Ben çağırırım,” diyor Basil benden önce.

“Ben de geleyim,” diyorum.

“Ben de,” diye atılıyor Amy.

Judas, prensesi odalardan birine götürmüş. Celeste içeride saçlarını örerken Judas kapıda dikiliyor.

“İniyoruz,” diyorum. “Profesör’ün sana ihtiyacı varmış.”

Prensesin yüzü aydınlanıyor. “İniyor muyuz? Nasıl yani? Yeryüzüne mi?”

Judas giderken, “Ona dikkat edin,” diyor. “Sizi kandırma-
ya çalışabilir.”

“Kanmamak için elimizden geleni yaparız,” diyorum.

Prenses Celeste parmaklarını kenetliyor. “O halde yer-
yüzüne çok yaklaştık?” Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve
Amy’yi fark ediyor. “Merhaba,” diyor bembeyaz dişlerini göz-
ler önüne seren çekici bir gülümsemeyle. Babasının yanında
halkın karşısına çıktığında da böyle gülerdi. Şimdi karşısında
duran küçük kızın Daphne’nin kardeşi olduğunu nereden bi-
lecek ki? Hatta belki babasının Daphne’nin ölümündeki ro-
lünü bile bilmiyordur.

“Geyik boynuzları topladığını duydum,” diyor Amy.

“Sadece boynuz değil. Babam izin verirse bazen bütün kafayı saklıyorum. Geri kalanlar yemek ve kemik fabrikalarına yollanıyor. Onlardan senin taktığına benzer mücevherler yapıyorlar.”

Amy boynundaki kemik yıldıza dokunuyor. Onu daha önce fark etmemiştim.

“En büyük sanat eserleri canlılardan yaratılır,” diyor Prenses Celeste.

“Ölüler demek istedin herhalde?” diyor Amy yıldızı göstererek. “Bu ölü.”

“Bir zamanlar yaşıyordu ama.”

“Judas kuşun bir yerinden, “Hazır olun,” diye sesleniyor. Ve daha o anda sarsılmaya başlıyoruz. Basil bileğimi kavırıyor. Ben de yeni bir krize gireceğinden korkarak Amy’yi tutuyorum. Prenses bir köşeye büzülüp ellerini duvara dayıyor ve heyecanla bize bakıyor.

Hava akımının etkisi birkaç dakika daha sürüyor. Yere çarpmışız gibi sallanıyoruz ve kaymaya başlıyoruz.

“Kalem! İyi misiniz?” diye sesleniyorum.

“Harikayız!”

İşte o an geldi. Ya hayatta kalacağız ya öleceğiz. Midem bulanmaya başlıyor. Bir gün içinde Tecrit’tekilerin hayalini bile kuramayacaklarını gördüm. Nesiller boyunca asiler bunun için uğraştı. Birçoğu bu uğurda öldü. Birden, *ben kimim ki*, diye düşünüyorum. *Benim başaracağım ne malum?*

Ama bazen en olmadık şeyler gerçekleşir.

Sallantı durduğunda Amy koridora doğru sendeliyor. Dizlerinin üzerine çöküp kusacakmış gibi öğürüyor.

Yanına çöküyorum.

“Vücudum sarsıntıyı kaldıramıyor,” diyor öksürerek.

“En azından yeni bir kriz değil,” diyorum. “Eğlenceyi kaçırmayacaksın.”

Bana gülümsüyor.

Kuş bir iple çekiliyormuşçasına öne doğru savrulduğunda Amy ellerini yere koyup gözlerini kapıyor.

Galiba gökyüzündeki tanrıya fısıldıyor.

Bunun şehrimin tarihi üzerine bir kompozisyon olması gerekiyordu. Ama bulutlardaki bir şehrin hikâyesini o bulutların üzerindeki ve altındakileri sorgulamadan nasıl anlatırım? Hayatım boyunca iki dünya arasında sıkıştığımı hissettim. Bir şeyden eminim: Tecrit, orada her ne varsa onun yalnızca bir parçası. Bütün bölgelerini ezbere biliyorum. Trenin penceresinin önünden ne zaman hızla geçip gideceğini de biliyorum. Ama bunlar bana yetmiyor. Ben daha fazlasını bilmek istiyorum.

“Soyut Tanrılar”

Daphne Leander, Sene 10

KUŞUN BEYNİNDE YALNIZCA KALEM’LE THOMAS
eksik.

Hepimiz pencerelerin önünde durup gördüklerimizi kavramaya çalışıyoruz. Yerler beyaz tozla kaplı. Bulutlardan düşen o beyaz tozla. Onun ötesinde hiç görmediğim kadar büyük bir su birikintisi var. Bizim ufacık göllerimize hiç ben-

zemiıyor. Kıyılarına dev dalgalar vuruyor. Suyun nerede gökyüzüyle birleştiğini bile anlayamıyorum.

Basil bu gri ve beyaz dünyadan beni korumak istercesine kolunu omzuma atıyor. Kalem yeryüzünde boya var mıdır diye sordu ve ben tabii ki vardır dedim ama şimdi o kadar da emin değilim. Gökyüzünde bir mavilik bile yok.

Acaba öldük mü? Belki de canlıların diyarından sürüldük ve sonsuza dek ne canlı ne cansız olarak bu yerde kalacağız. Tecrit'te kurduğum onca düşe rağmen birden onun ötesinde ki hayatı hayal bile edemiyorum.

Profesör motoru kapatıyor. Yine metalik gıcırtilar geliyor.

İlk konuşan prenses oluyor. "Hepsi bu mu yani?"

"Tabii ki, değil," diyor Judas. "Bir su kıyısına indik hepsi o."

Celeste "Öyleyse görüşürüz," diyor kapıya dönerek. "İsterseniz sonsuza kadar şu kocaman göle bakabilirsiniz ama benim yapacak işlerim var."

Metal platformu döven ayak sesleri bizi daldığımız düşüncelerden uyandırıyor. Motorun soğumasını bekleyen Profesör dışında herkes onu izliyor. Profesör Leander'ın bu çabasını anlayamıyorum. Metal kuş tekrar göğe yükselecek gücü bulsa bile artık Tecrit'e dönemeyiz. Hepimiz birer kanun kaçağıyız.

Koridorlardan geçip helezon merdivenden iniyoruz. Mutfaktan bizi kapıya götürecek merdivene doğru yürüyoruz. Judas öne geçiyor. "Affedersiniz, prenses," diyor. "Hanımlara öncelik tanınması gerektiğini biliyorum ama dışarıda bizi neyin beklediğini bilmiyoruz."

"Gerçek bir beyefendi," diye dalga geçiyor prenses.

Kalem için endişeleniyorum ama ona seslenmem fayda etmeyecek. Kalem baskıya hiç gelemmez. Hayatı boyunca tarih kitaplarımıza inandı ve şimdi bize öğretilenlerin belki de hiç bir işe yaramayacağı bir yerdeyiz.

Judas kilitleri açarken Basil'in elini tutuyorum.

"Ya buranın havası farklıysa?" diyorum. "Ya bizi hasta ederse? Ya buz tozları zehirliyse?"

Judas bana alayla bakıyor ve son kilidi de açıp kapıyı itiyor.

Cildim soğuğa hemen tepki veriyor. Saçlarım yüzüme savruluyor. Senenin bu zamanında Tecrit'te hava soğuk olur ama bu başka. Bunun gibi bir soğuk insanı öldürebilir.

Rüzgârın uğultusunda Basil'in nefesindeki kahkahayı duyuyorum. Kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekiyor. "Şuna bak," diyor.

Yer, gök her yer bembeyaz. Sonra birden bir direkte dalgalanan bir kırmızılık görüyorum. Bir bayrak olmalı.

Judas tam kuşun yan tarafından aşağı ineceği sırada bir ses duyuyoruz. "Durun!"

Ses o kadar yüksek ki metal duvarlarda yankılanıyor. *Gökyüzündeki tanrı*, diye düşünüyorum ve yüreğim ağzıma geliyor. Bizi buraya kadar izlemiş olmalı. Şimdi de kaderimize karar verecek.

Judas o kadar şaşırıyor ki ne kuşa dönebiliyor ne de yoluna devam edebiliyor.

Sesin tuhaf ve metalik bir tınısı var. Hayır, bir tanrı olamaz. Daha çok bir makine gibi. Tecrit'te kimse böyle konuşmaz.

Amy, Judas'ı yakasından çekiyor. Judas şaşkınlığını üzerinden atınca tekrar kuşa tırmanıyor.

Birden uzakta bizim acil durum araçlarına benzeyen kararlar görüyorum. Sisi yararak bize doğru ilerliyorlar.

Işıklarını bir çift göze benzetiyorum. Buz tozlarını aydınlatıyorlar.

Hiçbirimiz kıpırdamıyoruz.

Yeterince cesur olduğumuzu düşünmek istiyorum.

Lex tam bir şey diyecekken Alice kolunu tutup onu susturuyor. "Morgan nerede?" diye soruyor Lex. Elini tuttuğumda parmaklarımı sıkıyor. Bize ne olacaksa olsun. En azından birlikteyiz. Lex böyle düşündüğümü bilsin istiyorum ama konuşamıyorum. Nasıl konuşurum? Bunu hangi kelimelerle tanımlarım?

Sayamayacağım kadar çoklar. Her yönden etrafımızı sarıyorlar. Sonra o ses yine duyuluyor.

"Size zarar vermeyeceğiz. Yavaşça inin. Yerde ellerinizi havaya kaldırın."

Yerde.

Sırtımda bir el hissediyorum. Döndüğümde Kalem'le Thomas'ı görüyorum. Birbirlerine sarılmışlar. Ne kadardır oradalar bilmiyorum. Sırf Kalem için cesaretimi topluyorum. "Kötü bir şey olmayacak."

Hiç de ikna olmuş görünmüyor.

Judas kuşun yanından sarkan merdiveni inmeye başlıyor. Amy onu izliyor. Alice de Lex'e yardım edebilmek için önden gidiyor.

Prenses kapıda titriyor. Bana baktığında dudaklarında tuhaf bir gülümseme uçuşuyor. "Niye somurtuyorsun? Müthiş bir macera olacak."

Saçları, buzlu rüzgârda savruluyor. O tarih kitabındaki her bir prenses ve her bir kraliçe. Ve ben artık şımarık bir kral kızı değil, bizden üstün bir varlık görüyorum.

Merdivenle vakit kaybetmiyor. Kapının dışındaki tuhaf dünyaya yüzünü dönüyor ve aşağı atlıyor.

•